

Být neznámý nemusí znamenat neumět

NEZNÁMÍ SE
PŘEDSTAVUJÍ

2005

***Sestaveno pro radost všem přátelům z „upatlané rodinky“ sdružené
v Amatérské obrazárně***

Tato publikace se sice týká tvorby malířů, sdružených kolem AMATÉRSKÉ OBRAZÁRNY, není však oficiálním dokumentem AO, je pouze realizací projektu ryze soukromého. Veškeré výtky týkající se výběru autorů, obrazů, grafické úpravy, nákladové ceny apod. proto neadresujte Amatérské obrazárně, ale výhradně editorovi, který je zdvořile vyslechne či přečte, čímž bude záležitost uzavřena.

Všechny obrázky byly staženy z výstav v Amatérské obrazárně v kvalitě tam nabídnuté. Toto zkopírování budiž chápáno jako výraz obdivu k dílu autorů, nikoliv prostředek k obohacování (se) jinému než kulturnímu.

Tento sborník jen volně navazuje na sborník „My, neznámí amatéři“, vydaný stejným způsobem.

Editor: *Hony Šafra,*

Vydavatel: HONYZDAT, samizdatové vydavatelství pro vlastní potřebu
Hradec Králové, 2005

Na obálku bylo použito: Jitka Jaci Kalkusová: Tatry
Liliana Lilit Keilwerth: Letní sen
Logo Amatérské obrazárny

Publikace nebyla schválena žádnou oficiální institucí.
Editor neručí za pravopisnou správnost textů ve slovenštině, jsou ponechány v podobě, v jaké byly zaslány či zveřejněny.

Kopírováním a rozšiřováním tohoto spisu nelze zbohatnout. Lze tím však udělat (někomu) radost.

JAK JSEM VYNALEZL AO ☺

Lubosh Valenta – Pantáta AO

Amatérská obrazárna se poprvé nesměle objevila na Internetu v létě roku 2000, ale v mé hlavě žila už zhruba dva roky před tím. Asi prvním impulzem bylo pro mne vyprávění kamaráda malíře Honzy, který mi popisoval, jak se na své výstavě setkal s jinou malířkou a zjistil, že vlastně bydlí kousek od sebe a vůbec se neznají. Říkal jsem si: „Přeci musí existovat místo, kde se lidé můžou najít? Co třeba Internet...“. A tak jsem v hlavě tvořil a vymýšlel, jak by takové stránky měly vypadat a co všechno se dá pro to udělat. Žili jsme ve dvacátém století a Internet se teprve pomaloučku probíjel do našich domovů...

První AO byla laicky vytvořena mými technicky omezenými schopnostmi. Začínal jsme skromně se svou výstavou a dvou dalších přátel. Každou výstavu mi museli malíři zasílat e-mailem a já jsem je osobně „ručně“ zpracovával a vkládal do Amatérské obrazárny. Byly to hodiny noční práce a z tohoto důvodu nebylo možné udělat více jak jednu výstavu týdně. To bylo radosti, když návštěvnost stoupla na sto vstupů za deset dní! Dnes, když se zpětně podívám na její design, nevím, jestli se mám smát nebo plakat...

Hned od počátku jsem také zahájil tradiční a oblíbené setkání AO. Byl to počin, který přinesl to lidské, co jsem od počátku od své ideje očekával.

Asi po roce a půl jsem věděl, že už na to sám nestačím a den už nešel více natáhnout, o noci nemluvě, a tak jsem poprosil o pomoc vystavovatele. A tehdy

se mi ozval Petr Hanisch, který se s chutí vrhnul se mnou do dalšího boje za lepší AO. Nebyl web-technicky o nic zdatnější než já, ale jeho příchod změnil její tvář a přinesl spousty nových nápadů a rubrik. To dodalo psychickou sílu i mně a Amatérská obrazárna opět ožila...

Dnes už ani nechápu, jak jsme to takhle mohli táhnout další rok a půl. Výstavy jsme stále ručně vkládali, stejně jako vše ostatní – inzeráty, články, tipy atd. a počet výstav rostl a rostl. Návštěvnost se dostala na 100 za dva dny a naše partnerky trpělivě koukaly na naše záda shrbená nad bledou obrazovkou – i jim patří naše díky, že AO přežila všechny nesnáze...

Možná právě proto, že jsme vše dělali tak nezištně, slitoval se nad námi a sám nám v létě 2003 nabídl svou pomoc náš třetí pantáta, skvělý designér Radim Kacer. (správně Kacerr ☺). Téměř 9 měsíců pak trval vývoj zcela nové, plně redakční tváře AO, kterou Radim navrhl a po té technicky zpracoval Ondřej Hudlický. Byly to stovky hodin profesionální práce a to vše jen pro nadšení, pro amatérské umění u nás a v nás... Vystavující si sami začali vkládat a upravovat své výstavy, návštěvnost stoupla na 300 přístupů denně a AO se dostala na přední žebříčky v návštěvnosti stránek s uměním.

A tuto podobu má Amatérská obrazárna dodnes, ale už brzy se opět vše změní.... ☺

Přehlídka *pantátů* Amatérské obrazárny

Lubosh Valenta a Petr *Pitrsek* Hanisch

Ondřej Hudlický a Radim Kacerr

JAK JSEM POTKAL LIDI

- Jiří George Kloboučník -

Ne, není to překlep a ani nechci psát o milé knížce Oty Pavla. Pouze parafrázuji jeden z jeho titulů, abych vám pověděl jeden malý příběh.

Začalo to před několika měsíci, kdy jsem si na svém počítači začal budovat umělecký archiv. Adresáře se rozrůstaly a postupně se plnily nejrůznějšími jmény a hlavně ukázkami děl, které jsem ve volných chvílích vyzobával z různých *webů*. Naprosto náhodně se mi jednoho dne otevřel titulek, vám všem důvěrně blízký: **Být neznámý nemusí znamenat neumět.**

Úvodní stránka nic moc, žádná nápaditá grafika, písmo, barvy, žádná vábící blikátka... - ale na tohle už jsem dávno přestal věřit. Je ale přehledná a odkazy slibují mnohé. No uvidíme. Začal jsem si hrát s jednotlivými hesly, svět AO se začal otevírat.

Odborné články, paráda, něco hned letělo na můj disk. Moderní a postmoderní umění, Olejomalba, Úprava snímků obrazů... - informace k nezaplacení.

Umělecký slovník, co se tady dozvíme? Na můj vkus příliš stručný co do výkladu pojmů, škoda, že ignoruje jména slavných osobností, jinak pro základní orientaci - proč ne? Ale stejně se mi povedlo vás pánové nachytat - kvaš, ten se vám nějak odpařil a intonako, chápu, že fresky se dnes nemalují každý den, tak alespoň z úcty k velkému Michelangelovi, vážení. Jdeme dál...

Výtvarné kurzy, tipy, triky, výstavy, no fajn, snad někdy.

Diskuse, seznamka, inzerce. Znáám tyhle sloupky: diskuse - *Macíku, včera jsem Ti to nedopověděl, ozvi se. Bobík.* Seznamka - zrovna nesháním osamělou duši, abychom mohli míchat barvy ve dvou a inzerce? Nevím o tom, že bych zrovna potřeboval koupit malířský stojan či si chtěl nechat vymalovat naše děti jako vánoční překvapení pro moji ženu, také - ztráta času. Ještě si za odměnu za moji trpělivost na chvíli vycvaknu **galerii** a končíme. Amatéry nesbírám. Čekají nás další *weby*. Dal jsem si na to první doušek čerstvě uvařené kávy a....byl jsem lapen, síť se zatáhla. Nekonečný seznam jmen se proměnil v kouzelnou skříňku plnou tajemství. Co jméno, to šuplíček skrývající nečekané překvapení. Vyznání, meditace, namalované touhy, někdy obyčejný kamínek sebraný pro štěstí na cestě životem, láska k domovu, k přírodě, velké i zcela nepatrné otazníky našeho bytí. Nevypitá káva na mém stole měla již dávno pokojovou teplotu, když jsem vypínal počítač. Prohlédl jsem ani ne desetinu autorů. Svět amatérského malování mě dostal svoji zvláštní magickou silou. Byl jsem okouzlen výbuchem nekonečné imaginace, gejzírem svobodné tvořivé energie, fceříí myšlenek a nápadů. Toho večera jsem po delší době opět vytáhl skříňku s barvami, jemně pomačkal tuby, přivoněl k omamné vůni terpentýnu a krátce se zahleděl na motto, které mám již dlouhé roky vylepené na vnitřní straně víka: **Talent je odvaha začínat stále znovu.**

AO tečka cz enter galerie, dvojitý klik hlodavcem. Jsem tu zas. Tentokrát již jako doma. Procházka obrazárnou pokračuje a začínám se trochu zorientovávat. Sešla se zde opravdu nejpestřejší kumštýřská společnost. Jsou zde práce naprostých diletantů, samouků zápasících se základními pravidly výtvarného projevu, nepostrádající však v některých případech půvab insitního umění. Další malíři hledají svoji cestu k malování přes nejrůznější výtvarné kurzy a školení v atelierech profesionálních výtvarníků nebo kopírováním starých mistrů. Najdeme tu i práce rozených talentů políbené bohem umění či nesoucích si v genech malířskou tradici svých předků. Jiní svými díly nesměle a někdy možná nevědomě klepou na dveře cechu sv. Lukáše.

Pročítám připojené diskusní příspěvky a brzy zjišťuji, že zde se mnoho nedozvím. Nezlobte se, přátelé, ale až na pár výjimek je to spíš takové kamarádké poplácávání po zádech. Určitě potěší, ale moc nepomůže. Nedá mi to a sem tam napíši svůj postřeh. Slova, která letí do neznáma. Za několik málo dní mě však čeká překvapení - první mail a potom další. Přicházejí odpovědi. Ale vůbec ne uražená ješitnost dotčených autorů, naopak. Vstřícné, sympatické a hlavně nedělají za vším tečku.

Naše počítačová korespondence se rozbíhá. Denně přichází nějaký *mailík* a i ode mne putují - na Moravu, do jižních Čech, do Prahy... Sdělujeme si své poznatky a úvahy o malování a začínáme se seznamovat i osobně. Od samého začátku je vše tak bezprostřední a otevřené, že mám pocit, jako bych potkal staré kamarády. Poznávám, že uvnitř více jak dvěstěpadesáti malířů v AO žije jakési zdravé, skalní jádro, parta lidí, které nespojuje jen společný koníček, ale našli k sobě cestu i jako blízcí přátelé. Roztroušeni po všemožných koutech naší země patří k sobě jako korálky rozsypané v trávě - lidé nejrůznějších profesí, životních osudů, generací, ale upřímní a s rukou nataženou k přátelskému stisknutí. Otevřel jsem znovu Diskusi AO a leccos jsem pochopil. Není to o Macíkovi a Bobíkovi, je to o setkávání. Je to o tom, jak potkat lidi.

Jan Škorka:
KONFRONTÁCIA

Radim Kacerr:
OBĚTI SVÁTKŮ

KRITIKA AMATÉRŮ A AMATÉRSKÁ KRITIKA.

Amatér je člověk, který cosi dělá, protože to dělat chce a toto chtění není provázáno vnějším, ale pouze vnitřním „musením“. Tím vyjadřují známou myšlenku „Musím to udělat, protože se mi chce“. U profesionála existuje „musení“ zvenčí, tedy „Musím to udělat, protože se to po mně chce, a je to moje obživa“. Pochopitelně existují různé mezistavy, amatér cosi prodá nebo něco udělá na zakázku, profesionál cosi udělá ze záliby a ponechá si „to“, nebo se „to“ přesto prodá, ale pro zjednodušení zůstaňme u černobílého či dvoupólového rozdělení amatér vs. profesionál.

Proč a jak kritizovat amatérsky amatéra?

Nejdříve k otázce proč.

Před závorkou vytkněme, že ke kritice amatéra není apriori, tedy předem dán, žádný důvod. Amatér provozuje svoji zálibu a sám sobě je kritikem své úspěšnosti, sám prožívá svou radost z tvorby, sám svou tvorbu někde vystaví (třeba doma na chodbě), založí nebo zničí, není-li spokojen. Neplynou mu z toho žádné důsledky.

Může však nastat situace, že amatér cítí, uvědoměle či neuvědoměle, že by chtěl cosi zlepšit, zdokonalit. Obklopí se literaturou, začne svůj obor „studovat“. Dozví se různé překvapivé pravdy, fakta, technické podrobnosti. Ale jemu většinou nejde o toto. Chce se dopátrat toho, proč se něco líbí, co dělá z jednoho obrazu paskvil, mazanici, a z druhého komerčně úspěšný předmět nebo dokonce velké umělecké dílo nadčasového charakteru. Na to teoreticky přijít nelze. Umělecký úspěch nelze vypočítat.

Nezbývá nic jiného, než dílo vystavit očím veřejnosti, postavit ho do soutěže s díly ostatních amatérů (a možná i profesionálů). Ač si to autor neuvědomuje, tímto činem si už koleduje o kritiku. Pro všechny zúčastněné je dokonce lepší, když navíc o kritiku požádá. Může také předem kritiku odmítnout, jakýkoliv náznak doprovodného komentáře typu „Mám to docela dobrý, ne?“ vyvolá zpravidla zdvořilé pokývnutí a věc je tím vyřízena. Amatér se nic nedozví. Veřejnost si myslí své a dílo většinou ignoruje. Svým způsobem jsou všichni spokojeni.

Jenže ono to je ve skutečnosti trochu složitější. Zádrhel je v motivech, které vedou amatéra k tomu, aby vůbec maloval. Například je znám pojem arteterapie. Většinou víme nebo tušíme, co s lidmi dokáže udělat ztráta životního partnera, rozpad rodiny, přirozený odchod dětí z domova, nezaměstnanost, tělesné či zdravotní postižení vrozené nebo získané, emigrace, boj s nějakým návykem a pod. Malování pak najednou dostane ještě jeden rozměr. Rozměr léku, náplasti, pomůcky (berličky), ventilu, hledání nového či jiného smyslu života. Při tomto úhlu pohledu se vraťme znovu k otázce: Proč kritizovat? Je tu vůbec nějaký prostor pro kritiku? Najednou cítíme, že ten prostor je malý, zúžený či deformovaný. Přesto existuje a je dobré ho využít a využívat. Kritika je totiž také komunikace. A všichni lidé (hlavně ti před několika větami zmínění) stojí právě o tu komunikaci.

A tím je nastolena otázka „jak kritizovat“ a co vůbec je smyslem kritiky u amatérů.

Obecně řečeno, je kritika jakýmsi pohledem zvenčí na nějaký problém, zvažující kladné, záporné nebo jiné a hlavně rozmanité stránky jevu, ať už se jedná o chování člověka, vědecký objev, knihu či umělecké dílo. Sledujeme-li poněkud novinářskou kritiku televizních programů, pak vidíme kritiku přesně takovou, jaká být nemá. Hloupou, povrchní, sekernickou. Kritiku, kterou se kdosi staví do role soudce, a přitom jeho „rozsudky“ jsou většinou v diametrálním rozporu s míněním veřejnosti. Situace dospěla už tak daleko, že negativní novinářská kritika je nejlepším doporučením pro film či seriál. Ne, nejde o to, hovět obecnému vkusu, jde o tu sekernickou jednostrannost, za kterou se skrývá nejistota kritika, aby se náhodou neshodil před snoby stejného ražení projevením vlastního názoru. Co kdyby to nebyl ten právě panující, tzv. „in“.

A teď ke kritice u amatérů. Rychle pochopíme, že i kritika může být profesionální nebo amatérská. Kritika profesionální je svým způsobem více žádána. Každý amatér si většinou rád vyslechne názor uznané autority, třeba profesionálního malíře. Nemusí se s kritikou pochopitelně ztotožnit, ale většinou ji akceptuje v rozsahu, v jakém se naučil respektovat jiné autority (rodiče, učitele, nadřízené, životního partnera...). Profesionál totiž disponuje obrovskou zásobou znalostí a zkušeností technických i uměleckých, znalostí uměleckých směrů, nevnáší do kritiky příliš mnoho subjektivity, protože si poučeně uvědomuje její ošidnost.

Vstoupí-li ovšem do oblasti kritiky amatér, stává se situace poněkud citlivější a konfliktnější. Amatérský kritik musí respektovat některé skutečnosti:

1. Především nesmí ztratit ze zřetele skutečnost, že sám není žádnou autoritou.
2. Nesmí si mylně pod pseudopedagogickým vlivem novinářské kritiky myslet, že kritika musí být (pokud možno hrubým) znectěním posuzovaného díla.
3. Chce-li se do nějaké kritiky pustit, měl by si alespoň trochu ujasnit, jaké mohou být skutečné motivy pro vznik uměleckého díla, nebo si přinejmenším připustit, že mohou být daleko složitější, než jen pouhá ješitnost autora vystavit veřejně své dílo.
4. Musí si ujasnit, z jakého pohledu chce své kritické postoje rozvíjet. Jestli z pohledu diváka, či z pohledu také amatérského malíře, nebo z pohledu kupce, investora. A měl by mít předem jasno, čeho chce kritikou dosáhnout pro kritizovaného a hlavně, protože je amatérským kritikem, pro sebe. Protože on, jako amatér, kritizovat nemusí, jenom se mu chce.
5. Nesmí se dopustit omylu, že má „právo“ vyslovovat obecně platné soudy. Nemá, a to jednoznačně. Prohlásit „toto je ošklivé“, „toto nemá ducha“, „toto je makové nebo onaké“ svědčí pouze o hlouposti a aroganci kritika. Má pouze možnost prohlásit „Mně se to nelíbí“, „Já v tom neshledávám nic zajímavého“, „Mě se zdá, že je to příliš makové nebo onaké“. Tím ponechává prostor dalším, aby také pronesli své soudy, třeba přesně opačné. Pokud se nad dílem díky rozdílným názorům různých kritiků či diváků rozhoří diskuse, je to asi ten nejlepší výsledek pro autora. Uvědomí si, že patří k nějakému směru, že někoho oslovuje, jiného nikoliv. Že má určitý (a nikoliv absolutní) okruh příznivců. A kritik si uvědomí, že i on podléhá kritice.
6. Nesmí postrádat smysl pro humor a nadsázku. Amatérské umění je především zábava a to platí i pro amatérskou kritiku. Dobrou zábavou je pak především to, že jsou pobaveni všichni, autor i čtenáři, nikdo z nich se necítí dotčen, ztrapněn či dokonce šikanován. Je největší odměnou pro amatérského kritika, jsou-li jeho kritiky vyhledávány čtenáři, žádány autory a jsou-li považovány za milou návštěvu.
7. I amatérská kritika by měla respektovat a ukázat na různé vlastnosti hodnoceného díla, jeho přednosti, nedostatky, průkopnictví, konservatismus, technické provedení, umělecký dojem, pravděpodobné vyznění a to navíc z více pohledů. Teprve pak je zřejmé, že se kritik na dílem zamyslel a svou kritikou nemíří na autora, ale hledá obecnější poučení.
8. Není-li kritik sám aktivním tvůrcem, může volit kritiku formou srovnávání různých srovnatelných amatérů. Napíše-li „jako divákovi se mi více líbí dílo slečny XZY, protože ve stejném tématu vystižněji pracuje se srozumitelnou abstrakcí než pan KLM“, není to tvrzení, které by se kohokoliv mohlo dotknout. Jednoho pochválí, druhého vyprovokuje alespoň k zamyšlení. Je-li kritik aktivním tvůrcem a napíše „Nelíbí se mi tam ta modrá barva, já jsem tento problém řešil tak či onak“ nebo „doporučil bych to řešit tímto způsobem“, jsou to zase výroky, které mohou být přátelsky diskutovány.
9. Musí mít určitou jazykovou, pravopisnou a slohovou kulturu. To nevylučuje používání hovorových výrazů, nářečí, slangu či brněnského *hantec*. Ale kritický text prošípaný pravopisnými chybami, větami, které mají na konci jiný podmět než na začátku, se

spatlaným čtvrtým a prvním pádem dohromady, nejsou kritikou, ale trapasem. Trapasem pro kritika, horším o to, že mu to třeba nikdo neřekne. Teď není řeč o překlepech a není řeč o diskusních příspěvcích, je řeč o kritice jako literárním útvaru. Kritika nesmí být snadno „odpálitelná“ slovy „nejdřív se nauč česky, slovensky,... a pak se teprve k něčemu vyjadřuj!“

Kritikou není ani pochvala typu „Je to hezké, pokračuj“ (je to ale příjemné povzbuzení a doporučuji nešetřit, kdyby nic jiného, nikomu nezkaží náladu) ani výkřik „to je děs a hrůza“ (to není děs, to je nezdvořilost. I ošklivé sousedce mohou ráno říci: „Madam, Vám to dneska mimořádně sluší“ a v žádném případě „Ty stará vopice, mám zkaženou náladu, jen tě uvidím“ – přičemž pravdou může být ten druhý výrok.).

Ovšem některá pravidla by měl respektovat i vystavující autor. Nestojí-li o kritiku, musí to výslovně uvést. Nemůže reagovat nedůtklivě na každý projev nesouhlasu, když už svá díla vystavil. Měl by se divákům také představit. Není vůbec nic chytrého napsat „Umění je mojí duší“ nebo „Za mne ať hovoří moje dílo“. To by si mohl dovolit Leonardo nebo Vincent, člověk s uzavřeným celoživotním dílem nebo s významnými úspěchy. U amatéra to působí přepjatě a trapně, vyvolává to dojem, že se za sebe autor stydí nebo naopak přeceňuje. Přijdu-li kamkoliv do dobré společnosti, také se vždy představím. Oč lépe působí, napíše-li o sobě někdo „Jsem Franta Vopička, strojný zámečnick. Malování bylo vždy mojí milou zábavou a protože mne potkala nemilá životní situace, pomáhám si malováním od jejich nepříjemných důsledků. Zajímám se o akvarel a olej, pokouším se o abstraktní umění. Věřím, že zde najdu spřízněné duše“. (To nebyl návod, to byl příklad.) Takovéto představení předejde mnoha trapasům, když kritik (teď neosobně přeháním) veden dobrou vůlí, napíše vozičkáři „jestli netušíš, jak vypadá východ slunce v horách, zvu Tě srdečně na svou chatu u Brčálového plesa ve Vysokých Tatrách. Ráno ve tři vyrazíme na vrcholky“.

Na základě svých zkušeností, až zde v Amatérské obrazárně získaných, sepsal a k veřejné amatérské kritice předkládá amatérský samozvaný kritik

Nemr(a)va

Jaroslav Janoch:
PŘED POŽÁREM KNIHOVNY

MOJE PRVNÍ OLEJOVÉ BARVY

(Téma týdne)

Moje prve olejove farby.

- Tana Rackova -

Táňa Racková: HALLO

Dostala som ich v dobe , ked som len snivala , ze jedneho dna vstupim do krasnej vystavnej siene a do oka mi padne obraz , ktory som namalovala ja sama . V case , ked som ani netusila , ako olejove farby vyzeraju , odisiel moj manzel do Ciny ako stavebny dozor na vystavbu lodi , ktore Cina stavala pre Československo . A hned na prvej dovolenke mi doniesol prekrasny darcek , ktory mal vtedy doslova cenu zlata . Cele supravky vodovych , temperovych , acrylovych a olejovych farieb . V kazdej sade bolo 24 a viac farebnych odtienov !!! Nikdy pred tym som nieco take nevidela . Bol to pre mna taky silny zazitok , ze si na to spominam velmi casto este dnes . A tak som zanechala kreslenie a zacala som malovat . Povedala som si , ze jedneho dna budem maliarka a stale na tejto idei pracujem .

Jak jsem si pořídil(a) svoje první olejové barvy

- Malý (mini) Pavlík –

Hned na začátek bych Vás chtěl požádal, aby jste omluvili horší kvalitu článku, jelikož nejsem žádný prozaik. Budu Vám vyprávět stručný a trochu nezázivný příběh. Z jednoho pohledu může jít o bezobsažnou banalitu, z druhého pohledu může mít tento příběh i určitý obsah a vést k zamyšlení. Jde o sdělení poněkud citlivé, jak brzy zjistíte. Budu vyprávět trochu neadresně, abych neřekl něco, co by mohlo být někomu nepříjemné. Mé první olejovky jsem dostal darem. Co je na tom zvláštního, řeknete si? Zvláštní je na tom to, že šlo o dar „danajský“, a ještě, aby to nebylo tak jednoduché, šlo o dar morálně komplikovaný. Možná by šlo říci, že šlo o lidský hyenismus, protože olejové barvy byly z pozůstalosti. Tak tedy k příběhu. Žiji v obci Z, ve které žil i malíř XY, kterého si velmi vážím. Malíř XY splňoval všechny romantické představy o umělci. Chodil do plenéru malovat plátna (v baretu)...V mládí (za 2.sv. války) pobýval v Itálii (což je nepříjemné, protože podle některých informací byl v řadách Vládního vojska, které je dosti kontroverzní). Když zemřel v požehnaném věku, jeho žena chtěla vyhodit veškeré barvy a malířské potřeby na skládku. Před tím

se ptala v blízkém okolí, zda je někdo nechce. V důsledku absurdního běhu osudu jsem dostal pozůstalostní dar: několik upatlaných tub olejovek, k tomu štětce a malířský stojan (udělaný z přenosné školní tabule). Člověk může teoretizovat nad morální problematičností takového daru, ale život jde dál svou cestou a na moralizování nekouká. V čem tkví „danajství“ takového daru, určitě se ptáte? Tkví v tom, že jsem z úcty k malíři XY tento morálně problematický dar převzal jako hořící pochodeň a pokračuji v malířské práci (amatérsky). Od té doby s olejovkami zápasím, protože mi chybí talent. Vždy když chci se vším praštit, vzpomenu si na tento závazek, který jsem přijal a pokračuji v další práci...

Malý (Mini) Pavlík:
KOTĚ A MYŠ V KRUHU

Moje první olejové barvy

- Jaci -

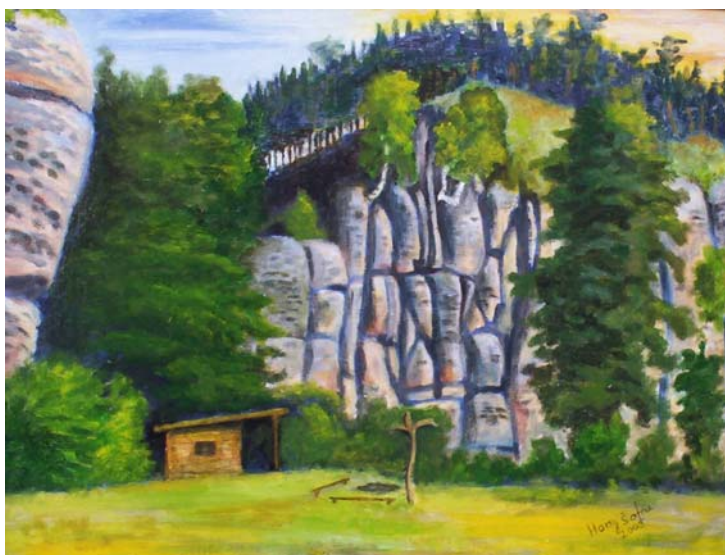
Mé první olejové barvy jsem si vykřičela v 14 letech .Nevím proč, ale věděla jsem naprosto jasně s čím chci malovat. Takže jsem namalovala svůj první obraz Zlatou stoku a od té doby jsem ničím jiným nemalovala. Mánesovky - řekla bych dobrá značka Obraz jsem věnovala svému učiteli. Mimochodem tomu, který mi naučtoval 13 000 za vodu, protože v současné době bydlíme v jednom baráku a dělal domovníka. Špatně zapsal odečet a já to musela zaplatit. Do dneška to nevysvětlil.

Moje první olejové barvy

- Hony Šafra -

Moje první olejové barvy jsem vyšmelil. To bylo tak. Pracoval jsem v podniku, v němž se mimo jiné vyráběly(-jí) i autosoučástky pro mladoboleslavskou Škodovku. Jak bylo dobrým zvykem v dobách reálného socialismu, všeho byl nedostatek, a všechno se muselo nějak sehnat. Psal se rok 1980 a na generálním ředitelství v dalekém (tehdy) Gottwaldově se konalo jakési cyklické školení, jehož jsem měl povinnost se zúčastnit. A tam jsem se potkal s člověkem, který byl z jiné oblasti socialistické velkovýroby, a byl se podívat, jak takové školení v naší VHJ vlastně probíhá. Slovo dalo slovo, zmínil se, že marně shání nějaké několikakorunové čudlíky do škodovky, i slíbil jsem mu, že mu je opatřím. Moc tomu nevěřil, ale na příští školení jsem mu čudlíky opravdu přivezl (dokonce jsem je ani neukradl, ale řádně zapsal odběr do sešitu k tomu určeného). Onen člověk byl téměř dojat, chtěl mi platit, já to odmítl, zkušenost té doby říkala, že je možná každá levota, pokud to není za peníze. A on, že neví, čím by se mi revanšoval, u nich že vyrábějí jenom olejové barvy. A to nechce

nikomu nabízet, protože by obdarovaný měl doma akorát zbytečný krám. Tak jsem mu řekl, ať to klidně přiveze, že s tím něco provedu. Skutečně nezapomněl a na další sezení mi přivezl krabici olejových barev Mánes. Popravdě řečeno, skončily jako krám v téměř dokonalém zapomnění. Až po nějakých dvanácti letech si u mne kolega chtěl schovat na půdě obrazy ruských mistrů, které zdědil po své tetičce. Půda je velická, proč ne? Přivezl obrazy, prokázal se dokonce rozhodnutím soudu o dědictví. Mně však přišlo obrazů líto, a rozvěsil jsem je po bytě, aby jim nebyla na půdě zima. Moje lepší polovička ovšem měla kritickou poznámku, co se stane, až si obrazy přítel zase odveze, že budeme mít na stěnách pusto a prázdno. S velkohubostí sobě vlastní jsem jí slíbil, že jí namaluji

Hony Šafra:

VZPOMÍNKA NA SRUB POD HOUSKOU

kopie, čemuž (jako obvykle mylně a nepoučitelně) odmítala uvěřit. A já si vzpomněl, že se někde musí povalovat ty olejové barvy. Tak velký bordel ve věcech zase nemám, abych po dvanácti letech něco nenašel, a tedy jsem je našel. Tak vznikly moje první olejomalby, kopie pana Rjepina a potom už jsem se pustil do "svých" obrazů.

STALO SE PŘI MALOVÁNÍ

(Téma týdne)

Stalo se při malování

- Anna Svatušková -

To jsem takhle jednou seděla za městečkem na nefrekventované polní cestě a malovala pohled ke hřbitovu. Vedle mne seděl můj drahý choť, byl tak hodný, že mě tam dovezl autem, ale teď se hrozně nudil a pořád mi něco vyprávěl. Říkám, *hele, támhle je les, co kdyby ses šel kouknout, jestli tam neroste nějaká houba.*

Vtom se přiblížili dva lidi z městečka. Samozřejmě hned zastavili a *copak to tam maluju, a že bych támhle kousek dál měla lepší rozhled.* Smutně jsem vzdychla a malovala dál. Sousedí povídají a povídají. Můj muž se začal zvedat, jako že teda půjde na ty houby. *A kampak že chce jít, na to ti sousedi, dyť každej ví, že v tom lese nikdo nikdy nenašel ani lišku.* No, *zaplat'pánbu*, za chvíli přece jen odešli všichni tři. Vtom, kde se vzala tu se vzala, asi třináctiletá holka na kole.

Jé, malířka, povídá. *Já mám hrozně ráda malířky.* Sedla si vedle mne a začala mi dávat spoustu dotazů, mimo jiné kolik mi je a kolik vážím, naštěstí nečekala příliš na odpovědi, ale zdarma dávala informace o své rodině. Dověděla jsem se, že má mámu, 39 let, která je moc hezká a váží 53 kila, tátu /45 let/ vážícího 101 kg, kterej přepere strejčka, jenž váží 126 kg, jednu babičku, která má

115 králíků, /o této babičce, jež byla v rodině velmi důležitá, se postupně zmiňovala několikrát a počet králíků vzrůstal od 48 až po konečných 115/. Druhá babička /84 let/ byla upoutána na pojízdné křeslo, ale když se nikdo nedívá, vesele chodí sama kouřit na balkon, dědeček, který patří k té druhé babičce, vyrábí doma bylinková vína všeho druhu, ale ta první babička už nemá žádného dědečka. Dívka sama má prý doma 5 morčat, během té řeči se počet jejích morčat mírně zvedl na 15 a taky 18 panenek Barbie. Dále měla doma velice otravného bratra, kterému už je 17 a tuto 13letou dívku snadno přepere, ale ona se velice těšila, že si počká, až jí bude taky 17 a pak že přepere ona jeho. Dověděla jsem se ještě mnoho užitečných informací o jejich rodině. Náhle začala říkat, že už měla být dávno doma, protože jí táta nařídil, že si musí umýt kolo. Pořád se neměla k odchodu, konečně odešla.

Můj klid netrval dlouho, za chvíli přišla a přivedla dvě další dívky. Jedna byla kamarádka a druhá sestřenice z Prahy. Prý mají taky moc rády malířky. Umytí kola prý může počkat. Ta sestřenice z Prahy byla dívka asi 14letá, hrozně vznešeně mluvila a nabídla mi, kdybych někdy byla v nouzi a potřebovala prodat nějaký obraz, že její máma zná kohosi, kdo zná kohosi, jenž mi zařídí prodej.

Jak ráda jsem viděla svého muže s prázdným košíkem a s klíčkem od auta.

Anna Svatušková: U SKOUPÉHO

A ještě jedna...

To jsme přijeli na pouť ke Sv. Anně u Zvíkova, je to hezoučkový barokní kostelík postavený na takovém vysokém ostrohu na Otavou, a mše je v tom kostele jen jednou do roka, na sv. Annu, ale to tam vždy přijedou lidi z celé republiky. Pout' – žádné kolotoče, houpačky, střelnice, ale jen mše svatá a jeden stánek se svatými obrázky.

Když bylo po mši a lidi se většinou už rozjeli pryč, dřepala jsem si na židličku před tím kostelem, že si ho jako namaluji, a tam je jen jediné možné místo namalovat ten kostelík, příjezdová cesta, jinak je kolem sráz dolů k řece. Maluju, maluju /akvarel to byl/ a přišla nějaká paní prý až z jižní Moravy. A jestli bych jí ten obrázek neprodala. Já jsem se ho nechtěla zbavovat, protože sama se tam mockrát nedostanu a druhý už se mi malovat nechtělo, ale ona moc žadonila, tak říkám, že jí ho daruji. Ta paní, že to zaplatí, a pak jsem jí dala ten obrázek a ona mi strčila stovku prý aspoň na barvy. Myslím si, tak si to aspoň vyfotím, náhodou jsem u sebe měla svůj foťák Smena /SSSR 1970/ a chtěla jsem fotit. Samozřejmě jsem tam neměla žádný film. Šel kolem nějaký pán, když to viděl, hned sáhnul do kapsy a dával mi nový film, povídám, co za to a on že 100 Kč. Tak jsem mu dala tu stovku od té paní, jiné peníze jsem s sebou beztak neměla. Hned jsem chtěla ten film dát do toho

foťáku, považte, já s sebou neměla ani tu unášecí cívku!, takže celá ta transakce byla k ničemu. A tak ten kostel dodnes nemám namalovaný.

A takovýchto příhod jsem zažila spoustu a to přitom většinou maluji někde v polích nebo v lesích, aby mi do toho nikdo nekecal.

Anna Svatušková: **HŘBITOV**

NÁBŘEŽÍ

Na lovu námětů

- Dušan Zeman -

Byl krásný podzimní den, sluníčko rozjasňovalo barevné listí pod stromy do čarokrásných barev a já jsem vzal svoje tři ratolesti a foťák a vyrazili jsme za město do poklidných luk a pastvin na podzimní procházku spojenou s eventuálním nafocením "baboletní" krajiny, aby bylo přes dlouhou zimu co malovat. Po půlhodince příjemně chůze jsme přišli ke koňskému výběhu. Koničci na slunci měli optimální světla a stíny, tak jsem si pomalu připravoval foťák, zaostřoval a čekal na ten nejvhodnější okamžik, aby silueta konička nebyla ani moc v pohybu, ani strnulá, zkrátka aby byla akorát. Po chvíli ten okamžik nastal a téměř jsem zmáčknul tlačítko, když vtom se ozval výstřel a po něm asi 3 metry ode mě a mých vylekaných dětiček vyskočila z křoví srna a šinula si to kolem nás přes cestu přímo mezi koně. A za ní jeden myslivec, druhý myslivec, třetí myslivec, všichni pálili za běhu na srnu a rovnou do ohrady mezi koničky. Focení muselo na chvíli přestat, svolal jsem děcka a poodešli jsme ke stromu, aby nás snad nenašla nějaká zbloudilá kulka. Výstřely následovaly jeden za druhým, nimrodi stříleli mezi koně po srně, která dovedně kličkovala mezi nimi. Bylo to zábavné i šokující. Zelené mužíky vůbec nezajímalo, že v místě, kde stříleli naostro, jsou vylekané děti, které ještě zpoza křoví nemohli vidět, a soukromý koňský výběh. Podotýkám, že jsme stáli na uježděné cestě, vedoucí k zahrádkářské kolonii, takže člověk musel počítat s tím, že po ní někdo může jít, zvláště v sobotu za tak krásného dne. Koně během honičky značně znervózňeli a začali panikařit. Srna nakonec proběhla výběhem na protější stranu a zmizela v hustém křoví. Myslivci si "prostříleli" cestu vyplašenými koňmi a srnu následovali. Konečně byl zase klid, ale dál do luk jsem si s dětmi už netroufal; co kdyby naším směrem běžela srna a rádobyochránci přírody by po ní začali pálit hlava nehlava?

Náměty jsem "neulovil" a na luka na podzim hned tak nepůjdu, ale jakmile vyleze nová travička a louky se zazelenají, vyrazím opět na lov!

Dušan Zeman: U LESA

Obraz hospody

- Josef Koutný – JOKO –

Takže já půjdu hodně do minulosti. Bývalo, že jsem chodíval malovat tzv. do plenéru. Postavit se venku se štaflema není nic světoborného, když se povede počasí a okolo je příroda. Postavit štafle ve městě, to už chce opravdu velkou sebedůvěru a malou dávku exhibicionismu. Alespoň u mě. Všeho všudy jsem tuhle odvalu měl dvakrát. Samozřejmě, nikdy ve městě, kde bydlím, na to ještě nemám.-

Stalo se tedy, že jsem na jedné dovolené zanechal rodinu cachtat u rybníka a sám jel do města s malířským náčiním, rozhodnut stvořit mistrovské dílo :-))). Zaujala mě ulice svažující se dolů z kopce lemovaná z obou stran domy. V čele ulice stál na mírném svahu kostelík, zdálo se to jako ideální námět. Stoupl jsem si do stínu vyšších vrat u rodinného domku po pravé straně ulice. Roztáhl štafle na malování, připravil barvy na paletu a pustil se do díla. Bylo něco po poledni, když se ulicí ke mně blížila paní, obtížená nákupem, a zastavila přímo u vrat, v jejichž stínu jsem se schovával. Odemkla vrátka, složila nákup na zem, obrátila se a po prvním pozdravu jsme začali konverzaci:-, „Tak koukám, že se Vám líbí naše ulice.“

„No, je to slušný, nejvíc se mi líbí ten kostelík na kopci,“ odpověděl jsem.

„Kostelík se Vám líbí, ale nejlíp máte namalovanou tu hospodu!“

„Která je hospoda?“

„No ten žlutý barák, támhle dole vpravo.“

„Jo má pěkný štít, hezkej barák“, odpovídám.

„Houby hezkej, zbourat by ho měli, je tu jenom pro zlost.“, paní se obrátila, branka klapla a bylo po konverzaci. Obraz byl skoro hotov, stín vrat už odešel do dvora a k domku přijel na kole pán v montérkách. Opřel kolo o branku, mrknul na obraz a říká: „Nazdar, mladej, koukám, že se ti líbí naše ulice.“ „

„Jo dobrý, už to mám skoro hotový. Za chvíli budu pryč, jestli překážím“, odpovídám.

„Ale né, jen si maluj. Je to pěkný, člověče. Ta hospoda dole, ta se ti povedla asi nejvíc.“

„To se vám zdá, má prostě hezkej štít, nic víc“, říkám.

„Ale houby štít, celej ten barák je pěkněj, chodím tam denně, tak to musím vědět, ne? Jenom bys jí mohl namalovat v otevřený dveře, je tam furt nahuleno, tak to necháváme otevřený.“

Přidal jsem na štětec trochu umbrý a máznul do dveří: „Asi takhle?“

„Jo, to je vono. Poslouchej, mladej, nebude to na prodej?“

„No bude, až to dokončím, tak za hodinku.“

„A kolik za to chceš?“

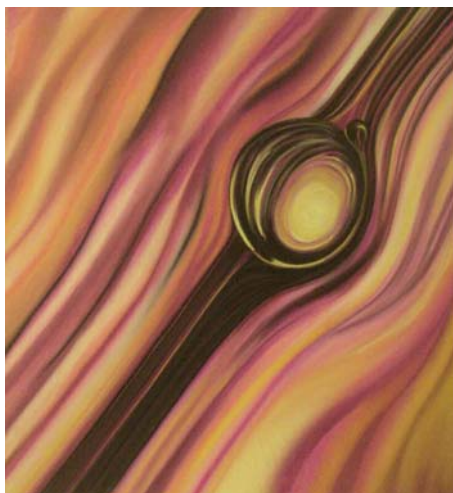
„Já nevím, tak pět set“, nahodil jsem udičku.

„Hele dám ti tři sta a nemusíš ho vozit domů. Bereš? Seknu jenom trochu trávy králíkům a hned jsem zpátky.“

„Tak dobrý, dohodnuto!“ - Domaloval jsem obraz a začal balit nářadíčko. Nevím jestli mě pozoroval z okna, ale měl jsem ho hned za zády. Provedli jsme dohodnutou směnu a já byl rád, že bude na benzín. Ten pán uchopil obraz, ale nenesl ho domů. Vzal ho opatrně, aby se neumazal, a šel dolů z kopce směrem k hospodě.

„Jdu ho ukázat chlapům, budou čumět.“

Díval jsem se za ním a říkal si : „Jestlipak budeš mít odvahu ho donést zpátky domů.“

Josef Koutný: **OBTÉKÁNÍ**

OPEVNĚNÍ

Na strom...

- Vítin Mikuš -

Já bohužel nemám tu sebedůvěru, abych maloval někde veřejně, pořád si myslím, že na to ještě nemám. Proto, když jsem chodil malovat ven, vždy někam, kde opravdu nikdo nechodil, a protože jsem bydlel ve vesnici, kde byla v okolí kouzelná příroda, nebyl to problém.

Jednou koncem léta jsem chtěl namalovat třešňovou alej za vesnicí, mezi poli, staré zpuchřelé stromy, nádhera na námět. A protože tou alejí se šlo už jen k místnímu JZD, vyčíhнул jsem ten okamžik, kdy už tam nikdo nebude a ženské s odpolední z kravína se budou vracet až večer, to už jsem měl být hotov.

Zaujal jsem pozici, a dal se do malování. Tak jsem se zabral do práce, že jsem si nevšiml zvuků za mými zády, když už mi něco funělo doslova na nohy, otočím se, a za mnou obrovský kanec, svině s mladými.

To si nedovedete představit, co to je za hrůzu, takto si civět z očí do očí s něčím tak nevyzpytatelným a tajuplným. Doslova jsem cítil každý kořínek vlasů, jak se mi hrůzou naježily. Byl jsem tuhý jak sloup, což mi možná nejvíc pomohlo. Když se mi trochu vrátil rozum, napadla mne jediná myšlenka: co nejrychleji vyskočit na nejbližší strom, útek by byl nesmyslná záležitost. Pomalu jsem otočil hlavu a zjistil, že strom za mnou má dost nízko větve, tak jsem zmobilizoval veškeré síly, v duchu vyměřil vzdálenosti, napočítal do tří a na tři vyrazil. Bylo neuvěřitelné, za jakou chvíli jsem seděl ve větvích, svině okamžitě pode mnou, selata se hrabala v mém nádobí.

Když svině viděla, že nemá šanci, obrátila pozornost na mladé a šla jim pomoci s jejich dílem rozrýt mi veškeré nádobí, které zůstalo na zemi. K mé nelibosti je to bavilo hezkou dobu, z nedaleké kukuřice jim přišlo na pomoc jejich nějaké příbuzenstvo, dokonce staří polehávali a zády se váleli a drbali na mém stojanu, který samo sebou dlouho nevydržel.

Když mi začaly dřevěnět nohy a já přemýšlel co dál, zaslechl jsem v dáli nějaké švitoření. Chvíli jsem nevěděl co to může být, ale záhy bylo vše jasné: ženské se vracely po odpolední z kravína! Svině začaly větřit a zpozorněly a když byly hlasy docela blízko, se svými zkroucenými ocásky nahoře pomalu mizely v kukuřici a za nimi následovala mladá selata. Když se zavřela kukuřice za posledním z nich, ženské už stály pod stromem a samozřejmě se velice smály. „No jo, mladej, my tudy chodíme každé den a schválně hulákáme nahlas, aby nás ti kňouři slyšeli a utekli, tak sis poseděl na stromě, jak dlouho?“

No byl jsem naprosto pro srandu, nakonec je to přešlo, pomohly mi posbírat zbytky nádobí a vydali jsme se k domovu. Jak znáte ženské, pro sebe si to nenechaly, a když jsem zašel na pravidelné posezeníčko do hospůdky, byl jsem přivítán obrovským smíchem a začali mi říkat „Bivoj“. Tak jsem na nějakou dobu na malování venku zapomenul. Po nějaké době jsem se zas odhodlal, ale dával jsem si *jó* pozor, abych nezavdal příčinu další místní pověsti.

Vitin Mikuš : **ARCHANDĚL**

První prodané obrazy

- Mária Algayerová -

(Předslov Amatérské obrazárny:

Ještě než si přečtete tento krátký, ale téměř pohádkový příběh, chtěli bychom méně časté návštěvníky uvést do obrazu.-Barborka Algayerová je naše nejmilejší "1.víla AO" :-). Osmileté děvčátko, které kolem sebe rozdává více štěstí, než ho snad sama má. Její radost ze života můžete cítit téměř z každého koutu AO. Stejný obdiv zaslouží její maminka, která o ní s takovou láskou pečuje a doslova ji "učí žít"...-Výstavu Barborky, ale i výstavu její maminky, naleznete na AO (můžete použít vyhledávač umělců v pravém menu dle jména nebo v "Galerii" podle abecedy). Příběh, který zde Maruška popsala se opravdu stal...)

Barborka má dost' závažné ochorenia a keď mi lekári povedali, že sa môže stať, že ju raz ráno nájdem mŕtvu, lebo prestane dýchať, nebolo mi všetko jedno. Odvtedy noc, čo noc dávam pozor na jej dýchanie, ale už som si zvykla na to, nesťažujem si. Stalo sa to súčasťou nášho života.

Asi tak pred 7 mesiacmi mi lekárka povedala, že by bolo treba urobiť jedno vyšetrenie a následne na to zakúpiť lieky. Poisťovňa však z toho nič nepreplatí. Celková suma by bola 67 000 SK. No ale kde ich vziať, keď žijeme len z invalidného dôchodku... Bolo mi ľúto, že to musím odmietnuť, jednoducho sme na to nemali. Trošku som si poplakala, ale život ide ďalej.

O tri dni na to mi telefonovala jedna slečna a povedala, že jej šéf videl u svojho známeho Barborkin obrázok a chcel by mať aj on nejaký vo svojej kancelárii a rád by si kúpil... Povedala som, že obrázky nezvykneme predávať, ale ak by mu to urobilo radosť, tak mu nejaký podarujeme, môže si prísť vybrať. Na dohodnutý termín prišla slečna a povedala, že prišla vybrať tri obrázky pre svojho šéfa. Odmietla však povedať jeho meno. Zobrala teda tri obrázky a keď odchádzala tak medzi dverami podala Barborke obálku - vraj to je za tie obrazy a nemôžeme to odmietnuť. Tak som teda poďakovala a rozlúčili sme sa.

Keď som pozrela do obálky, od prekvapenia som si sadla a chvíľu som sa nezmohla ani na jedno slovo... Predstavte si, milí moji, bolo tam 67 000 Sk. Dodnes neviem, kto to bol a ani ako mohol vedieť o tej sume, pretože okrem mňa a lekárky to dovtedy nevedel nikto.

Hneď som potom zavolała lekárke a mohlo sa urobiť vyšetrenie a kúpiť potrebné lieky, ktoré Barborke pomáhajú prežívať. Tak to boli vlastne prvé peniaze, ktoré Barborka dostala za svoje maľovanie....

Barborka: ŽLTÝ KVĚT

MODRÝ SEN

ŠAŠKO

JE GRAFFITI UMĚNÍ ?

- Zdeněk Willy Vrba -

-Tot' otázka ! Víte, já už taky (nevím, jestli bohužel, nebo bohudík..) nepatřím úplně k těm nejmladším teenagerům – už bych mohl být spíš otcem někoho z nich, kdyby..., takže vlastně patřím do skupiny těch starších teenagerů, kteří se ještě nepočítají k úplně těm nejstarším, ale ti mladší z jejich blízkého okolí je už do této kategorie bohužel zařazují. To jsem to pěkně zašmodrchal, ale pravda je, že jsme nebyli jiní...:-)

Uvedu tu dvě situace ze svého života :

Situace č.1: Mám tři neteřinky (14,12 a 6) a ta nejstarší kdysi projevila zájem o výtvarnou činnost a mám radost, že jí zájem dosud neopustil, i když už nechce studovat výtvarnictví jako obor.

Jednou jsem si všiml, že na papír kreslí nějaké obrysy – byla to nějaká písmena, různě zkřivená, navzájem propletená, takže na první pohled nebylo hned znát o co jde, jen mi to připomnělo: GRAFFITI. Tak jsem se jí zeptal, co to kreslí a nejdřív dělala drahoty, že nic a že jen tak, atd.

Pak z ní vylezlo, že to viděla někde na zdi a další „patvar“ že viděla u kamarádky (já ale vím, že u kamaráda :-))) nakreslený v sešitu, nebo na penálu – to už nevím přesně... Tak jsem se jí zeptal, jestli mi může říct, co že to vlastně znamená...? Bohužel, nedokázala mi to říct, protože to nevěděla a jen s přiblblým (neteřinka i přítomné dámy mi jistě prominou) úsměvem odešla sledovat televizi... :-)

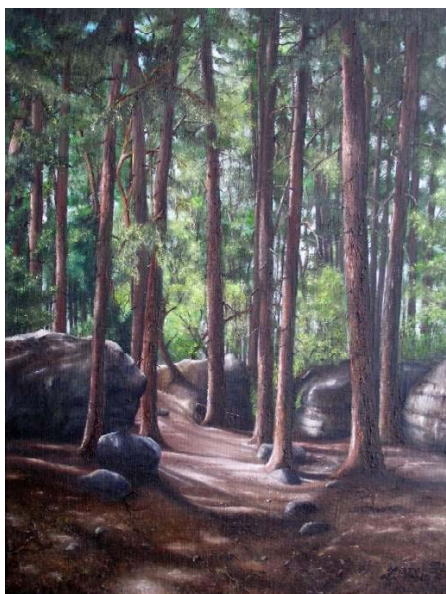
Situace č.2: Je to všude stejné a v každé době – já chtěl mít kdysi nastříkané černé tričko kombinací tří „zlatých“ písmen jisté cigaretové firmy, která sponzorovala stáj F1 Lotus. Jenomže jsem tehdy také přesně nevěděl, co ta písmena znamenají, a když se mne na to můj otec zeptal a já nedokázal odpovědět, tak jsem odešel zklamaný a ...s přiblblým úsměvem :-) do svého pokoje a to tričko jsem prostě mít nastříkané nemohl...

Každý si projde tímto obdobím, někdo více, jiný méně, ale chtělo by to trochu nějakou zpětnou vazbu, aby nedocházelo k extrémům ať z jedné, nebo z druhé strany.

Pohled z první strany: Z výše uvedeného vyplývá, že i přesto, že mám vcelku „výtvarno“ rád, tak musím vyjádřit fenoménu zvanému GRAFFITI určité výhrady.

Tak například : Za dob mých mladších věků jsem často jezdil metrem a nezaznamenal jsem mnoho případů, kdy bych se setkal s „pestře pomalovaným“ (počáraným) vlakem, jako v dnešní době. To samé platí i o vlcích Českých drah a autobusech . Co mě mrzí opravdu asi nejvíc, tak to je ta skutečnost, že tito sprejeři ničí například i nově provedené fasády na soukromých domech, nebo budovách ve správě obce. Když si představím, že to není vůbec žádná laciná záležitost, a že dotyčný majitel domu může být úplně běžný zaměstnanec v nějaké továrně a dlouze šetřil, nebo se na dlouhou dobu zadlužil, aby mohl zmíněnou fasádu na svém domě udělat, pak mě opravdu chytá zlost, když mu někdo tu fasádu takto „vykráší“. Vůbec bych se majiteli domu nedivil, když by takového „umělce“ taky „vykrášíl“.

Mám pocit, že je problém v systému, a získávám takový neblahý dojem, že v dnešní době mnoho mladých lidí nezná cenu peněz – co chtějí, to jim tatínek s maminkou nebo dědeček s babičkou koupí, aby náhodou jejich miláček nebyl na tom zle... Jenže tito „miláčkové“ dělají pak takovéto lumpárny s vědomím, že se jim stejně nic nestane, protože nemohou být potrestáni. V dřívějších dobách by „miláček“ dostal za takovou „klukovinu“ řemenem přes sedací zónu svého pozadí a barvu do ruky, aby když chce malovat, tak ať to vše dá do pořádku. Já vím, že je dnes „jiná doba“, ale benevolence nemůže být příliš velká, protože škody mohou být čím dál vyšší. V dnešní „jiné době“ se stále víc každý kouká na to, kolik peněz co bude stát, ale že nepotrestáním těchto vandalů a vlastně i falešnou shovívavostí okolí, vznikají o to větší finanční škody, to už jaksí

Zdeněk Willy Vrba:

ČESKÝ RÁJ - CESTA K VYHLÍDCE PĚVECKÉHO SBORU KŘÍŽKOVSKÝ

například na odhlučňovacích stěnách, nebo zřídit přímo takový areál, kde by se každý mohl realizovat a potom uspořádat takovou „ vernisáž „ pro širokou veřejnost, aby se vědělo, že i sprejeři mohou být umělci. Víím, že je vše závislé na penězích, ale jsou v okolí různá místa, zákoutí, dětské koutky, odpočinkové zóny, apod., kde by se s tímto druhem *výtvarna* mohlo docílit poměrně i zajímavého zpestření... Nakonec mám ten dojem, že něco takového se už v naší kotlině české uskutečnilo... Dokonce proběhla i výstava prací sprejerů v nějaké galerii, ale na přesné podrobnosti si bohužel už nevzpomínám, ale viděl jsem reportáž v TV. Viděl jsem také fotografie GRAFFITI, snad v Paříži nafocené, kde byly pomalovány boční strany domů, ale byly to v podstatě obrovské obrazy s určitými tématy například iluze výrobní haly, pohled na moře, krajina, dva domy blízko sebe, plocha letiště, apod.

Takže závěr z tohoto mého uvažování je asi takový, že GRAFFITI ano, ale nesmí být projevem vandalství a vulgarity. Když už to někdo chce dělat a umí to, tak by bylo dobré, kdyby se za svou práci a umění „nestyděl“. Také by bylo dobré, aby s tímto druhem umění byla veřejnost seznámena vkusnější formou, než je ta na vagónech, apod. Stejně si to nemohu pořádně prohlédnout za jízdy...), tak proč ta zbytečná práce? Rád bych si to jednou prohlédl někde v teple a v klidu, třeba na sluníčku v parku, kde si hrají malí caparti a já při krmení holubů budu pokukovat po mladých maminkách a obdivovat *výtvarno* teenagerů a tiše jim závidět :)

Zdeněk Willy Vrba: **MEZILESNÍ SLAŤ NA ŠUMAVĚ**

VÝTVARNÉ UMENIE A DETI

- Mária Algayerová -

Detský svet je zložitý, ale neohraničený. Koľko tajomstiev a záhad je v ňom ukrytých! Umenie je jednou z foriem, ktoré dokážu otvoriť tento svet dieťaťu. Samo to však nedokáže. Sme tu my, aby sme mu pomohli objaviť a nájsť v prvom rade samého seba. A to je krok k tomu, aby začal rásť. Rásť nie fyzicky, ale duchovne.

Treba deťom pomôcť nájsť svoje miesto v tomto zložitom, a pritom svete bohatom na farby a tvary. Tak, ako nemôžeme povedať, ktorý prst na ruke je najdôležitejší, tak nemôžeme povedať ani ktorý druh umenia je najdôležitejší. Všetko má svoje čaro, svoj pôvab, ale aj svoju nutnosť. Je veľmi dôležité oboznámiť dieťa, pokiaľ je to možné, so všetkými druhmi umenia a rôznymi technikami Nielen teoreticky, ale - a to predovšetkým, prakticky.

Už od raného veku ho treba učiť vnímať krásu okolo seba, ale aj tam, kde na prvý pohľad nie je. Ja sa teraz pokúsím opísať vám, ako sa o to pokúšam ja s Barborkou.

Zoberme si takú húsenicu. Poväčšine každý povie: „Bfff, tá je ale škaredá!“

My sa s Barborkou k nej skloníme a začneme si hovoriť aké má farby, aké má pohyby a nakoniec si povieme o tom, aký krásny motýľ z nej časom vznikne... Čiže, snažíme sa vnímať krásu. A tak je to aj s rôznymi rastlinami... Veď napríklad v obyčajnom bodliaku, pri ktorom si väčšina ľudí povie, že to by sa malo zničiť, lebo to je len burina... My sme v ňom objavili skrytú krásu a keď sme sa vrátili domov, sadli sme si k papieru a Barborka sa pokúsila vyjadriť to, čo prežila a nakreslila obraz. Bol to obraz, ktorý sa takmer každému páčil. Pretože hoci urobila bodliak čierny, dala okolo neho spústu pestrých farieb. Akoby tým chcela vyjadriť krásu sveta a tým pádom bodliak vynikol ako niečo čarovné, tajomné a nádherné.

Tiež sa usilujem o to, aby Barborka nevnímala len výtvarné umenie, aj keď toto hrá doménu.

Popri maľovaní si pustíme hudbu. Niekedy je to Mozart, Dvořák, Vivaldi...občas sa započúvame a potom si povieme čo v nás tá hudba vyvolala, ako sa nám páčila... Inokedy si zase pustíme ľudové piesne, ale najčastejšie si spievame. Toto všetko Barborka akoby nasávala a potom sa to snaží aplikovať aj sama. Umenie, to nie je len esteticky, ktoré by malo byť v každom. Je to predovšetkým umenie objavovať svet a vzápätí ho svojim spôsobom aj znázorniť.

Uvediem ešte jeden príklad. Dážď, poviete si čo je na ňom divné. Ja som chcela aby aj tento žil Barborke precítila. Jedného dňa dosť silno pršalo a dážď neúnavne klopal na naše okná, akoby chcel povedať – otvorte, pustite ma na návštevu. Takto sme to vnímali preto sme otvorili okno a nechali na seba padať kvapky. Smiali sme sa pritom...Bolo to úchvatné! Po chvíli, keď sme už boli celé mokré, zatvorili sme a povedali sme si, že to namaľujeme... Najskôr sme sa porozprávali o tom aký bol dážď mokrá. Namočili sme výkres a ...kvapkali farbu. Bol to dážď... Ale čo je najdôležitejšie, že to bolo vyjadrenie niečoho, čo Barborka prežila, o čom sme spolu hovorili a čo sa potom pokúsila vyjadriť. Pretože si myslím, že Umenie je formou vnímania, poznávania a vyjadrovania okolitého sveta. Niekedy sa nám to darí viac, inokedy menej. Dôležité je neustále sa tomu učiť.

M. Algayerová
TULIPÁNY

VYZNÁNÍ REALISMU

- Vitin Mikuš -

Jelikož moje dcera chodí na gymnázium, trochu se připravuje na školu a listuje knihami na další ročník. Objevila zajímavý citát, nad kterým jsem se pozastavil, protože na něm něco asi bude:

"Čím strašnější je svět, tím abstraktnější je umění, zatímco klidný svět míru tvoří umění realistické."

Paul Klee

Tak když se podívám na současný směr v umění a tu bídu kolem, asi nemohu než souhlasit.

Premýšlel nad tím výrokem z učebnice a opravdu na tom něco bude. Když je mi hezky *mírovo*, rád maluji přírodu, lidi, tak jak jsou, připadá mi, jako bych tím vzdával dík za existenci toho, co zrovna maluji. Ale když jsem v blbý náladě, tak radši nemaluji, protože by fakt vycházely jen pusté abstrakce. Ono je to asi dáno tím, že abstraktní umělec není spokojen sám se sebou ani se světem kolem, a proto má potřebu buď tvořit něco nového, potvrzujíc si tím svoji dokonalost, nebo podlehl tomuto směru a tlaku módní vlny, proto se snaží přizpůsobit. Vzhledem k tomu, že si myslím, že nic dokonalejšího než příroda a stvoření kolem mne neexistuje, vystačím si s těmito náměty. Když přijdu do krásného údolí a mám fotoaparát, chci tu krásu kolem zachytit a zachovat. Pokud bude to údolí zavezeno odpady, určitě se budu snažit vytvořit jiné. Proto si myslím, že realismus je jediný směr, který přežije a je nadčasový, neboť zachovává svědectví o prostředí a situacích pro další generace. Viz krajiny starých mistrů. K čemu by nám byla pustá abstrakce, kterou by popisovali stav svojí duše? K ničemu. Takto máme obrovský poklad, zachované krajiny, nálady, vše jak to kdysi bylo. Foťák nic takového nezachytí. Obraz musí mít to okouzlení svého tvůrce v sobě, pak působí velkým dojmem.

V tom citátu jsem se našel. A ještě bych to trochu rozvedl, neboť nemyslím, že bych neměl fantazii, ale nevím jak vy, já když sednu k plátnu a chci něco malovat, vždy je mi líto nenamalovat nějaké hezké zátiší, krajinu, jen proto abych maloval svoji fantazii. Nějak mi to připadá jako ztráta času

a je mi líto té námahy. Protože si myslím, že všechno kolem nás opravdu stojí za malování. Je mi to líto tak, jako kdybych měl prospat krásný den. Je nenávratně ztracen, i kdyby se mi zdálo tisíc krásných snů. Ale ani těch tisíc snů nevydá za jeden krásný a prožitý den. A proto nechci malovat sny, abstraktno, to není skutečnost, to není prožitek. To je jen ten pouhý sen, představa, iluze, ale takových několik borovic na kraji lesa, vůně jehličí a kůry, motýli a luční kvítí, to je to, co bych chtěl svými obrazy předat. Nebo, jak píše Věruš, domečky pro skřítky. Neříkám nezapojit do toho trochu fantazie, ale pokoušet se něco nového vytvářet?

Víte, co se mi jednou přihodilo? Byl jsem na jedné výstavě ve Znojmě - byla to nějaká abstrakce, kde jsem se potkal se známými. Větší hlouček lidí procítěně diskutoval o duši umělcově, zejména ženy byly u vytržení, ale ti lidé ve svých domech měli reprodukce Šiškina, Mánesa a nějakých dalších krajinářů, vyloženě realistických až romantických. Ale aby byli tzv. in, museli diskutovat na výstavě o něčem, co se jim v podstatě nelíbilo a ani tomu nerozuměli. To je snobismus. A není ojedinělý.

Takže jsem rád, že jsem se něco dočetl a jsem rád, že mohu předávat lidem radost a potěšení mými realistickými obrazy.

(Neautorizovaný článek složený z autorových diskusních příspěvků)

TO JSME MY

MÁRIA ALGAYEROVÁ

K umeniu som začala inklinovať ako 18 ročná, kedy ma zaujala etnografia a predovšetkým čaro a rôznorodosť výšiviek. Postupne som začala pracovať v Ústredí ľudovej umeleckej tvorby a v časopise Dorka, kde som navrhovala a realizovala vzory výšiviek. Snažila som sa prelínať minulosť so súčasnosťou. Vydala som knihu : "Ornament na bytových doplnkoch." Popri tom ma však stále viac začalo zaujímať aj výtvarné umenie, ale akosi som nemala odvahu pustiť sa do maľovania. Až oveľa neskôr, keď s maľovaním začala Barborka, pokúsila som sa aj ja o malú tvorbu.

Až tohto roku /2005/ ma doslova pohltilo kreslenie technickým perom. Sadám si k tomu vo vzácnych chvíľkach voľna. Prvú výstavu som mala spolu so svojou dcérou v apríli 2005 pod názvom Pohladenie duše. Okrem toho, že sa snažím uvádzať Barborku do tajov umenia, pracujem aj s inými ťažko, či mentálne postihnutými deťmi. Robím pre ne výtvarné workshopy. Jedná sa hlavne o alternatívne výtvarné umenie. Tie deti sú tak šťastné, keď vidia potom výsledok svojho snaženia. Na začiatku totiž býva ich reakcia taká: "...Ja to nedokážem...ja to neviem..."

Pre mňa tieto slová neexistujú, pretože v každom je niečo krásne, len to z neho dostať von. Niekedy stačí k tomu hoci aj kúsok pokrčeného alobalu, či nejaké drievko, alebo jednoducho prsty a farby, aby mohlo vzniknúť krásne dielko. Keď potom vidím šťastie v očiach tých detí, ale aj ich rodičov, mám pocit, že celý vesmír je naplnený láskou. Veľa síl a povzbudení nachádzam práve v Amatérskej Obrazárne, kde sú skvelí ľudia a kde vznikla jedna nádherná rodinka. Som šťastná, že sem môžeme spolu s Barborkou patriť a všetkým ďakujem.

Mária Algayerová.

ANJEL POKOJA

EDEN

ECHO

KYTIČKA 2

NA DNE MORA

VÁZA S POHÁROM

BARBORKA ALGAYEROVÁ

Barborka sa narodila 24. 7. 1996 a na tento svet si priniesla Downov syndróm. Od malička bola veľmi vnímavá a ako štvorročná začala s maľovaním. Boli to skôr len pokusy, ale už vtedy u nej jeden akademický maliar objavil, že má obrovský zmysel pre farby a bolo by dobre toto u nej rozvíjať.

- Svoje obrázky mala prvý krát na spoločnej výstave detí s Downovým syndrómom v Slovenskom rozhlase v roku 2000 pod názvom :“UROBME SI RADOSŤ“.

- Druhá bola celoslovenská výstava pod názvom :“ŽITNOOSTROVSKÉ PASTELKY“, v roku 2004, kde

získala diplom za víťaznú prácu.

- Tretia výstava bola vlastne jej prvou samostatnou, ktorá sa uskutočnila v roku 2004 v Bratislave vo výstavnej sieni Millenium Tower pod názvom :“DARUJEM VÁM SLNIEČKO“

- Štvrtá výstava bola v Senci, rok 2005 – pod názvom :“Pohladenie duše.“ Bola to spoločná výstava mamy a dcéry.

Okrem toho v roku 2004 získala diplom v súťaži Maľovaný svet.

O rok neskôr – 2005 –získala tretie miesto pre školu v celoslovenskej súťaži pod názvom :“Návrh na obálku knihy“.

Jej práce zdobia rôzne domovy pre postihnutých ľudí. Dokonca 7 obrazov je aj v kanceláriách v Slovenskom parlamente. Ale nachádzajú sa aj v zahraničí. Okrem okolitých štátov sú aj v USA a Japonsku.

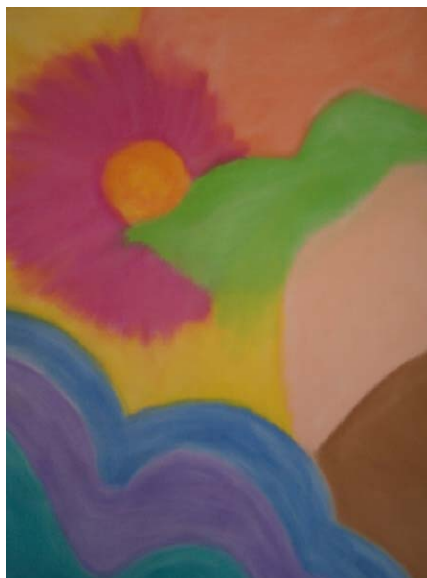
Vďaka Jozefovi „Pepinovi“ Bálkovi sme sa dostali na stránku Amatérskej Obrazárne, kde Barborka našla veľa úžasných kamarátov a medzi ktorými sa cíti veľmi dobre. Či už je to Nemravko, Vitínek, Pantáta Lubosh, Jaci, Adélka, Willy, Tygříček, Lillit, Táňa, Ivica, Monička a všetci ostatní. Museli by sme tu vlastne vymenovať celý zoznam. Dôležité je, že všetci vedia ako ich má Barborka – 1. víla AO /ako ju nazval Nemravko/ rada.

Barborka svojím maľovaním vyjadruje to čo cíti a v každom obrázku sa ukrýva aj kus jej srdiečka. Má nekonečne rada ľudí a najradšej by každému dala kus svojej lásky. Som nekonečne šťastná, že práve ja mám tú česť byť mamou najmilšej a najúžasnejšej obyvateľky tejto planéty.

Mama Mária.

VÝCHOD SLNKA

ZÁPAD SLNKA

Dárky a příležitostné obrázky od Barborky:

POLUDNIE
darček pre Vitínka k narodeninám

VZPOMIENKA NA ŠTEVKA

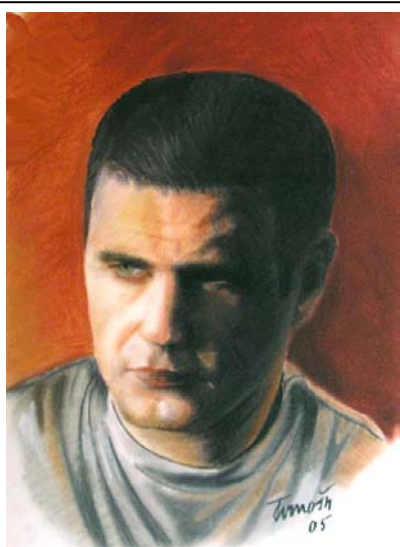

**PŘI RIEKE
(PRE ŠTĚPÁNKU)**

**KRAJINKA
PRE NEMRAVKU**

PAVEL ČERNOŠEK

AUTOPORTRÉT

Narodil jsem se v Rýmařově a žiji v městečku Břidličná (podhůří Jeseníků). Od školních let tíhnu k jakékoli výtvarné tvorbě. Už na základní škole bylo jasné, že jsem dostal do vínku o něco více výtvarného nadání, než většina mých soukmenovců. Kreslil jsem spolužákům pro zábavu, dělal nástěnkáře, kronikáře, později tabla a pod. Moje učitelka výtvarné výchovy zadávala třem nadanějším studentům odlišné úkoly než zbytku třídy a vzniklé výtvary posílala na výtvarné soutěže. Až na jedno třetí místo jsem nijak neexceloval. Asi dva roky jsem navštěvoval lidovou školu umění. Jednou jsem ve sklepě našel tátovy olejové barvy. Přišel čas namalovat svůj první skutečný obraz. Namaloval jsem hlavu opičáka (hrůza, ale byl to olej ☺). Nejvíce jsem však kreslil tužkou, propiskou nebo černým centropenem.

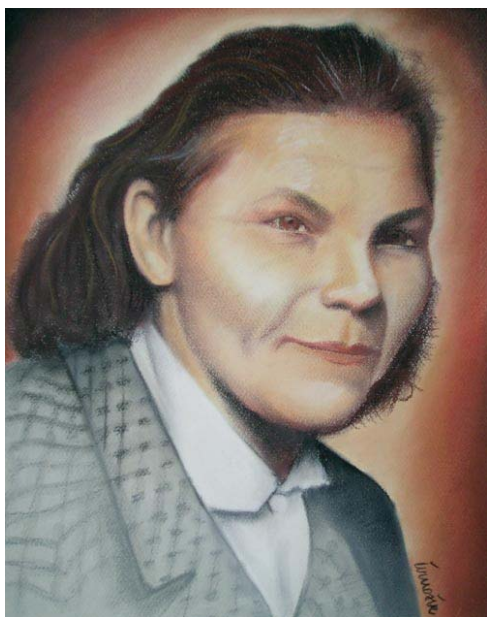
Po dokončení základního vzdělání jsem odešel na střední průmyslovou školu. Má středoškolská studia provázela jen podprůměrná tvorba. Nejvíce úspěchů mezi spolužáky jsem sklídl se svými komiksy. Ty nám ale zabavil při hodině mechaniky ředitel (jen doufám, že se mu líbily). Po maturitě jsem začal trochu více kreslit tužkou. Byly to především portréty slavných.

Každý malíř má své období, například modré. Pro mne bylo nejproduktivnější to zelené, když přišel čas splnit si svou občanskou povinnost a jít na vojnu. Na vojně jsem to opravdu rozjel. Zjistil jsem, že si malováním můžu vydělat třeba krátkodobé opuštění posádky, ale i získat malé bezvýznamné plus u starších spolubojovníků. Svými velkoplošnými obrazy s vojenskou tematikou jsem

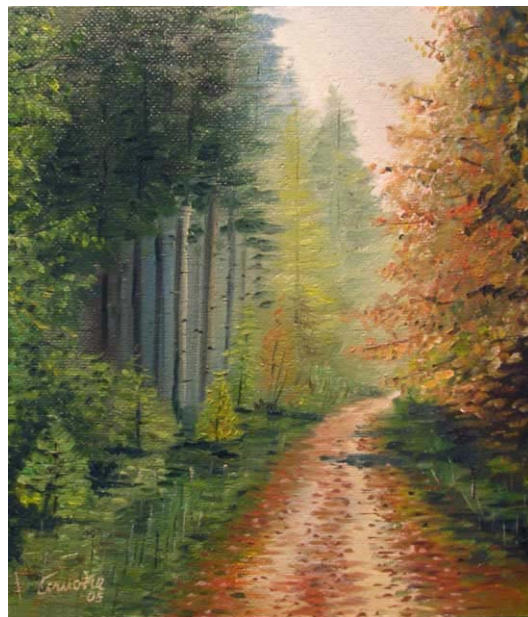
pomaloval celý útvar a těmi menšími tepláky nebo metry mazáků. Po vojně opět následoval útlum. Hodně jsem sportoval a užíval mládí.

Znovu malovat jsem začal asi v šestadvaceti, kdy chtěla manželka (kovářova kobyla chodí bosa) mít taky nějaký obraz doma. Od té doby jsem namaloval asi pět obrazů za rok a občas si přivydělával nějakou tu korunu. Od roku 2001 jsem tři roky nenakreslil ani čárku. Přišel jsem o svůj malý ateliér, který jsem předělal na dětský pokoj. Až letos v lednu jsem se rozhodl, že začnu kreslit. Před synem jsem si troufl jen na suché pastely. Asi v březnu jsem hledal více informací na Internetu, objevil jsem nejprve server amatérských umělců MINIMAX a díky němu se dostal k AMATERSKÉ OBRAZÁRNĚ. Poznal jsem spoustu nových přátel a zapadl do jejich kolektivu. Opravdu to byl vynikající impuls a já začal opravdu hodně tvořit (zatím jen kreslit). Při prohlížení expozic kolegů jsem si začal uvědomovat jakou kapkou v moři je mé umění a kolik opravdu dobrých amatérů se na AMATERSKÉ OBRAZÁRNĚ schází. Pořád jsem pošilhával po obrazech malovaných olejovými barvami a doufal, že je budu moci v mém, se svým čtyřletým synem sdíleném ateliéru (dětském pokoji), malovat.

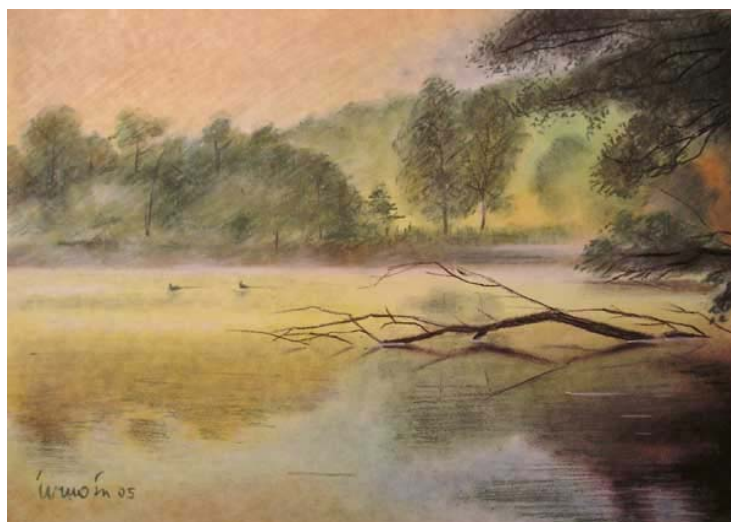
Dočkal jsem se: „Opět maluji olejem!“ Na profesionální dráhu nepomýšlím, malování se mi stalo pěkným a mým největším koníčkem.

BABIČKA

LESNÍ CESTA

JEZÍRKO

VENKOVSKÁ KRAJINA

PETR HANISCH

V kolika letech jsi začal spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Se „spontánností“ jsem začal v roce 1997 tedy v 25 letech, v tu dobu vznikl také můj první obraz malovaný olejem.

Jakou techniku jsi preferoval dříve a nyní?

V dobách kdy jsem začínal škádlit plátno svým neohrabaným štětcem jsem preferoval olejomalbu, které však předcházela dřevní doba tužková (to období však trvalo prakticky od dětství). V současné době vedle olejomalby preferuji kresbu suchým pastelem, výjimečně akvarel.

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina apod.)?

Vzhledem k tomu, že mám velmi tolerantní rodinu, tak se na mé umělecké pokusy tváří velice shovívavě. Alespoň dosud to tak bylo, snad to ještě nějakou dobu vydrží.

Už jsi někde nějaké obrazy vystavoval, případně prodal nebo byly někde publikovány?

Za dobu své „umělecké dráhy“ jsem se zúčastnil asi 20 výstav, povětšinou společných. Co se týče prodejů, musím říct, že jsem nadmíru spokojen, neboť se mi podařilo prodat již na 4 desítky obrazů a to jak olejomalb tak pastelů. Svě obrazy propaguji nejen na zdech výstavních galerií, ale i na svých webovských stránkách. Svou internetovou galerii mám na adrese www.tady.cz/nazdarek

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií?

Maluje kopie nebo parafráze jiných autorů?

Tak jako většina malířů a to ať již současných nebo těch z dob minulých, jsem pochopitelně kopíroval staré mistry, abych se z jejich kumštu něco naučil. Zjistil jsem, že něco se naučit dá, ale že chci jít dál, že chci být lepší a že mi tedy samostudium nestačí. Ne všechno totiž lze vyčíst z odborných knih. Proto jsem začal navštěvovat výtvarný ateliér známé pražské malířky Jitky Hilské. Ta mi ukázala chyby, na které bych jinak nepřišel, ale ukázala i jiné umění, než které jsem do té doby upřednostňoval, a tak obohatila můj náhled na umění jako takové. Díky tomu jsem dnes ke svému umění více kritický a dívám se na tento svět jinýma očima.

Mým primárním tématem jsou realistické krajinomalby, městská zákoutí, zátiší, portréty. Předlohou je mi buď skutečnost v plenéru, či model v ateliéru, ale také využívám moderních technologií, kdy si vyfotím konkrétní objekt, který mě zaujal a podle fotografie pak ztvárňuji svou představu. Často svou předlohu záměrně změním oproti originálu, neboť pro mě není nejdůležitější ztvárnit jít s fotografickou přesností, ale tak aby obraz zaujal. Aby divák, který obraz sleduje byl do obrazu vtažen, aby ho něco zaujalo, iritovalo. Nehledám lacinou krásu, dokonalost, hledám světlo, barvu, hmotu a pocity.

Jak a kdy jsi objevil/a AO?

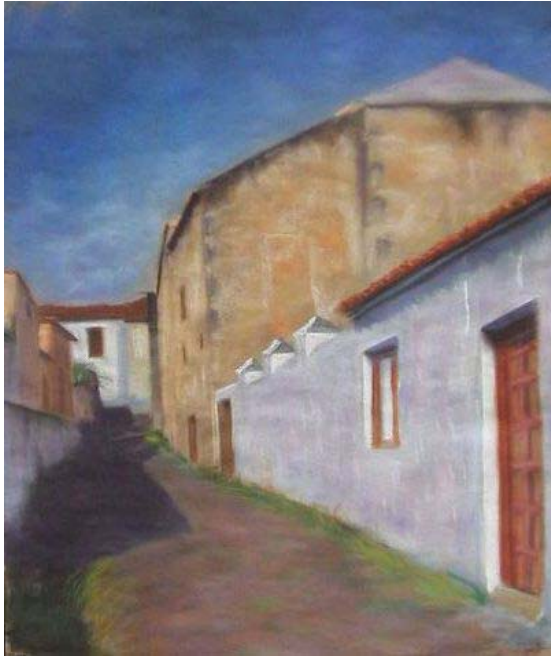
AO jsem objevil tuším někdy v roce 2000, kdy jsem nejdříve jako divák a následně i jako jeden z vystavujících začal zveřejňovat své obrazy v této bohaté galerii. Od roku 2002 patřím do rodinky spoluvůrců AO.

Absolvoval jsi nějaké kursy kresby či malby nebo nějakou uměleckou školu, nebo jsi úplný samouk?

Navštěvuji již čtvrtým rokem ateliér Kaštan, kde se stále zdokonaluji a získávám nové a nové zkušenosti a cenné rady od těch nejpovolanějších.

Chceš se profesionalizovat?

I když mám umění rád a to výtvarné především, profesionalizace není mým hlavním cílem. Rozhodující je pro mě být především být spokojený sám se sebou.

NA JIHU EVROPY

OKNO

PODZIMNÍ CESTA ...

Petr Hanisch

KRAJINA S MRAKY

JINDŘICHŮV HRADEC

MOSTECKÁ

VĚRA HEJDOVÁ

V kolika letech jsi začala spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Tak před čtyřmi lety. Něco málo z minulosti: Na *základce* chtěl můj učitel *výtvarky*, abych šla na uměleckou průmyslovku, ale nějak se to otočilo a já skončila na *stavebce*. V té době být malířem prý nebylo žádné *terno*... Nicméně jsem byla vnitřně přesvědčena, že jednou malovat budu a teď maluji.

Jakou techniku jsi preferovala dříve a nyní?

Pastelky a pastel, před rokem jsem dostala odvalu vzít do ruky štětec a olejové barvy. Bylo to na dovolené v Chorvatsku. Pro jistotu jsem si opět vzala všechno s sebou, co kdyby...no a ono to loni vyšlo, jen nevím, proč jsem začala všechny barvy si míchat z těch tří základních + bílá. Teda trochu vím, ale to je takové moje malé tajemství, které ví jen moje rodina a moje dvě parádní kamarádky, kvůli kterým to vše začalo.

Jak se na Tvé malování tváří okolí ?

No to je paráda, protože mi všichni fandí. Opravdu se to všem líbí. Samozřejmě někomu se více líbí města, někomu květiny... Největší podporu mám v manželovi, který mi napíná plátna a moc mě podporuje, i když teda je to zatím jen investice. Kdyby bylo po jeho, tak si nechá všechny obrazy doma.

Už jsi někde nějaké obrazy vystavovala, případně prodala, nebo byly někde publikovány?

Tak už mám první samostatnou výstavu za sebou včetně vernisáže. Konala se na zámku v Tovačově. Byl to nádherný pocit. Zatím jsem nic neprodala, jen jsem malovala dva obrazy pejska na objednávku.

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií?

Maluješ kopie nebo parafráze jiných autorů?

No, začala jsem malovat podle fotek (Saša, Tatra 603), pak jsem malovala podle obrázků z kalendářů a teď maluji podle toho, co si sama nafotím. Mám ráda reálno, fantazii moc nerozumím. Ještě jsem nenamalovala žádnou kopii, i když mám ráda staré mistry a impresionisty.

Jak a kdy jsi objevil/a AO?

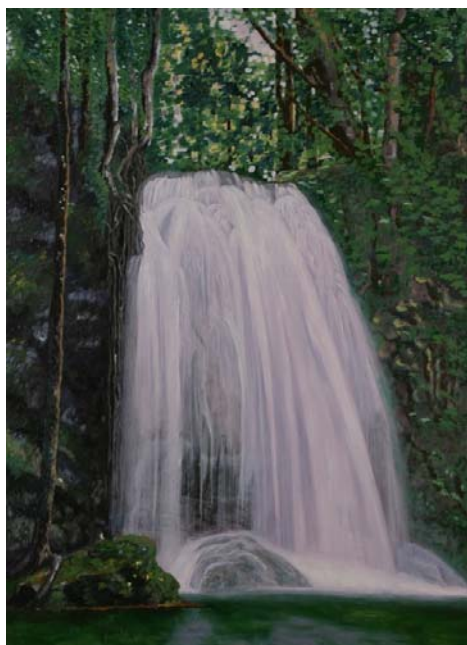
Někdy v lednu a to náhodou, protože mám přístup k internetu a stále něco hledám o malířích, galériích, výstavách... a AO sama vyplavala. Díky ní jsem se musela naučit pracovat s fotkami. Teď už je to brnkačka upravit jakoukoliv fotku do požadovaného rozměru a poslat. Teda si to myslím, ale asi se mám ještě hodně co učit.

Absolvovala jsi nějaké kursy kresby či malby nebo nějakou uměleckou školu, nebo jsi úplný samouk?

Jsem čistý samouk. Bez žádného kursu a školy. Mám nakoupené knihy od J.M.Parramona a četla jsem a četla. Byla jsem roky jen teoretik. S tou praxí jsem začala právě těmi pastelkami a pastelem před čtyřmi roky, ale jen velmi opatrně a jak noty na buben - *bum* a dlouho nic a zase *bum* - a ten olej před rokem a naplno. Obrovský obrat v mém životě 7.9.2005. To jsem vzala ten štětec a namalovala naši Sašu.

Chceš se profesionalizovat?

Určitě, je to mé přání. I jako profík můžu rozdávat radost a pohodu lidičkám, kterým se líbí moje obrazy a začnou si je kupovat. Jsem velký optimista, mám trpělivost a velkou víru v to, co dělám a nejen to. Už jako malá holka chodící na *základku* jsem říkala, že jednou budu slavná malířka, i když jsem nemalovala.

VODOPÁD V ŘECE

HRADNÍ PARK BOUZOV

KAMENNÉ SCHODY V POREČI

BÍLÝ VLČÍ MÁK

MARTINA „REZATKA“ JIŘÍKOVÁ

V kolika letech jsi začala spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Asi ve 3 letech, ale to vím jen z vyprávění rodičů...

Jakou techniku jsi preferovala dříve a nyní?

Začínala jsem s pastelkami, které jsem nikdy zcela neopustila. Pravdou ale je, že se teď nejvíce věnuji malování olejem.

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina apod.)

V malování mne vždy nejvíce podporoval můj manžel, který mi velmi pomohl s organizací všech výstav a s prodejem obrazů.

Už jsi někde nějaké obrazy vystavovala, případně prodala nebo byly někde publikovány?

Ano, měla jsem u několik výstav v českých městech a pár obrazů jsem prodala... Ale opravdu jen pár kousků, nedá se tedy hovořit o nějakém velkém úspěchu.

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií?

Ano, dávám přednost vlastní fantazii...Baví mne fantazírování. Když maluji krajinku, nebo portrét, tak si připadám svázaná, protože se musím alespoň trochu držet toho, co vidím.... A já mám ráda v malování svobodu....

Jak a kdy jsi objevila AO?

AO jsem objevila úplně náhodou, když jsem jednou brouzdala na internetu. Stránky mne zaujaly natolik, že jsem udělala něco, co většinou nedělám - zapsala jsem si adresu...

Máš obrázky na nějaké vlastní webové stránce?

Ano. Adresa je: www.art-martina.com

Maluješ soustavně nebo nárazově, a v tom případě v jakých asi intervalech?

Maluji nárazově a poslední dobou vůbec, protože jsem na mateřské dovolené a mám pocit, že na malování není tolik času. Ale určitě se to brzy zlepší a já zas vytáhnu barvičky na denní světlo...

Absolvovala jsi nějaké kurzy kresby či malby nebo nějakou uměleckou kolu, nebo jsi úplný samouk?

Považuji se za samouka, ale fakta jsou tato: V roce 1998 jsem se seznámila se skupinkou lidí, která se scházela a malovala pod vedením úžasné Margity Abrmanové, která nám v malování dávala svobodu. V roce 2000 jsem navštěvovala jeden ročník klasické výtvarné koly (večerní), kde se vyučovalo malování klasickým akademickým stylem. To mi absolutně nevyhovovalo, pořád dokolečka malovat jedno zátiší, v tom není žádná svoboda, ani možnost fantazírování... školu jsem po prvním ročníku opustila a začala jsem malovat "jen tak" doma.

Jsi členem nějaké výtvarné skupiny nebo tvoříš osamoceně?

Zatím tvořím osamoceně, protože o žádné výtvarné skupině v mém městě nemám informace.

Máš nějaké umělecké krédo (vznání, heslo, zásadu)?

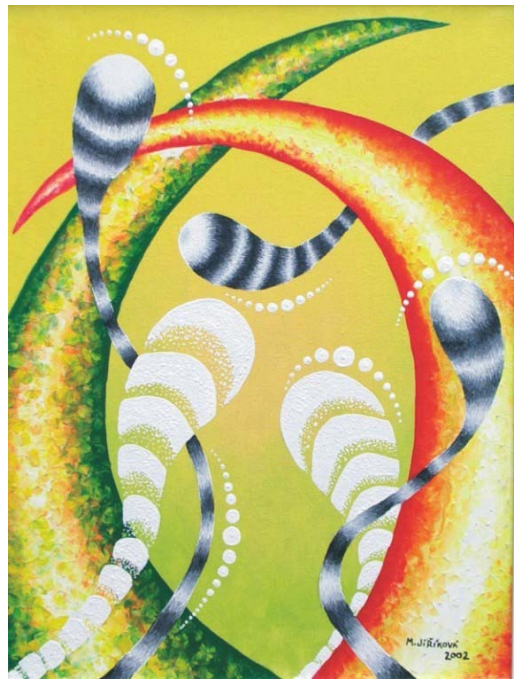
Nikoho jsem nikdy nekopírovala, ani pana Vasarelyho, jak mne mnozí upozorňují... Takže krédo? Malovat jen to, co se zrodí v mojí hlavě.

Chceš se profesionalizovat?

Ano. Kdo by nechtěl, že? :-) ... ale zatím maluji jen pro radost svou i svého okolí.

AFRICKÝ SEN

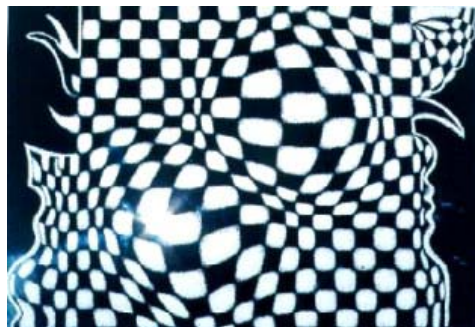
VÁBENÍ

KRÁSNOHLED

PODZIM

ŠACHOVNICE

TUNEL

ERIKA JONICOVÁ

Narodila jsem se v sedmdesátém sedmém roce 20.století dvěma krásným lidem jedno nedělní odpoledne v měsíci plném lásky. Vyrůstala jsem v moravském městě Blansku, kde ji nějaký čas nežijí. V dětství mě zajímaly především autíčka, ruční nářadí mého táty a hlavně vše, čím se dalo kreslit. U toho jsem také příjemně trávila nejvíce svého volného času. Po ukončení ZŠ jsem se měla rozhodnout kterým směrem se bude můj život ubírat. V duchu jsem věřila, že mé dětské úspěchy v oboru návrhování „oblečků pro panenky“ do různých časopisů by mě mohly vést na cestu návrhářství, a tak jsem volila textilní průmyslovku v Brně. Bohužel kapacita této školy byla omezena stejně jako finanční podpora mých rodičů a tak jsem hořce prošla školou, která s uměním neměla nic společného, od té doby

jsem zanevřela na všechny a na vše. Můj život se proměnil až po 10 letech různých životních zkoušek. Dostala jsem se do společnosti lidí, kteří hospodaří se svým časem a nejsou vázáni na pravidelnou vyčerpávající pracovní dobu. Mohu konečně pomalu kreslit a s chutí malovat a k tomu všemu jsem zcela náhodou narazila na *netu* na Amatérskou obrazárnu, která dala ještě větší podnět mému dřímajícímu koníčku. Je to nápad, který dává ještě větší důvod k tomu osladit svůj dosavadní hořký život sladkou múzou. Děkuji Vám za to. Cítím se konečně šťastná, život umí být krásný.

Dříve jsem malovala hlavně technickým perem, na tom mě fascinovala možnost vyjádřit cit pro detail. Dnes maluji především olejovými barvami a to většinou podle fantazie, když mě zrovna políbí múza, podle předlohy jsem schopná namalovat cokoliv, ale přiznám se, že portréty a krajinomalba mě moc neoslovuje. O to víc mě baví kresba, která se podobá grafice, ale nemaluji ji klasickou perokresbou, nýbrž oblíbeným technickým perem. Obrázky jsou bez předlohy, maluji je všechny z hlavy a nápady se rodí až když začnu kreslit *natvrdo*.

Mé obrazy se neustále přibližují geometrickým tvarům, perspektivě a pestrým barvám. Žádný z nich není dokonalý, ale věřím, že ho jednou ve svém životě namaluji. Fascinují mě obrazy kubistické, surrealistické a abstraktní, alespoň dva autory těchto obrazů budu jmenovat, šilený Dalí a geniální Picasso

STROM POD ZÁMKEM

LEDOVÁ KRÁLOVNA

ESCALIÉR BRISÉ

CESTA BAREV

TAJEMNÁ

CHAOOS 4

JITKA „JACI“ KALKUSOVÁ

Spontánně jsem začala malovat kolem dvanácti let, kdy jsem se pustila do opravdovských obrazů. K poznání, že jsem schopna něco namalovat, mě dovedla soutěž ve druhé třídě, kdy jsem vyhrála první místo v malbě kašpárka, jestli se nepletu.

Technika malby olejovými barvami u mě trvala celé dlouhé období mé tvorby. V současné době zkouším akvarel a tempery. Nevím, jak se tváří mé okolí na mé obrázky, neboť známí ani

moc dobře nevědí, jaké činnosti provádím, ale na AO reagují přítomní pozitivně, což mě těší.

Mé obrazy byly vystavovány za mých studentských let v Praze v domě Železničářů na amatérské výstavě. A po té jsem z vlastní iniciativy otevřela v našem městě svou první výstavu, což byl za „totáče“ dost velký úspěch. Mé obrázky zatím nejsou na mé webové stránce, myslím, že stačí, když je mám umístěné v Amatérské obrazárně.

Ve své tvorbě se především věnuji krajině, ale ráda bych začala malovat svou vlastní fantazii, poslední dobou prahnu po takovém vyjádření. Jsem úplně samouk, to mě sluší:-))))))

Jsem samotář, i když se ráda sdružuji, ale co se týče malby nemám ráda organizovaná „sou“, takže maluji pěkně v samotě a nejsem členem žádné výtvarné skupiny.

Protože nemaluji soustavně, ani se tomu tak nevěnuji, jak bych měla, moje „krédo“ je snad takové, že malování sblížuje lidi a učí člověka vydat něco ze sebe pro ty druhé, a to je nejcennější.

Doba kdy jsem se chtěla profesionalizovat je za mnou, bylo to dost nešťastné období, kdy z politických důvodů mi to nebylo umožněno, takže nyní už maluji jen pro radost sama sobě i těm druhým.

SOUZNĚNÍ

STARÁ RADNICE
(nástěnná freska)

VESELÍ

ŽLEBY

PODVEČER

PODZIM

ADÉLA KALKUSOVÁ

V kolika letech jsi začala spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

15

Jakou techniku jsi preferovala dříve a nyní?

Zatím jen temperu

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina apod.)

To nechci vědět ani já

U jsi někde nějaké obrazy vystavovala, případně prodala nebo byly někde publikovány?

Ano

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií?

Reálné předloze

Jak a kdy jsi objevila AO?

Ve vyhledáváči

Máš obrázky na nějaké vlastní webové stránce?

Ne

Maluješ soustavně nebo nárazově?

Soustavně

Absolvovala jsi nějaké kurzy kresby či malby nebo nějakou uměleckou školu, nebo jsi úplný samouk?

Ne, ale brzy nastoupím na umělecko-průmyslovou školu (pozn. edit. – v září 2005 nastoupila)

Jsi členem nějaké výtvarné skupiny nebo tvoříš osamoceně?

Osamoceně

Máš nějaké umělecké krédo (vyznání, heslo, zásadu,)?

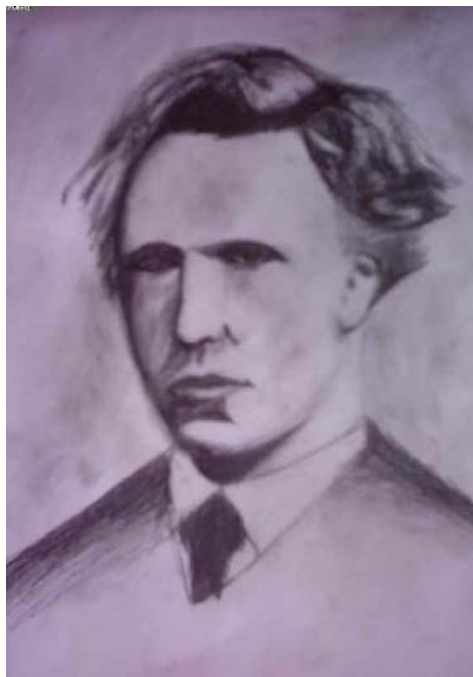
No jasně

HAFAN S KOČKOU

MACÍK S MARKÉTOU

MLADÝ VINCENT VAN GOGH

ZÁTIŠÍ TOALETNÍHO PAPÍRU

MEČ

POPELNÍK

ZÁTIŠÍ

LILIANA „LILIT“ KEILWERTH

Narodila jsem se v Plzni, ve znamení Býka 30. dubna, takže zároveň taky coby čarodějnice... ☺. Na koštěti však nelítám, používám zásadně moderní techniku... vysavač. Na jinou moderní techniku... akryl... jsem se vrhla asi před půl rokem, když jsem po koupi sedací soupravy a závěsu zatoužila i po vhodném obraze. Začala jsem se rozhlížet po různých aukcích a váhala... do chvíle, kdy TO můj syn a kamarádka vyhrkli nahlas: "Proč si *to*, prosím tě, nenamaluješ sama..?"

Je pravda, že jsem se kdysi zúčastnila kursu kreslení, potýkala se i s olejem, ale pak se vdala, a při stěhování jsem na své malířské nařítí při balení kufru jaksi "zapomněla." Hezkých pár roku jsem na nic, co se výtvarného umění týká (kromě Window Colors), nesáhla. Když mě manžel a hlavně syn ponoukali, ať něco zase

dělám, vmlouvala jsem se, že nemám čím...

Manžel před dvěma lety zemřel, a já se rozpadla na kousky... Možná se vám moje obrázky nebudou líbit... ale mně pomohly... to malování mi pomohlo, že se ty kousičky zase pomalu skládají do původní podoby, do té, kterou jsem před lety zavrhla.

**KVĚTINY OD NĚJ ...
(ZAČÍNÁJÍ VADNOUT. VRÁTÍ SE?)**

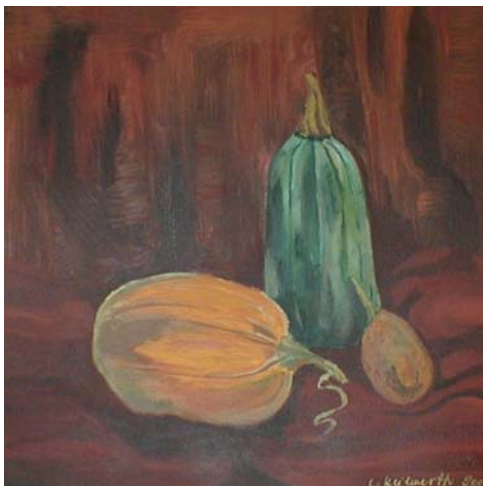
SIESTA (DOBOVÝ KOSTÝM 1881)

ČEKÁNÍ NA POLIBEK

NUDA

TYKVE

ČESNEK

RUE MADONNETTE

VERONIKA KOČOVÁ

Je mi 29 let. Jsem z Prahy. Již jako malá jsem ráda malovala, k tomu mě vedla má maminka, která byla učitelkou v mateřské školce. Doma mně a mým dvěma sestrami nalepila okolo stěn pokojíčku do výšky 1m balící papír a tak jsme mohly pastelkami, tužkou a křídou malovat a kreslit kdykoliv jsme chtěly. Oba rodiče nás podporovali v uměleckém projevu a přihlásili své děti do Lidové školy umění, kde jsme k pastelkám přidali i temperu a já objevila nový svět. Od té doby jsem malovala, kdykoliv jsem měla čas, úplně jsem tomu propadla. Když jsem chodila na střední školu, koupila mi sestra omylem místo temper olejové barvy a tak jsem prvně v životě začala uvažovat o malování olejem. Do té doby jsem si na tuto techniku netroufla ani pomyslet, bylo to pro mě něco posvátného, byla to přece technika, kterou malovali slavní mistři! Něco takového opravdu nebylo pro mě. Ale když už jsem měla olejové barvy doma, bylo by škoda nechat je zahálet. A tak díky této záměně začaly mé první kroky-tahy štětcem olejovými barvami. Přiznám se, že jsem nevěděla, které materiály používat. A tak mé první obrázky byly stvořeny na obyčejné čtvrtce, barvami ředěnými obyčejným stolním olejem. A protože jsem nebyla stále spokojená s výsledky své tvorby, začala jsem hledat kurzy, kde bych se naučila základům olejomalby. V osmnácti letech jsem se skoro přihlásila do kurzu malířky Věry Šteflové, ale vzhledem k tomu, že jsem neměla žádné základy kreslení, bylo mi doporučeno nejprve navštěvovat základní kurz uměleckých technik, kde jsme zkusili všechno možné včetně linorytu. Na každou techniku byly jen dvě hodiny a já skoro nic nestačila k mé lítosti dokončit. Ke kurzu Věry Šteflové jsem se dostala až v roce 2000 a od toho roku maluji převážně jen olejovými barvami. U paní Šteflové jsem se naučila základům včetně napnutí plátna, ale i to jak správně zacházet s barvami a štětcem. Po tomto kurzu následoval kurz Martina Šrámka, kde jsem se učila správně ředit barvy a malby v lazurách. Oba kurzy byly pro mě velkým přínosem a mám radost, že jsem mohla malovat s tak skvělými lidmi.

Amatérskou obrazárnu jsem našla na internetu krátce po namalování prvních 4 obrazů na plátno. V té době jsem už byla rozhodnuta, že se této technice budu věnovat a tak jsem využila rubriky v AO a podala si inzerát, protože jsem sháněla napínací kleště. V zápětí mi přišel e-mail od Luboše Valenty, který se mě ptal, zda nechci v AO vystavovat. V té době tam vystavovalo asi 10 lidí. Původně jsem neměla úmysl tam vystavovat, ale Luboš mi pomohl s naskenováním fotek a tak jsem nakonec té nabídky využila a jsem tomu moc ráda. Díky AO jsem poznala spoustu skvělých lidí, dozvěděla se potřebné informace k mojí tvorbě a také jsem mohla uspořádat svou první kamennou výstavu, za což všem tvůrcům AO děkuji. Díky této výstavě jsem mohla splnit sen mého otce, neboť on za mlada maloval a vystavovat bylo jeho velkým přáním. Myslím, že velkou část talentu mám po něm a po své babičce, která uměla překrásně kreslit.

Výstavy :

ROK 2004

23.8. - 27.8. firma Karneval - Praha

28.8. - 3.10. Kulturní centrum Zahrada - Praha

14.10. -28.11. – společná výstava AO v Psárech u Prahy

ROK 2005

5.2. - 3.3. Cukrárna u medvídků – Vyšší Brod

8.7. - 20.8. – spol. výstava s Petrem Hanischem – Galerie ve Schwarzenberském špitále – Lišov

MAIKO

NEPÁLSKÁ TRHOVKYNĚ

NA POBŘEŽÍ

OSTROV SKI

KAMILA KOČOVÁ

Jsem ročník 76. Nikdy bych se neodvážila svoje výtvary vystavit, ale sestra Veronika na mne již druhým rokem vyvíjí tak silný nátlak, že jsem nakonec rezignovala.

SLAMĚNKY

MÚZA

LABUTĚ

LOŽKY

TRAVINA

Zdeněk „Willy“ Vrba

(Co v 1. dílu nebylo)

Bla-bla-kritika:

Já si tedy nejsem jistý, jestli tohle bude zrovna kritika, protože kritizovat něco, co se člověku líbí, je dost ošemetná věc. Ale když jde o to, aby nám kamarád nezpychl, tak to já se obětuji a skočím mu po krku.

a) Z pohledu socialistického realismu: Přímý úpadek! Nekritický obdiv buržoasnímu způsobu života, poklonkování před falešnými hrdiny z Formule 1 a žádné zobrazení pracujícího člověka, nebo alespoň socialistického sportovce. Toto zobrazování reality nikterak nenapomáhá ani k vítězství pracujícího lidu, ani k překonávání buržoasních přežitků, ani k oslavě naší socialistické přítomnosti. A soudruh autor zdá se být příliš nemladý na to, abychom ho ještě mohli převychovat. Asi ho pošleme omladit do Jáchymova, nebo na výměnný rekreační pobyt na Sibiř.

b) Z pohledu nezaujatého diváka: Tady musím zdůraznit to slovíčko diváka, aby nevznikl dojem, že chci dávat profesionální rozumy k něčemu, co neumím. S potěšením konstatuji, že se tu objevila další duše mé krevní skupiny, na jejíž obrázky se rád dívám a to poměrně okouzleně. Autor předvádí různé techniky a různou skupinu námětů. Z mého pohledu bych nemusel mít formulaci a ty pány formuláře. Jenže se zdá, že autor má s auty cosi společného, navíc je amatér a může si malovat, co se mu zachce, tak mu nebudu bránit. Ostatně kolekce plakátů s touto kompozicí a s nějakým textem by mohla být docela dobrým komerčním artiklem pro kluky od 10 do 100 let. Také bych se vyhnul Dajáně. U aktů a krásných bab mám vždycky pocit (vím, že hloupý), že se jedná o parazitismus na krásě někoho jiného, a většinou to sklouzává ke kýči. (Kdyby alespoň vyzářovala vztek, smutek, vášně či agresi, ale takhle to vypadá jako příliš oficiální portrét). Co mě však fascinovalo a co jsem nikdy neviděl, jsou černobílé tužkou dělané kopie (dá se to vůbec nazvat kopii?) starých mistrů a také zátiší. To má vtip, švih, nápad a náladu. Nebudu soudit, do jaké míry je to perfektní, na to jsou zde jiní machři. Ale mě se to líbí.

Těším se, že se mi někdy podaří namalovat podobný Podzimní les. Jen si dám větší pozor na stíny - stromy kamsi vrhají stín, ale kmen z téže strany se jeví osvětlený (možná je to chyba reprodukce barev, ale zbytečně to ruší).

Obraz Hluboká má zdivočelou perspektivu, hlavně všelijak různoběžné svislice, ale ani cestičky v parku se nesbíhají do vhodného úběžníku. Asi to nebylo děláno podle fotografie, ale spíše podle náčrtu v terénu, na fotce by se možná svislice sbíhaly, ale rozhodně by netancovaly.

Chalupa je skvostná, jen to rostlinstvo v popředí i v pozadí je předetailováno. Proč zavodit s fotografií? Trocha zkratky, hlavně u toho, co není hlavním námětem, by neškodila. Detaily sluší hlavnímu objektu, ale i v reálu, dívá-li se člověk na hlavní objekt, vše kolem je víceméně rozostřené. Trochu širší plochý stětec by nebyl na škodu. Zlatá stezka Českého ráje by se mi líbila i bez toho nádherného rámu. Pěkná je také Vyhlička... (znám!).

c) Doporučení investorům: Tyhle obrazy nekupujte. Kupte rovnou autora. (Všechno je jen otázka ceny.)

ZLATÁ STEZKA ČESKÉHO RÁJE

VÁNOČNÍ KAPR PO TOSKÁNSKU

ZDENĚK „WILLY“ VRBA

Narodil jsem se v roce 1966 v Mladé Boleslavi, kde dosud také pobývám. Jsem vyučený v oboru automechanik a pracuji ve zdejší automobilce jako technik – kvalitař.

Ve výtvarném umění jsem amatér – samouk. Nejprve, jako každé malé dítě, jsem maloval tužkou, pastelkami, fixami, propisovačkou, tuší, voskovkami – zkrátka vším, čím lze kreslit, nebo psát. Nejvíce se mi líbily obrázky Mikoláše Alše. Podle nich jsem se snažil kreslit tužkou, nebo tuší a občas jsem některý z těchto obrázků nakreslil

svým známým do památníčku. Pak jsem si jednou nakreslil tuší obrázek Praotce Čecha a na světě byl můj první obrázek.

Na Základní škole mne sice malování bavilo, ale jedniček z výtvarné výchovy jsem se dočkal až v deváté třídě. Tehdy jsem poznal kouzlo malování v přírodě. Tato záliba se rozvíjela i v dobách, kdy jsem navštěvoval Střední odborné učiliště. Tehdy jsem v soutěžích v rámci Zájmové uměleckých činností (ZUČ) nakreslil tužkou a namaloval několik obrázků temperami. V těchto soutěžích jsem měl údajně úspěch až do celostátního kola..., ale ani nevím, jak jsem se tehdy v soutěži umístil, protože se obrázky údajně ztratily...

Když jsem absolvoval základní vojenskou službu, stačil jsem několika svým „mazákům“ nakreslit portréty jejich milovaných děvčat podle fotografií, a zřejmě se jednalo o moje šťastné období, nezaznamenal jsem totiž jedinou „reklamaci“... Portréty a figurální malba (kresba) jsou totiž mojí největší slabinou. V té době jsem šťastnou náhodou potkal jednoho kamaráda, který také maloval (živil se tím), který mne předal několik dobrých rad a vysvětlil mi, jakých chyb se dopouštím a jak se jich mám vyvarovat.

Temperami jsem maloval až do roku 1988, kdy jsem si pořídil své první olejové barvy. Tehdy jsem se rozhodl, že namaluji svojí mamince k jejím narozeninám obraz. Nejprve jsem jej začal malovat temperovými barvami, ale zvolil jsem špatný podklad a barva mi stále praskala. Rozhodl jsem se tedy, že si pořídím olejové barvy a od té doby maluji obrazy olejovými barvami. Zvládnutí techniky malování s nimi však vůbec nebylo snadné, protože jsem nenavštěvoval žádné kurzy malování, kde bych mohl získávat zkušenosti a literatura nebyla vcelku žádná... Takže mi nezbyvalo nic jiného, než soukromé vzdělávání metodou „pokus - omyl“.

Věnuji se převážně krajinomalbě, ale v poslední době se pokouším malovat, nebo kreslit, také i jiná témata, jako například zátiší, zvířata, květiny a občas se pokusím namalovat i portrét. Současně se snažím využívat i jiné druhy barev, takže k malbě využívám také i křídly (později snad i pastel), vrátil jsem se znovu k akvarelovým barvám, kterými jsem maloval naposledy na Základní škole... Dále při kresbě využívám tužky různých tvrdostí a pastelky. Mým největším „obrazem“ byla kresba na stěnu dětského pokoje a jednalo se o obrázek „Kačerů z Kačerova“ podle námětu Walta Disneyho pro děti mého kamaráda. Tato malba měla rozměr 4 x 2 m..

V roce 2003 jsem se poprvé zúčastnil místní výstavy mladoboleslavských malířů, která měla název „Salon 2003“ a v roce 2004 jsem svoji účast zopakoval na stejné výstavě. Po této výstavě mi byla nabídnuta příležitost vstoupit do řad „Sdružení výtvarníků ČR“, kterou jsem přijal a počátkem roku 2005 jsem byl do tohoto sdružení přijat. Za tuto nabídku jsem velmi vděčný panu Jaroslavu Najmanovi a panu Vladimírovi Vlkovi, kteří jsou skvělými malíři a jsou velmi ochotni se podělit o své dlouholeté zkušenosti a svým mladším kolegům rádi pomáhají. V malířství a kresbě nacházím potěšení, seberealizaci a odpočinek od starostí všedních dnů. Snad nejvíce mne oslovují díla Rembrandta H.van Rijn, P.P. Rubense, Caravagia a Velásqueze.

ORCHIDEJ

LILIE

DON 1

PODZIMNÍ LES

PODZIM NA RADOUCI

MICHALKA

ZÁMEK ČESKÝ KRUMLOV

JOSEF „JOKO“ KOUTNÝ

Od roku 1959 jsem občanem města Tachova. Profesi se hlásím k zubnímu technikovi, i když mě již spoustu let živí jiná povolání. Od dětství jsem maloval jako každé jiné dítě. Na prvním stupni ZDŠ jsem navštěvoval zájmový výtvarný kroužek a pamatuji se, že jsem v něm ve třetí třídě propadl. Tolik tedy k mým ambicím stát se výtvarníkem již v dětství. Ke stejnému učiteli jsem se přihlásil na *výtvarku pro dospěláky* v osmdesátých letech minulého století, ale bylo to dobré jenom jako upomínka, že bych měl častěji malovat. Rád však vzpomínám na těch několik pleněrů, které jsme podnikli v touze vytvořit stěžejní dílo, které zvrátí dějiny umění. Svůj pocit, že umím malovat, jsem začal přeměňovat ve skutečnost okolo dvacátého roku svého života. Začátky byly krušné, jelikož jsem udělal stejnou chybu jako stovky jiných amatérů. Začal jsem hned s olejem, protože všechny

ostatní techniky nebyly hodny mého génia. Takže na své začátky vzpomínám opravdu s úsměvem. Měl jsem štěstí, že v mém výtvarníčení mi nikdo z rodiny nikdy nebránil. Naopak se mi vždy dostane pochvaly, jak jsem šikovný. Takže s každou hotovou prací hned běžím za manželkou, protože chvála mi dělá moc dobře. Takřka všechny mé obrazy jsou někde u přátel nebo visí u mého příbuzenstva. Mám také jednoho mecenáše, který mé obrazy programově sbírá a vyváží je do ciziny. Je jím moje sestra a vozí je na Slovensko. Jedno tedy vím jistě. Malování mě nikdy neuživí. Zatím jsem nikdy neměl samostatnou výstavu a dost jsem toho litoval. Ale hodně se toho změnilo v listopadu roku 2004. Zaregistroval jsem se na Amatérské obrazárně a na základě kladných reakcí jsem si nechal vytvořit i vlastní webové stránky. Takže teď mám pocit, že mám stálou výstavu a jakousi motivaci více tvořit, aby bylo co přidávat do galerií na *webu*. Nikdy jsem necítil potřebu se výtvarně zařadit a proto jsou mé práce stylově nesourodé. Stále podléhám pokusům, jakou technikou ztvárnit dané téma. Všeobecně se dá říci, že mě nejvíce přitahuje malba krajiny a jednou bych chtěl umět jí vystihnout co nejjednodušeji, zkratkovitě, bez zbytečných detailů.

ORCHIDEJ PRO H.

VETŘELEC

ALOE

VADNUTÍ

V LOMU

POHLED PŘES HRADBY

MOCHNA

PADLÉ MĚSÍCE

LENKA „KUBRTĚNKA“ KUBARTOVÁ

Rodištěm Západočech, bydlištěm Jihočech a srdcem obojího půl na půl :o) Mírně tvrdohlavý býk, který miluje společnost dobrých a veselých lidí, dobré jídlo, pití a humor. Trochu ztřeštěná svobodná holka, která se vyřádí nejen na sjezdovkách, ale i na kolo-výletech v terénu a uklidní při pěší turistice a hlavně sbírání hub :o) Slovy svého otce : "houbová vydra" :o) ..

K malování mě to táhlo vždycky, ale zlom, kdy jsem se mu začala věnovat více, přišel v loňském školním roce, kdy mi bývalý učitel ze základní školy zavolal, že by kromě výtvarnických kurzů pro děti otevřel "na uklidnění" i jeden pro bývalé žákyně, které podle něj mají k malování

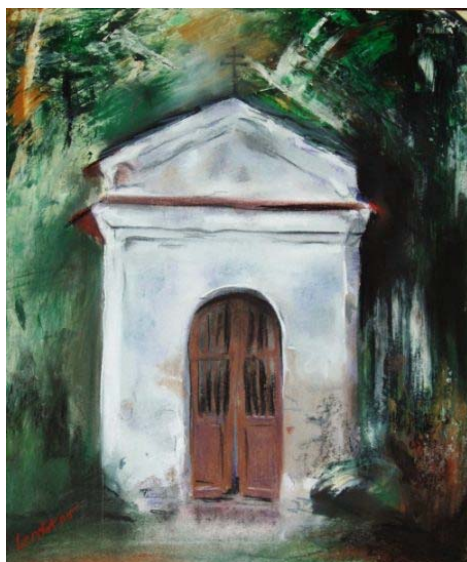
blízko a zeptal se, zda bych nechtěla chodit. I stalo se... Z bývalých žákyň už jsem zbyla pouze já, ale ostatní osazenstvo se časem vyměnilo a teď již náš střední výtvarnicko-keramický babinec tvoří 8 ženských ve věku od 19 do 55 let :o) Středa je pro mne dnem, kdy se mohu "vyřádit" a zapomenout na každodenní stres, který s sebou práce v rodinné soukromé firmě neodmyslitelně přináší. Zkrátka je pro mě tenhle den spojen s arteterapií :o) Tenhle den je také spojen s posloucháním různých žánrů hudby, která podle mne k "tvoření" určitě patří. Takže muzika je další věcí, kterou mám moc ráda a bez jejíhož poslechu si život neumím představit. Miluji přírodu, Šumavu v jakékoliv roční době, Novohradsko, Třeboňsko, ale i italské zasněžené sjezdovky nebo sjíždění Vltavy:o) Paradoxně se ale různá krásná přírodní zákoutí v mé tvorbě neobjevují... nevím, asi jsem ten typ, že si říkám, že dokud mi slouží nohy, můžu se na ně jít vždy znovu a znovu podívat "in natura" :o)

ČERNÝ PANTER

DUŠE

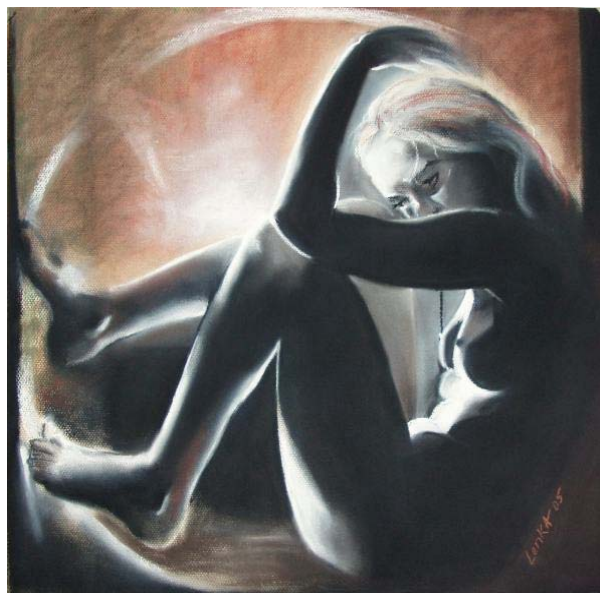
KOLINECKÁ BOŽÍ MUKA

METTEL'S BITH

POPELČIN ZTRACENÝ STŘEVÍČEK

WITHOUT YOU

MŮJ KAMARÁD MAKY

K NAROZENINÁM

NADĚŽDA KUBARTOVÁ

Výstavu v AO své matce zřídila její dcera Lenka se slovy:

„...v pětapadesáti letech se zbláznila a začala kreslit..“ - to o sobě říká :o)

..a co řekne příští týden tomu, až to zjistí, že jsem sem její obrázky vystavila, aby je vidělo nejen její blízké okolí, to raději ani nedomýšlím :o) ..asi něco v tom smyslu, že jsem se zbláznila já :o)

Kubrtěnka“

PAMPEKLEC

ŠUMAVA

MOJE NEŘESTI 1, 2

JAN ŠKORKA

Co v „Almanachu č. 1“ nedopatřením nebylo:

Bla.bla.bla – kritika

- a. **Z pohledu socialistického realismu:** Ano, autor stojí na správné straně barikády. Velice realisticky zobrazuje tu část naší společnosti, která ještě žije v zajetí buržoasních přežitků a buržoasního způsobu života, shlíží se v omezené masové komerční kultuře, kterou američtí imperialisté oblbnoují svět. Věříme, že nám autor předvede i obrazy z opačného pólu, svazáky na žňové brigádě, úderníky lámající pracovní rekordy, zemědělce sklizející brambory navzdory již tajícímu sněhu a jiné hrdiny socialistické práce.
- b. **Z pohledu nezaujatého diváka:** Je to pěkné, má to švih, má to styl, má to vyrovnanou kompozici, není to všední a určitě to má i vtip a šíří to dobrou náladu. Nezbyvá než poťouchlá řečnická otázka, jestli je učitel výtvarné výchovy ještě amatérem?, a stejně poťouchlá řečnická odpověď (radio Jerevan) , že při současných platech ve školství určitě ano. Naším dětem tedy přeji více takových učitelů výtvarné výchovy. (Mimochodem, zatím jsem poznal pouze jednoho (toto je druhý) učitele výtvarky, který také aktivně maluje a nestydí se za to. Všichni ostatní byli jenom kibicové, od nichž jsem žádná vlastní díla neviděl. Čím to...?)
- c. **Doporučení investorům:** Mládenci, o peníze v bankách stejně přijdete, vláda už nemá ani na důchody. Neváhejte, ať si později nervete vlasy! S pozdravem „neberte mě ale vůbec vážně“ (ovšem můžete)

Samozvaný kritik Nemr(a)va

AGRESS

BARESEZUG

JAN ŠKORKA

Kedy a ako som začal maľovať si pamätám celkom presne, pretože v mojom živote došlo vlastne mimo iných menej podstatných udalostí k dvom skutočne zlomovým: prvou Významnou Udaloťou bol deň keď som uzrel svetlo tohoto sveta. A nemenej významný bol deň keď som po prvý raz namaloval obrázok – krajinu (mám ho dodnes). Bolo mi vtedy 12 rokov. V televízii bežal film „Farebné roky“ o živote a diele Martina Benku, slovenského to maliara a ja som prežil čosi čo ťažko pomenovať. Pod dojmom onoho príbehu vzal som večer školské farbičky, štetec a papier a tým to začalo. Ovládla ma vášeň ktorá bola silnejšia než čokoľvek iné. Denno-denne som večer čo večer trávil čas maľovaním- neraz na úkor iných povinností. Dokonca i v škole som na hodinách neustále kreslil a ani nemusím dodávať, že sa nejednalo len o hodiny *výtvarky*. Vyrobil som si kopolu problémov. Paradoxne som z výtvarným

výchovy dostával samé 4 a 5, pretože som odmietal pracovať podľa predstáv *učky*.

O poznanie lepšie to už bolo na strednej škole. Absolvoval som Strednú školu umeleckého priemyslu v Bratislave a boli to najkrajšie roky mojho života.

Vyvrcholením mojej prípravy na umeleckú dráhu mala byť Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave. Štúdium som však ukončil v 2. ročníku po ztotožnení sa a podpísaním Charty 77 a „Několik vět“. A bolo po štúdiu i kariére. Takže som sa pustil do výtvarníčenia jako samouk, alebo autodidakt, alebo amatér. Doteraz zastávam názor, že moja tvorba je čistá a dokonalá i vďaka tomu že nie je zaťažovaná akademickým titulom. Podobne jako bolo tomu u Van Gogha či u Rembrandta.

Rokmi sebazdokonalovania som sa postupne prepracoval k svojej najčastejšie používanej technike – k olejomalbe. Mimo toho rád pracujem i s pastelom a nebránim sa ani akrylu, avšak moje obrazy si žiadajú práve olej. A hotovo!

Jako každý kto sa zaoberá výtvarnou tvorbou, i ja sa snažím prezentovať svoje práce formou výstav. Zistujem však, že je to z roka na rok ťažšie. Niet kde vystavovať (galérie odmietajú, alebo zaplať...!) a bohužiaľ ani pomaly niet pre koho (až na žalosťne málo výnimiek). Podarilo sa mi zrealizovať niekoľko spoločných výstav i zopár samostatných a to:

- Levice (SR) 1989
- Rychnov nad Kněžnou 1995
- Častolovice – zámek 1996
- Kostelec nad Orlicí – galerie 1996
- Hradec Králové – výstava troch... 1998
- Slaný – galerie Ikaros 2000
- Blansko Galerie manž. Nečasových 2001
- Praha – Prague gallery 2003
- Mont Saint Michael – (Francie) 2003
- Český Těšín 2004

A nakoniec som sa natrvalo usadil v Amatérské obrazárni a priznám sa, že váš projekt je tak bezvadný, že v skutočnosti ani necítim potrebu prosiť sa nikomu o trošku miesta na stene pre moje obrazy. Prezentácia na vašich stránkach celkom postačuje. Pokiaľ niekto má o moju tvorbu záujem odkazujem ho práve sem (príjemné poznanie i pre vás).

Čo sa týka ohlasu či reakcii publika na mou tvorbu nemožem si sťažovať. Vo väčšine prípadov je pozitívna. Občas sa nevyhnem kritike, občas ma niekto obviní z napodobovania („no, to už som nikde videl, len neviem kde ..“) a podobných nezmyslov. Dokonca som v jednom prípade musel čeliť obvineniu, že to nemalujem ja, ale niekto iný tajne a ja to vydávam za svoje diela. Ale inak fajn, dokonca i občas niečo predám..

Na záver moje krédo: *Ak nie ja, tak kto..?*

ZÁKUSOK

PREVOZNIK

TOURJOUR

VOLEBNÉ VÍŤAZSTVO

JIRÍ MAREČEK

V kolika letech jsi začala spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Pro zábavu jsem si začal čmárat tak ve 14 měsících, myslím, že publikovat to nešlo, ale lidičky okolo mě prý byli mými výtvoři nadšení. Jen ještě nevím, zda mi tenkrát někdo říkal, že někdy namaluji nějaký obraz :-). Jinak aktivně jsem začal malovat a to hned olejem ve svých 26 letech, léta páně 1996, někdy na sklonku podzimu, vlastně nejdřív byl uhel, to jsem udělal podle časopisu portréty slavných osobností, kterých bylo asi 30. A pak někdo navrhl, tuším, že jsem to byl já :-), abych zkusil olej. Nejdříve kopie "méně složitějších" obrazů,

no a po půl roce jsem zakotvil na vlastních tématech, především malovaných venku. Hned první dva obrazy jsem obratem ruky prodal (ani jsem si je nevyfotil, takže jsou jen v mé hlavě) no a to mě nakoplo k velké "umělecké" činnosti :-). Nikdy jsem nechtěl prodávat, ale jak jednou prodáte, už se vezete, pro mě je to především ocenění mé malby, ne nějaký hmotný zisk. Když se někomu moje obrazy líbí, je to super, ale kdy je ještě ochoten za něj zaplatit, tomu u říkám se vši vážností: "tak přece něco dokážu namalovat". Do dnešního dne jsem prodal 32 obrazů, a po každém prodaném díle mě to uvrhne do další tvorby.

Jakou techniku jsi preferoval/a dříve a nyní?

Vždy jsem preferoval jen tři techniky. V první řadě olej a to jak pastózně, ve vrstvách, nebo technikou *alla prima*, dále uhel, kterým tvořím jen portréty, a pak tužka všech měkkostí, tuhostí, kterou kreslím vše, co mě napadne.

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina apod.)?

Moje rodina z toho byla v šoku, nečekala takový můj zájem a hlavně to, co jsem vytvořil. Stále mi říkali, že 8 generací zpátky nebyl nikdo, kdo by tužkou nakreslil něco víc, než plánek cesty :-)

Už jsi někde nějaké obrazy vystavoval, případně prodal?

Své obrazy jsem u párkrát vystavoval, jak v galeriích, tak v příjemné vinárně v samém srdci Prahy. Výstavy probíhaly samostatné i společné (například s fotografem). No a prodej?..... z výstav nic moc, ale jinak jsem do dnešního dne prodal celkem 32 obrazů malovaných olejem a cca 15 portrétů známých osobností, malovaných uhlem. No a nespočet pláten jsem napnul, naklihoval, přepnul, našepsoval a prodal, protože i samotné napínání pláten mě hodně baví.

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií? Maluješ kopie nebo parafráze jiných autorů?

Na začátku jsem maloval kopie, ale takto to odnesly asi jen 4 obrazy a pak jsem zakotvil na vodě, loukách, v lesích, ve vzduchu, ve městech a tak, maluji jen své náměty, které se mi líbí. Převážně se stojanem zaberu nějaké místo v lese či na louce, a maluji. Co se týče města, tak nejdříve si nafotím pěkné místo, které bych chtěl malovat no a pak podle fotografie ztvárňuji podobu na plátne.

Jak a kdy jsi objevil AO?

AO jsem objevil náhodou, ani nevím kdy, je to tak 3 roky zpátky, kdy jsem hledal na *webu* ve vyhledávacích nějaké servery, které zdarma nechají pár mých obrazů na svých stránkách. Musím říct, že AO je v tomhle ohledu to nejlepší na českém *webu*.

Absolvoval jsi nějaké kurzy či školení nebo jsi úplný samouk?

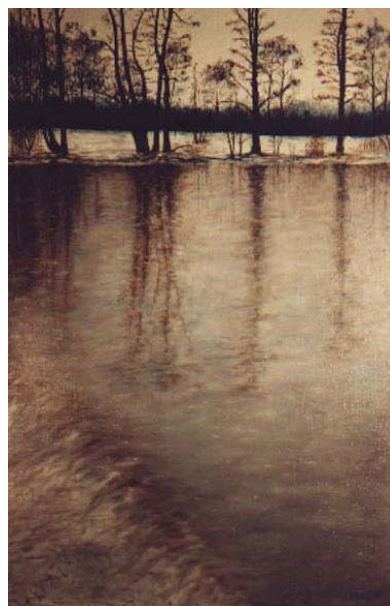
Z počátku samouk, poté zdokonalování techniky s malíčkou a galeristkou Alenou Dědicovou a spoustou malířů, sochařů, vitrážistů, a školenými lidmi s titulem, nebo bez něj. Byla to inspirativní a plodná léta.

Máš nějaké umělecké krédo (vyznání, heslo, zásadu,)?

Nikdy nenechej zapadat štětce prachem

ŽENA VE DVEŘÍCH

JARNÍ TÁNÍ NA OHŘÍ

SOOS

MOTIV OD HŘEBEČNÉ

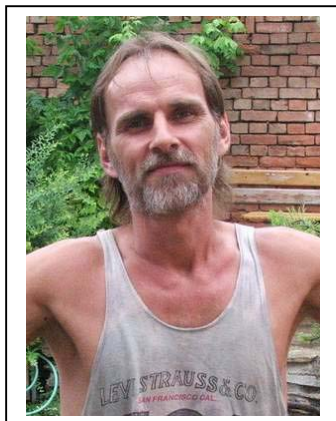

HORNÍ SLAVKOV

U PIHELSKÉHO RYBNÍKU

VÍTĚZSLAV „VITIN“ MIKUŠ

V kolika letech jsi začal spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Tak já začal tak brzy, že si nepamatuji v kolika letech nebo kdy.

Jakou techniku jsi preferoval dříve a nyní?

Od malička mě babička podporovala a kupovala barvy, takže od tužky až po olej.

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina a j.)?

Rodina se o moje malování nezajímá.

Už jsi někde nějaké obrazy vystavoval, případně prodal nebo byly někde publikovány?

Zatím jsem vše prodal, tak nemůžu uspořádat ani výstavu, protože nic nemám.

**Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií?
Maluješ kopie nebo parafráze jiných autorů?**

Všechno jsem zkoušel, nejraději maluji podle reálu, dělám sem tam i nějaké kopie

Jak a kdy jsi objevil/a AO?

Při brouzdání po výstavách na *netu*, asi před více než rokem.

Máš obrázky na nějaké vlastní webové stránce?

Mám svůj *web*, ale asi jej zruším, nemá to pražádný význam.

Maluješ soustavně nebo nárazově ?

Většinou mám přestávky kvůli zdravotnímu stavu a pobytům v nemocnici.

Absolvoval jsi nějaké kursy kresby či malby nebo nějakou uměleckou školu, nebo jsi úplný samouk?

Samouk

Jsi členem nějaké výtvarné skupiny nebo tvoříš osamoceně?

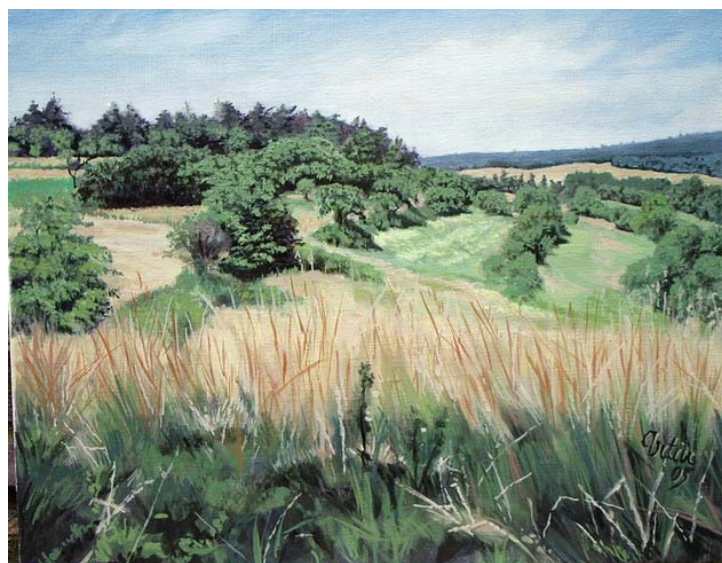
Sám.

Máš nějaké umělecké krédo (vyznání, heslo, zásadu,)?

Už dávno ne.

Chceš se profesionalizovat?

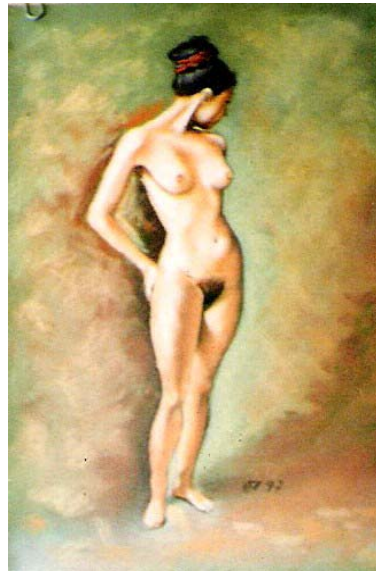
Byl to můj sen, ale nyní už jen utopie.

MŮJ KRAJ – KULATÝ HÁJEK

DCERA

STUDIE AKTU

SOUROZENCI II

LETNÍ ALEJ

MOŘSKÁ PANNA

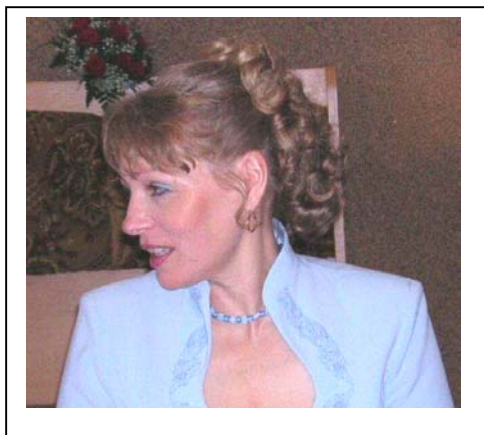

ODVĚCÍ SPOLEČNÍCI

CIKÁNKA

OĽGA OLAŠOVÁ

Volám sa Oľga. Žijem v Dubnici nad Váhom, ale najradšej sa zdržiavam v Led. Rovniach, kde relaxujem na chalupe uprostred prírody, ktorú mám tak veľmi rada. Tam na terase, obklopená mojimi milovanými kvetmi, stromami a spevom vtákov, maľujem - väčšinou krajinky.

Maľovať som začala už dávno, ale 25 rokov som mala prestávku, pretože som sa vydala, starala o deti. Po čase som sa k tomu vrátila, nakoľko pociťujem silnú potrebu maľovať. Maľovanie mi prináša pocit uspokojenia, radosti. Nesmierne milujem prírodu a chcela by som ju vedieť namaľovať tak, ako

to cítim. Neviem, do akej miery sa mi to darí, ale dúfam, že sa budem stále zdokonaľovať. Bola by som veľmi rada, keby niekto zhodnotil moje obrazy a poukázal na chyby, ktorých sa dopúšťam.

Maľovanie nie je pre mňa iba záľuba. Je to nutnosť. Ako raz napísal v jednom článku náš skvelý priateľ Nemr(a)va, maľujem, lebo musím. Je to pre mňa istý druh sebareflexie, niečo ako meditácia...

Neštudovala som na žiadnej umeleckej škole, ani som nechodila do výtvarného kurzu, iba som asi 2 roky navštevovala akademického maliara pána Karola Hološku, ktorý ma viedol k maľovaniu a učil ma.

Aby som mala dostatok námetov, a nemusela pre ne ďaleko chodiť, ustavične si skrášľujem okolie - sadím kvety, stromčeky. Práca v záhradke je mojou ďalšou veľkou záľubou. A tiež knihy. Pracujem ako knihovníčka, takže veľa čítam, hlavne knihy o umení, ale zaujíma ma aj astrológia, numerológia, alternatívna medicína.

Chcela by som poďakovať zakladateľom AO za ich obetavú činnosť v prospech nás všetkých, ktorí vystavujeme na tejto stránke, za to, že mi umožnili byť členom tejto fantastickej rodinky výtvarníkov, a v neposlednom rade pánovi Nemr(a)vovi za jeho nezištnosť, láskavý, inteligentný humor, za jeho konštruktívnu kritiku, ktorá nás nabáda byť lepšími, a učí nás zdokonaľovať svoj výtvarný prejav.

HORY

PIVOŇKY

POHĹAD Z LAVIČKY

KOLÓNIA

PŘED BÚRKOU

NOČNÁ KRAJINA

HENRIETA PARKÁNYIOVÁ

V kolika letech jsi začala spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Malovat a kreslit som podľa svedectva mojich rodičov začala intenzívne ako 4 - 5 ročná ..

Jakou techniku jsi preferoval/a dříve a nyní?

Dlho roky som preferovala farebne ceruzky .. neskor tuš a perokresbu .. v súčasnosti je mojím favoritom suchy/olej pastel a akvarel ..

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina apod.)?

Moja rodina a priatelia ma veľmi nekriticky a neobjektívne obdivuju ... :o) .. preto občas potrebujem schladit hlavu kritikou od osob nestranných

Už jsi někde nějaké obrazy vystavovala, případně prodala nebo byly někde publikovány?

Nie .. obrazy som zatiaľ na verejnom mieste nevystavovala - nepublikovala - zopár som ich už ale predala ...

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií? Maluješ kopie nebo parafráze jiných autorů?

Najradšej mam realnu predlohu ... ktoru menim podľa "chuti" ... nie som zastancom absolutneho realizmu, ale k abstrakcii a fajntazijnej tvorbe mam veľmi daleko ... asi mam rada veci pod kontrolou .. :o)

Jak a kdy jsi objevila AO?

AO som objavila este v čase keď mala svoju prvú "podobu", ale už si naozaj nepamätam kedy a ako to bolo ... :o)

Máš obrázky na nějaké vlastní webové stránce?

Zopár obrázkov mam na vlastnej stránke (vlastny vytvor - prvý pokus) <http://hennyparka.coconia.net/>

Maluješ soustavně nebo nárazově a v tom případě v asi jakých intervalech?

Ak sa da tak kreslim každý den ...

Absolvovala jsi nějaké kursy kresby či malby nebo nějakou uměleckou kolu, nebo jsi úplný samouk?

Samouk .. vela ma naucili informacie a dobre rady na internete a literatura

Máš nějaké umělecké krédo (vyznání, heslo, zásadu, ...)?

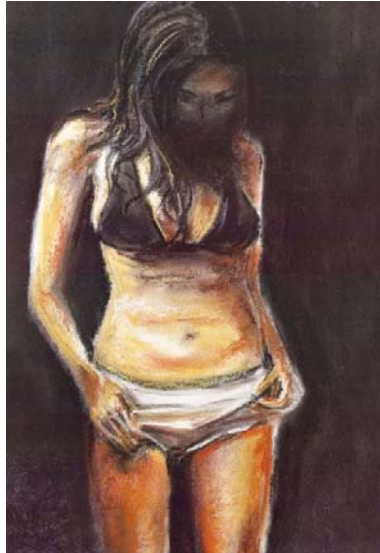
Verim, ze každý (!!!) obraz ma niekde vo svete svojho obdivovateľa ..

Chceš se profesionalizovat?

Kedze som momentálne bez práce, bolo by fajn uzivit sa umením ... je to moj sen .. zatiaľ iba sen

BALERÍNA 1

HOT

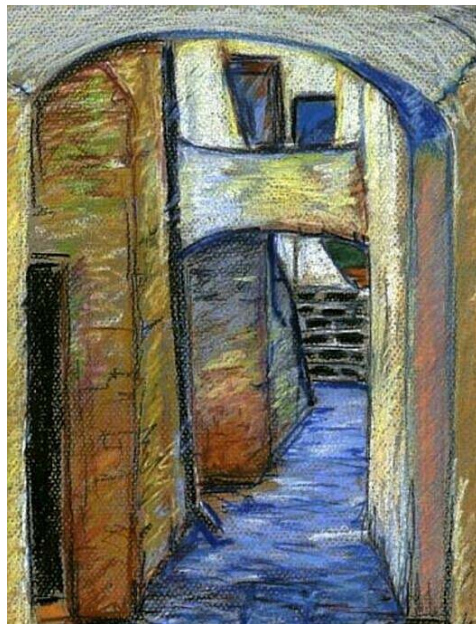
KYTICA

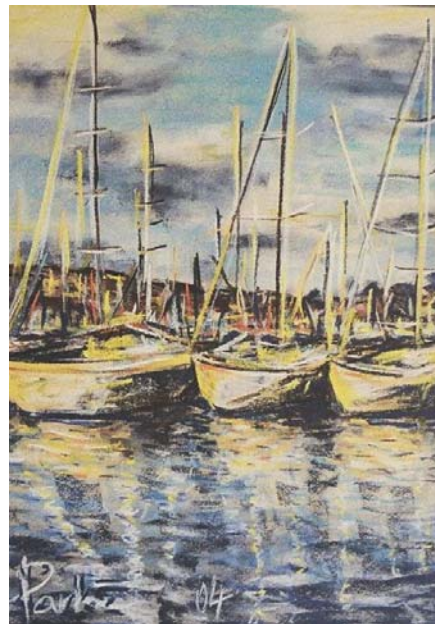
BEZ NÁZVU

LILLY

BEZ NÁZVU

PRÍSTAVNÉ REFLEXE

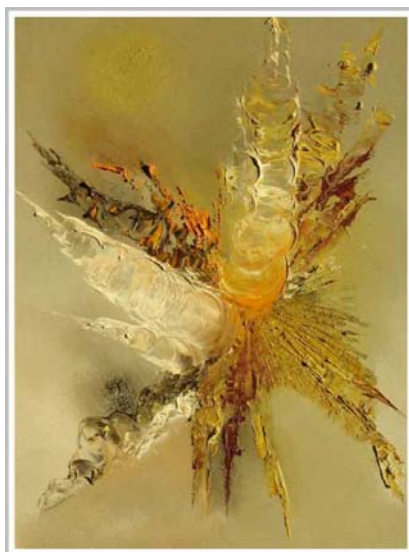

TÁŇA RACKOVÁ

Keď zmizol posledný sneh a v dolinách Nízkych Tatier rozkvitali prvosenky, prišla som na tento svet. Písal sa marec roku 1954 a moja mama spomínala, že taká krásna jar dlho po mojom narodení nebola. Možno preto mi sudičky nadelili lásku k prírode a estetické cítenie, ktoré ma priviedlo k maľovaniu.

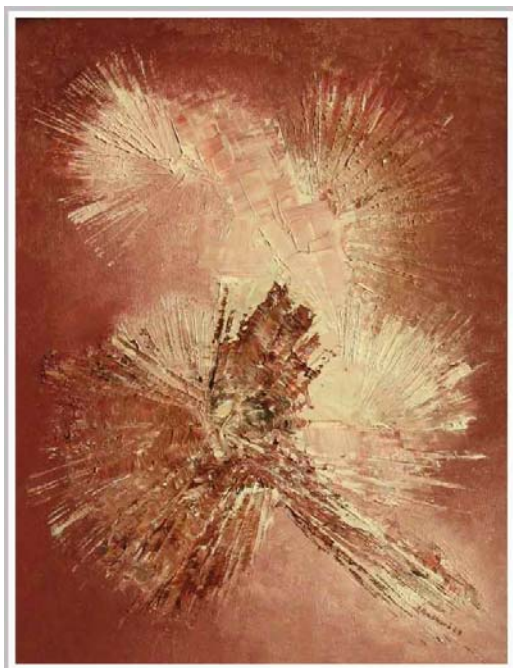

KYTICA

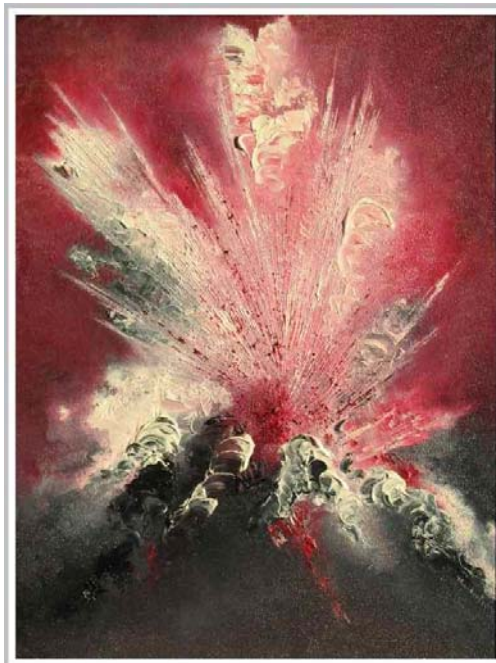

OKAMIH BABIEHO LETA

V roku 1987 som na námornej lodi oboplávala zemeguľu. Poznala som krásne miesta a veci planéty Zem. Uvedomujúc si na šírach oceánov jej existenciu, malo za následok aj vývoj mojej výtvarnej tvorby.

KEĎ HVIEZDY KRIČIA

NÁVRAT DO BUDÚCNOSTI

Moje obrazy majú nenáročnú kompozíciu a ľahkú myšlienku , lebo mám rada veci pekné a jednoduché a také chcem robiť aj svoje obrazy.

SEN O OBJATÍ JAROU

SEN O PADANÍ LISTIA

Mala som štyri samostatné výstavy na Slovensku a každým rokom sa zúčastňujem Salónu amatérskych výtvarníkov v popradskom okrese .

Moje obrazy si našli cestu aj do zahraničia .

JAN RADIL

Od kolika let věku maluješ z vlastní iniciativy a pro radost?

Zkouším malovat asi tak od šesté třídy, ale s tím, že se jedná "o malování" tak od roku 1986, cca.

Čím jsi maloval nejdříve a čím nyní?

Zprvu tužka, akvarel, tempera, teď výhradně olej.

Měl jsi nějakou výstavu svých obrázků nebo je někde publikuješ?

Měl jsem pár obrázků na amatérské výstavě v Humpolci.

Kde bereš náměty, z reality, vymýšlíš si je nebo hledáš inspiraci u jiných malířů?

Jak kdy - fantazie, z fotografií, z přírody.

Kdy a jak jsi objevil Amatérskou obrazárnu?

Nedávno, ani nevím, jak jsem na ty stránky přišel, zřejmě mi někdo poradil.

Máš vlastní webovou stránku?

Ne, zatím.

Maluješ soustavně nebo nárazově?

Nárazově, nelze však stanovit nějakou časovou periodu.

Absolvoval jsi nějaké kurzy či výtvarná školení, nebo jsi ryzí samouk?

Samouk .

Jsi členem nějakého výtvarného sdružení nebo maluješ sám?

Sám, obrázky jsou pro mě naprosto "srdeční, vnitřní záležitost" .

Chtěl bys být profesionálem?

No, to je otázka :-)

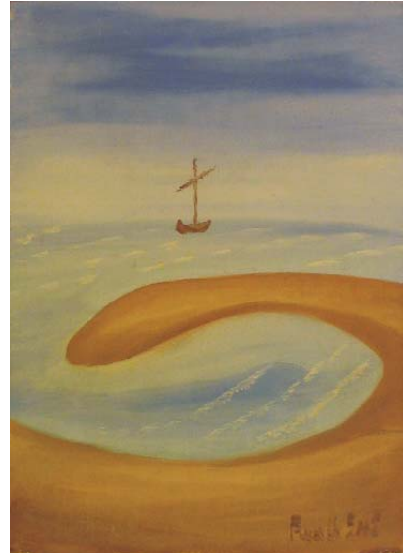
ULIČKA V POČÁTKÁCH

CESTA OKOLO POČÁTEK

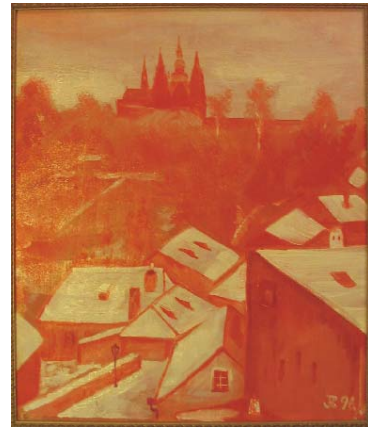
NOČNÍ LES

LOŽKA NA MOŘI

BŘÍZA V LUKÁCH

NOVÝ SVĚT

POTŮČEK

LAMPY NA POUŠTI

LENKA „LeRa“ RAZÁKOVÁ

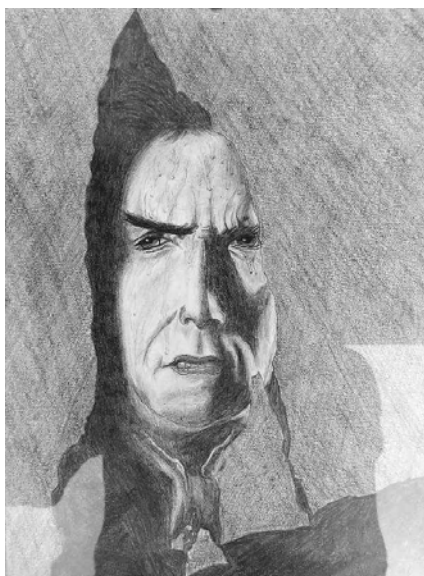
Jsem narozená v r.1975 ve znamení paličatého skopce se sklonem k nadšení pro vše zajímavé a krásné. Žiji a pracuji v nádherném srdci Evropy v Praze. Malovala jsem už v dětství a se svou sestrou – dvojčetem jsme se předháněly ve vytvoření lepších ilustrací k vlastním pohádkám a hororům. Na střední škole jsem pak sice neuplatnila hudební talent, ale spíše výtvarný a jsem povoláním fotograf. Miluji hlavně architekturu - křivky starých hradů, ladných zámků a mizících zřícenin, i když tato témata se zatím jen málo objevují v mých výtvarných projevech. Ale i příroda ve mně vzbouzí touhu tvořit, hlavně divoká místa Šumavských lesů a jezer.

Jako 7-letý nesmělý prcek jsem navštěvovala hodiny malování u paní učitelky Vančátové na Dobříši, kde jsem se naučila držet v ruce štětec a vesele s ním máchat po čtvrtce. Od té doby jsem malovala jen občas, hlavně vlastní zvířecí potvůrky pastelkami a tužkou. O malbě olejem jsem donedávna nevěděla prakticky nic. A tak si nyní začínám osvojovat znalosti v Ateliéru Věry Šteflové, kde ve mně vůně terpentýnu a lněného oleje probouzí uměleckou duši. Zatím se ve směrech i stylech směle ztrácím, ale ráda zkouším vše nové. Většinou kombinuji reálno s fantazií. Oblíbenými barvami jsou všechny odstíny od veselé oranžové přes přírodní barvy dřeva až po temnou pálenou hlínu.

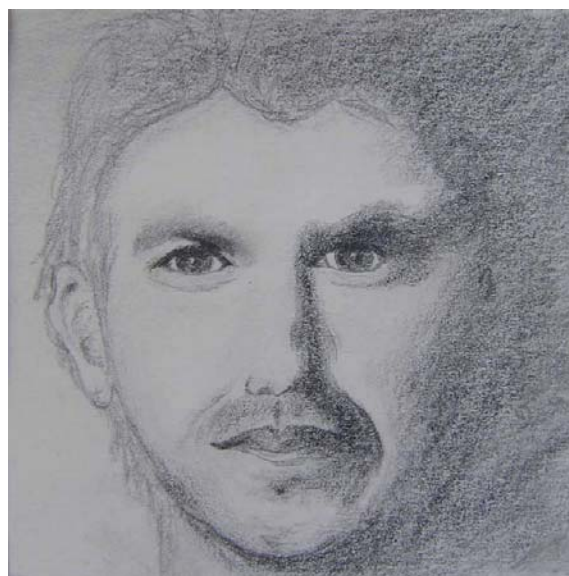
Malování se stalo dalším koníčkem, mou radostí i relaxací. A věřím, že jím potěším každé lidské oko, které se mihne kolem.

KNĚŽNA

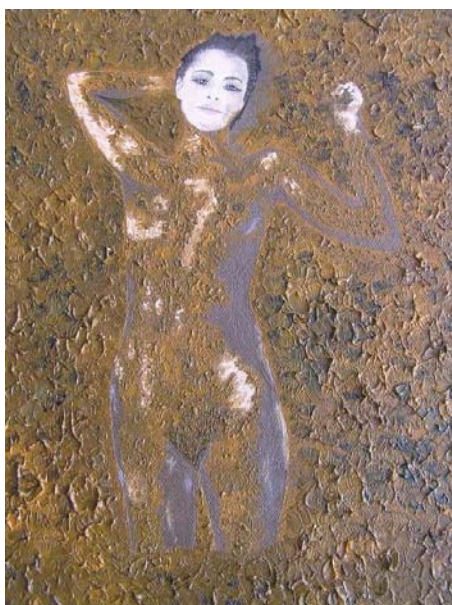
NESMIŘITELNÍ

KEVIN

SMUTEK

MISSISSIPPI

HONY ŠAFRA

Já jsem zde v Amatérské obrazárně omylem. Jsem totiž **neumělec** a jsem s tím smířen. Jako skoro ve všem, jsem i v malování úplně samouk. Od dětství jsem prakticky neslyšící (ač to skoro nikdo nepozná), proto se především zaměřuji na vše, co lze kontrolovat, vnímat a sdělovat vizuálně...

Na žižkovské základní škole v Jeseniově ulici učitelé správně poznali, že nemám výtvarný talent, a hodnotili mé neukázněné pokusy o kreslení a malování také známkou 3, což už byla skoro rarita. Navzdory pravdivosti tohoto hodnocení chápal jsem ho jako křivdu.

Později jsem absolvoval tehdejší SVVŠ Sladkovského nám. v Praze 3 (tzv. Žižkovskou Sorbonu) a VŠCHT Praha. Při studiích jsem jako tramp a vandrák trávil nemálo času na Berounce a hlavně na Kokořínsku pod zámkem Houskou, a snil jsem o tom, že jednou budu malířem a všechnu tu nádheru „hodím na papír“.

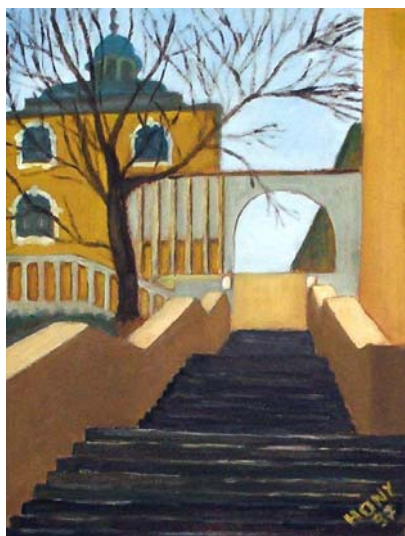
V r. 1971 jsem změnil stav a působiště, a od té doby jsem královéhradeckým "votrokem" a místním patriotem.

Pracuji jako středoškolský učitel. Malířem jsem se sice nestal, ale přesto maluji, ovšem výhradně a pouze pro radost svou a shovívavých lidí kolem mne. Ač jsem od mládí bavil okolí různými malůvkami, kresbičkami, vtipky a plakáty, ba i rozsáhlý a naivní komiks „Venca Vopička kontrarevolucionář“ jsem v krizových letech 1969-71 spáchal, olej jsem "objevil" víceméně náhodou až začátkem 90. let. Nakonec jsem sebekriticky uznal, že kupovat drahé barvy je v mém případě nesmysl, že mi stačí obyčejné syntetické emaily Industrol či Balakom. Nyní také (ko)laboruji s tabletem WACOM (u toho se člověk nezapatlá). O své vášni k fotografování se zde nezmiňuji, protože podle mého zcela nezávazného názoru sem fotografie nepatří.

Na Speciální škole v Hradci Králové jsem měl v r. 1998 – 2005 stálou expozici.

AO jsem objevil náhodou již před pár lety, a protože se tehdy ani kritička paní profesorka Mrvová k nějaké kritice mých „děl“ právem a ze zdvořilosti nesnížila, zrodil se z postpubertálního trucu Nemr(a)va.

Vítejte tedy v mé **neumělecké** poustevně. Umění tu sice nenajdete, ale aspoň si tu spravíte sebevědomí.

GOČÁROVO SCHODIŠTĚ

HRADECKÉ VĚŽE

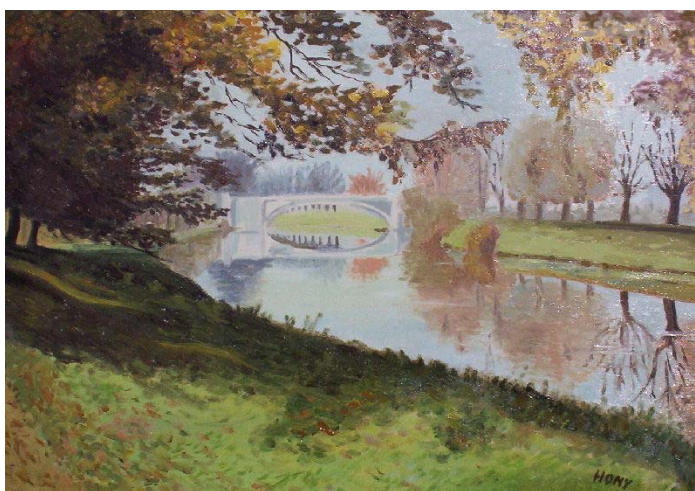
ČÁSLAV

ZÁMEK HOUSKA

BŘÍZA

MOST NA PLÁCKÁCH

Z KRKONOŠ

ORLICE U POTŠTEJNA

IRENA ŠČEPAKOVÁ

Malování mě bavilo odjakživa. Řekla bych, že co si pamatuji sama sebe, tak jsem se ve volném čase věnovala malování. Zpočátku jsem používala hlavně tužky. Jsou pohodlné k přenášení, dají se použít kdykoliv a kdekoliv, například ve škole při vyučování, kdy se dá výtvor okamžitě schovat do lavice před učitelem, nebo při čekání na nějaký dopravní prostředek. Kromě toho se člověk moc neumazal, stačilo dát mi tužky a papír a rodiče o mě nevěděli. Později jsem samozřejmě začala používat barvy. Nejdříve vodové, pak tempery.

Pak nastalo období starání se o rodinu a o dítě, takže nastala doba mého uměleckého *temna*.

Ale před několika lety jsem opět nastoupila dráhu zcela amatérského malíře. Nejdříve jsem používala tempery, pak mě velice zaujal pastel,

později mi kamarádka darovala olejové barvy, takže jsem začala malovat olejem. Teď zkouším různé kombinované techniky. Nemám určitý styl, ráda objevuji neustále něco nové, to je to, co mě neuvěřitelně baví. Proto jsem ráda, že jsem před lety na internetu našla stránky AO a mohu pořád něco objevovat a neustále se něčemu učit.

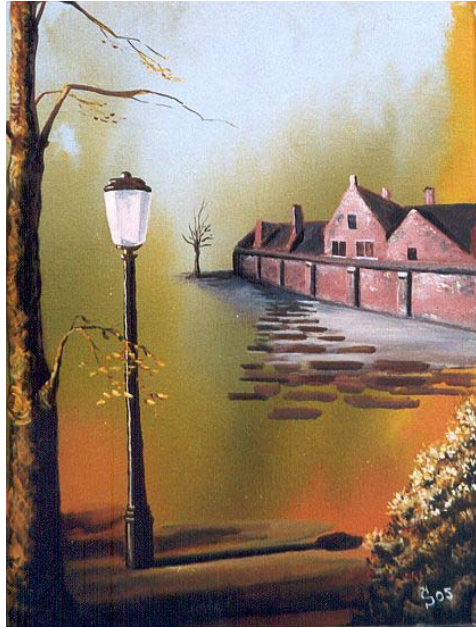
Žádné umělecké školy jsem nenavštěvovala. Mrzí mě to, protože na všechno, mám na mysli techniky, musím dojít těžce sama různými pokusy a omyly. Proto jsem ráda, když se mohu stýkat s lidmi, kteří mě něčemu naučí a poradí mi.

Dříve jsem obdivovala italské malíře z období renesance, teď miluji impresionisty. Ta lehkost, vzdušnost, to neuvěřitelné vyjádření světla a stínu, ta paleta barev, neurčité tahy štětcem znázorňují vše tak jasně a určitě. Tento styl, impres-dojem, perfektně vyjadřuje pocity a nálady, je to dokonalost v nedokonalosti, vystihuje cosi nepostižitelné. Na jejich obrazy se mohu dívat pořád a neustále a nikdy mě to neomrzí. Jak já bych chtěla dosáhnout toho, čeho dosáhli oni, ale nejde mi to, asi na tom málo pracuji.

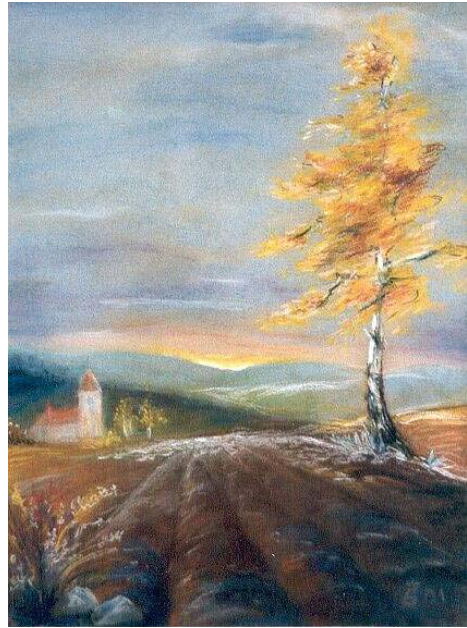
Tímto bych také chtěla vzdát svůj dík všem pořadatelům AO a projevit svůj neskonale obdiv lidem, kteří se tak angažují pro jiné a to ve svém volném čase, kdy by se mohli věnovat malování.

KRAJINA

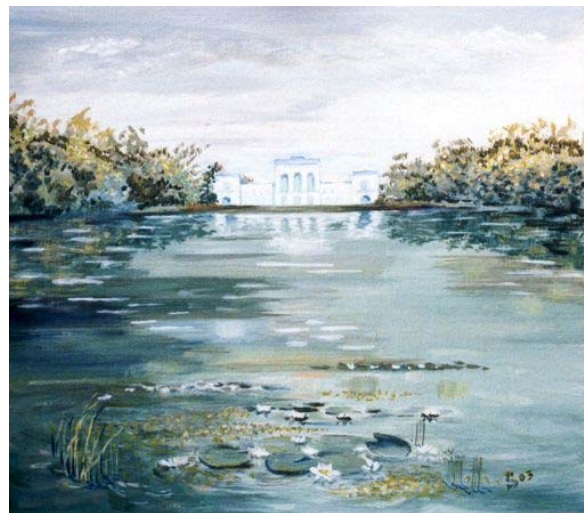
BRUGGY

POLE NA PODZIM

BŘÍZY

RYBNÍK

VENKOV

MILOŠ ŠEDIVÝ

V kolika letech jsi začal spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Začal jsem malovat zhruba v létě roku 2000, manželka byla v porodnici, starší dítě někde na prázdninách a já se doma nudil. Pak jsem si vzpomněl, že holka chtěla namalovat princeznu. Vyběhl jsem do obchodu koupil pastel, papír a namaloval jí slečnu podle fotografie. Jenže co s papírem? -

samozeřejmě jsem koupil blok, co kdyby se mi to napoprvé nepodařilo? A tak byl druhý obrázek, třetí... a už to šlo...

Jakou techniku jsi preferoval dříve a nyní?

Dříve jsem asi preferoval víc pastel pro jeho schopnosti jemných valérů a přímý kontakt s médiem, ale i akvarel jsem měl rád, je to technika, u které se musí myslet dopředu, špatně se opravuje, nedá se moc předkreslit a proto nutí k většímu soustředění.

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina apod.)

Rodina a zvláště moje manželka mě vždy podporovala a podporuje, ono to bez toho ani nejde - práce, dvě děti, žena na mateřský a ještě malování. Můj *Čas malby* je tak od 21. - 22. hodiny do půlnoci, někdy i déle, když se "zažeru" nehlídám čas, ale jen stupeň ospalosti, takže někdy jdu spát i ve dvě ráno.

Už jsi někde nějaké obrazy vystavoval,?

Moje první výstava byla v Psárech. Od té doby střídám výstavy po různých restauracích, v současnosti vystavuji v Káva-Káva v areálu Platýz.

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií?

Maluješ kopie nebo parafráze jiných autorů?

Nechávám se inspirovat mistry, což je patrné zejména na obraze *Zátiší* ve stylu BAROKO, nebo *Benátky*. Maluji jinak volně podle fantazie, nebo v kombinaci s realitou. Klasickou fantazií je třeba *Pole tulipánů*, *Růže a tulipány*, nebo *Osamělá slunečnice*. Nic z toho "neexistuje".

Jak a kdy jsi objevil AO?

AO jsem se dověděl od Karolíny Borecké, když přinesla ukázat foto svých prací do kurzu a řekla, že je u vás vystavuje. Řekl jsem si, že to není špatný nápad a zaregistroval se.

Maluješ soustavně nebo nárazově a v tom případě v asi jakých intervalech.

Maluji soustavně nárazově tak čtyři až pět dní v týdnu, když to jde a dva až tři dny když to nejde, nebo nemám inspiraci. Potom šepsuji, rámuji, nebo inspiraci hledám. Mám celkem štěstí, že v Praze se dá vidět všude - děti na hřišti, bezdomovec u kontejneru aj. Často bloumám jen tak s foťákem a snažím se zachytit různé dojmy, nálady, chvíle, které pak skicuji, dobarvuji a tvaruji.

Absolvoval jsi nějaké kursy kresby či malby nebo nějakou uměleckou školu, nebo jsi úplný samouk?

Chodil jsem půl roku do atelieru Praga Prima na figury. V poslední době se považuji spíše za samouka.

TERRA BOHEMICA

CÍSAŘ

RŮŽE A TULIPÁNY

MRAČNO V KRKONOŠÍCH

ZÁTIŠÍ VE STYLU BAROKO

LIVIA ŠIŠLÁKOVÁ

Volám sa Livia Šišláková. Narodila som sa 19. decembra 1989 v Bratislave. Momentálne študujem na 8-ročnom gymnáziu v Bratislave-Petržalke. V šk. roku 2005/2006 budem navštevovať sextu.

Moje prvé obrázky vznikali keď som bola ešte malé dieťa. Pamätám si ako sme s ocinom každú nedeľu po obede spoločne maľovali a kreslili. Už vtedy sme používali veľa techník a nikdy sme sa neorientovali len na jednu dve.

V roku 1999 som začala navštevovať výtvarný krúžok na jednej škole, ktorý viedla akad. mal. Soňa Herényiová – Belánová.

Akad. mal. Soňa Herényiová si však otvorila vlastný ateliér s výtvarnou školou, kde som začala chodiť aj ja. V roku 2001 sme mali výstavu v Slovenskom národnom múzeu. Každý ročník ukončujeme vernisážou v ateliéri, kde má každý zo žiakov svoje obrázky.

V šk. roku 2005/2006 som absolvovala štvrtý rok tvorivej práce v ateliéri SHB.

O AO som sa dozvedela od môjho otca, ktorý ma tam neskôr prihlásil a začali sme pracovať na mojej malej galérii.

Mám aj vlastnú webovú stránku www.euroweb.sk/livia, o ktorú sa stará môj otec.

V budúcnosti by som sa chcela profesionalizovať a to tak, že by som chcela študovať architektúru na Slovenskej technickej univerzite alebo na Vysokej škole výtvarných umení.

ČERVENÉ ZÁTIŠIE

BRATISLAVA 3

POD SLNKOM

BALETKA

ŽIVLY

Ostrihom

BUSTY

MY FOREST

VLKOLINEC

STANISLAV „STANLEE“ ŠIŠLÁK

Som narodený na Sviatok pracujúcich 1.5.1960 v Martine. Momentálne žijem, pracujem a trochu sa snažím tvoriť v Bratislave spolu so svojou dcérou Líviou , samozrejme za výdatnej podpory manželky a príjemného zatiaľ málo kritického okolia.

Prvú etapu tvorby resp. prvé dotyky olejom na plátne som urobil v rokoch 1978 -1987. Boli to väčšinou kópie svetových veľikánov umenia (renesancia, impresionizmus...) Po tomto období u mňa nastala niekoľkoročná tvorivá pauza. K malovaniu som sa znovu dostal až na podnet mojej dcéry, ktorá ma počas jej vernisáže „prihlásila“ do výtvarného kurzu dospelých. Tak sa

stalo, že už druhý rok raz týždne navštevujem profesionálny ateliér akademickej maliarky Soni Herényiovej spolu s ďalšími nadšencami amatérskej tvorby v Bratislave. Tu som už mal možnosť „pričuchnúť“ rôznym technikám (tužka, pastel, linoryt, akvarel, olej...) Niektoré výsledky týchto experimentov sú vystavené v galérii AO a samozrejme každoročne sa robí spoločná výstava v galérii Soni Herényiovej na Heydukovej ulici v Bratislave.

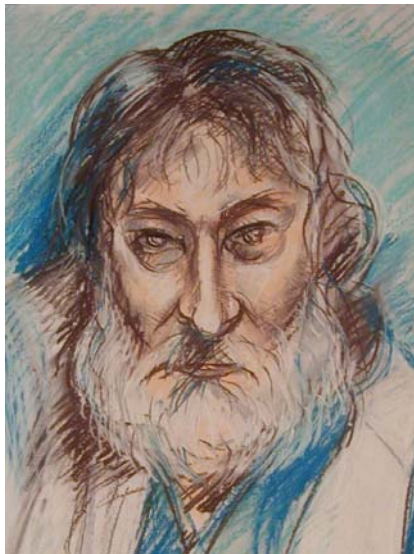
Vo svojich prácach sa v súčasnosti snažím zvládnuť hlavne portrét a to rôznymi výtvarnými technikami. Najviac ma lákajú klasické techniky: olej na plátno a ceruzka na papier.

Oceňujem nápad a činnosť autorov a členov portálu AO . Takýto pravidelný virtuálny kontakt je vhodným miestom pre porovnávanie aktuálnej úrovne vlastnej tvorby s tvorbou ostatných členov a zároveň je vhodnou motiváciou pre ďalšie tvorivé počiny.

Ďakujem tiež tvorcovi Almanachu AO.

KARIERA NA DOSAH

KAMARÁT

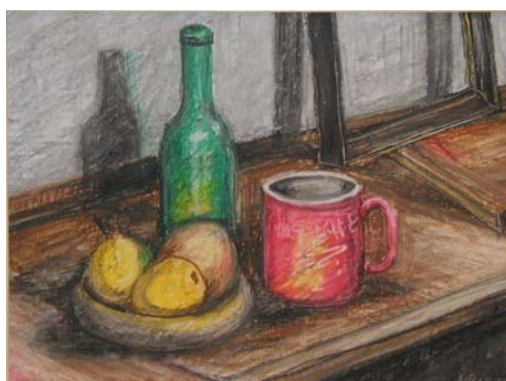
BASELIKA OSTRIHOM

PORTRÉT V MODROM

MODRÁ ČIAPKA

NESCAFÉ

ZÁTIŠIE S BICYKLOM

LUBOSH VALENTA

**Pantáta Amatérské
obrazárny**

Narodil jsem se v šedesátých letech a to bez pastelky či tužky v ruce. Malování mne bavilo jako každé jiné dítě, nevěnoval jsem mu výraznou pozornost. Ani ve škole to nebylo lepší. Byl jsem pomalý a tak jsem za hodinu či dvě nestihl ani polovinu toho, co mělo být namalováno.

Jsem noční pták, proto asi právě ta temná část dne a chvilka samoty mne přivedla k tužce a mému prvnímu obrázku o mnoho let později v roce 1995. Celou noc jsem probděl kreslicí, sedící, ležící. Téměř slepý, ale nadšený jsem nad ránem usínal s jasným vědomím, že tohle je začátek. Zrod něčeho, co dokáže vyjádřit to, co skrývám v sobě, to co cítím, to co bych chtěl všem, které mám rád, ukázat...

Miluji tvoření. Každý můj obraz musí mít něco mého, nemůže to být jen kopie. Ne proto, že bych je odsuzoval, ale proto, že bych je neprožil. A tím by pro mne malování ztratilo smysl. Možná i proto se vyhýbám všem školám a kurzům – mám strach z cizího vlivu, kterého je i tak dost všude kolem. Možná je to chyba a ... možná ne.

Malování se pro mne stalo mou jógou - duševním i tělesným klidem. Stalo se vnitřní zpovědnicí, životní výzvou, mým vyřčením něčeho, co říci nejde. A k tomu jsem potřeboval něco živého, vláčného, skýtajícího proměnlivost a tvárnost - a tak se olejové barvy prakticky musely stát mou oblíbenou technikou, která mne v tomto směru uspokojuje po všech stránkách.

Jsem lidumil. To jediné mi u malování chybělo, ale jen virtuálně, protože maluji rád sám jen s pěknou hudbou v prostoru. Hledal jsem cestičku ven. S kým pohovořit o tom, co a jak dělat, jakou barvu použít, jak hluboko se dá do obrazu vložit srdce ... A tak vznikla Amatérská obrazárna. Mé dítě. Naše dítě. Dnes již v pokročilé pubertě, ale ještě stále ve vývoji...

A co že to na těch mých obrazech je? No, to mi přeci musíte říct vy! Je to všude kolem – ve vesmíru, v zemi, na nebi, ve vodě, je to v nás...

Tak tedy, co já to vlastně maluji?

TITANIC

PO BITVĚ

LABYRINT

SKLENICE

VENUŠE

STROM

MASKA A ČAS

SPOUTANÁ

MONIKA KVASNIČKOVÁ

Narodila jsem se v Martině. Vyrůstala a studovala jsem (Střední ekonomická škola) v Popradě. Když už jsem měla pocit, že je město pro mne moc malé a moje touha po poznání, nových zážitcích byla čím dál větší, zanesly mne nožky do Německa (Bonn). Tam jsem dělala rok au-pair, učila se německý jazyk. V září 1996 jsem přijela do Prahy, kde jsem chtěla udělat mezizastávku před cestou do Anglie. Z dlouhé chvíle jsem začala večerně studovat Zdravotní školu a zároveň pracovat v nemocnici jako pomocná pracovní síla. V roce 2002 jsem potkala Luboshe, který mi vložil stěteček do ruky v čase moji pooperační rekonvalescence. Tak začaly moje první kroky v amatérském umění.

ZE ŽIVOTA ZDÍ

PO BOUŘI

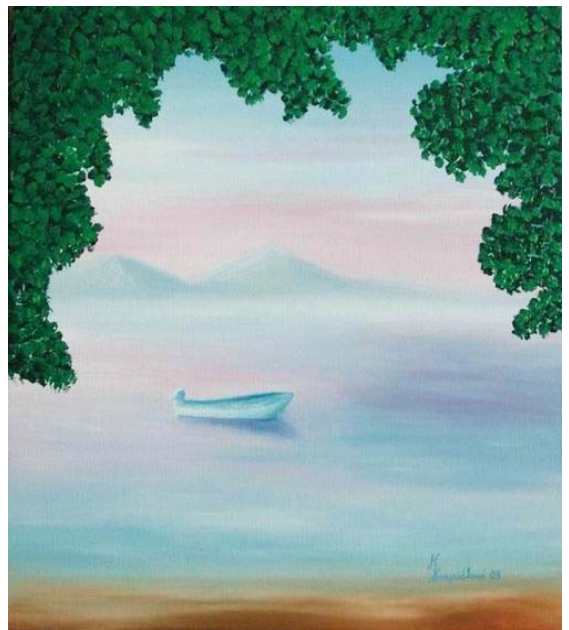
KONTRASTY ŽIVOTA

HLUBOKÁ

ZAPOMENUTÁ

LOŽKA

VÁHY

STRÁŽCE

VĚRA WUNDERLICOVÁ

Malovala jsem od nepaměti, pamatuji se na sebe jako mrňouska, který vždy v pravé ruce držel tužku a do levé sháněl jakýkoliv kus papíru, na který by šlo malovat. Brala jsem malování neskutečně vážně, ve dvanácti letech jsem se kvůli rozdílným názorům na jakýsi výkres při výtvarné výchově do krve porvala se spolužačkou, létaly i nádobky na vodu. Když jsem nečetla, tak jsem malovala, když jsem nemalovala, tak jsem četla.

Preferovaná technika? No, v současné době je to tempera. Jsem lenoch na míchání barev a zjistila jsem, že si mohu obrovskou škálu odstínů již koupit hotové. Oleje se trochu bojím, je to, podle mě, už hodně profesionální a na to se necítím. I když jsem

jako mladá čtyři obrazy /a dokonce velmi velké / olejem namalovala a nebyly až tak špatné. Nepohrdnu ani *vodovkami* a v poslední době jsem se bavila obyčejnou tužkou.

Rodina je z mého malování nadšená, mám v ní vřelé obdivovatele /kdo ví co si myslí v duchu/. Obrázek rodině ukazují většinou až hotový, nesnáším, když mi někdo kouká pod ruku a v průběhu malování vidí všechny moje úlety. Syn mi pilně obrazy fotí, manžel mi dovolí utráčet za barvy a jiné, ostatní příbuzní pilně sledují nové obrázky na internetu. Prostě ideální pohoda.

Obrázky jsem nikdy nepublikovala /mimo tuší malovanou vesničku v pěti letech v časopisu "Poupata"/, nikdy neprodala, ale darovala. Těžko se s namalovaným obrázkem loučím, mám pocit, že si trhám kus těla, jako někdo trhá mouchám nožičky. Obrázky věšíme doma na zdi, občas tam už není místo na vypínač.

Namalovala jsem dost obrázků - něco jako volné kopie. Mám moc ráda Lewitana a tak jsem neodolala podle něho malovat. Nejvíce mě ale baví vymyslet nějakou krajinu, která neexistuje a udělat z toho realitu, prostě, jako bych tam opravdu byla. Láká mě malovat domy, jakékoliv, domečky i zámky. Podle mě je dům- střecha nad hlavou - pro člověka tím nejdůležitějším a tak je ráda na obrázky dávám.

Jakmile se u nás zabydlel internet, jediná slova, která jsem vyhledávala, byla "obrazy, malíři, galerie a pod. Tam jsem náhodou narazila na AO a už jsem odtamtud neodešla. Nevím koho doma napadla slova "proč ne ty?" a pak už nebylo návratu. AO jsem propadla, našla si zde přátele a je to moje velká radost.

Mám postižené ruce artritidou a tak si mohu dost těžko vybírat kdy budu malovat. Musím malovat pouze když to jde. Ale v tom mezičase o budoucím obrázku už přemýšlím, mám ho v hlavě a těším se na malování. To těšení je vlastně lepší než samotné malování nebo když už obraz visí na zdi. V tom těšení se vlastně realizuji, plánuji, chystám...Někdy namaluji dva obrázky za měsíc, někdy dva měsíce nic.

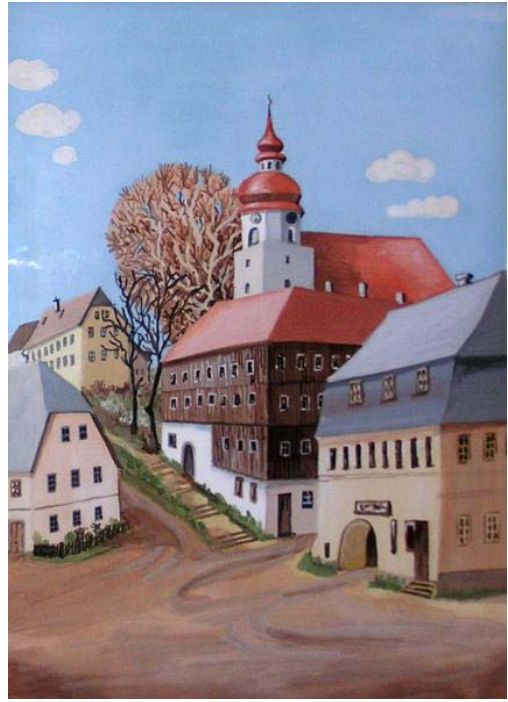
Jsem čiročirý samouk, jenom jsem odkoukávala od profesionálů - stíny, světlo a pod. Kdysi jsem měla plány jít na nějakou školu, ale život to vymyslel jinak.

Tvořím tak osamoceně, jak to jen jde. V mém okolí neznám nikoho, s kým by se dalo nějak o malbě hovořit, a ani nevím, jestli bych o to stála. Jsem prostě vlk samotář.

Nevím, jestli se to dá brát jako zásada, ale líbí se mi slova : "**Jen v neúplnosti je umění úplné a v nedokonalosti dokonalé.**" Možná, že podvědomě se tím vymlouvám na svoji nedokonalost, ale na druhé straně, kdo by stál o to, být dokonalý ? A potom, třeba svými obrázky, byť nedokonalými, udělám radost a potom bude platit, že "**Když někomu přineseš štěstí, možná budeš šťastný i ty**".

POD SNĚHEM

ČISTÉ MĚSTO

VZPOMÍNKA NA NÁCHOD

SCHODY

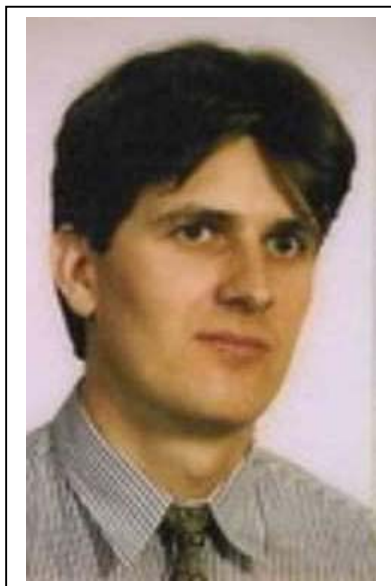

NÁVES

NOC PLNÁ KOUZEL

DUŠAN ZEMAN

Jsem ročník 1967

Žiji ve Veselí nad Moravou, okres Hodonín. Jsem ženatý, mám tři děti.

Od útlého věku jsem maloval tužkou, převážně zvířata.

V dospělosti jsem zkoušel amatérsky temperu. Nejčastějším námětem byla panenská divočina kanadského severu.

První olejomalba vznikla v r. 2000. Náročnější technika si nutně vyžadovala teoretické studium malířských postupů, čerpaných především z dostupné odborné literatury.

Prakticky od počátku jsem maloval krajinu a folklórní náměty. Krajinomalba a figurální krojované náměty z Hornácka, otcova rodného kraje, který mě silně oslovuje jak svou jedinečnou hudbou a zpěvem, tak i malebnou krajinou Bílých Karpat, jsou nadále hlavními motivy mých obrazů.

Mám rád živé, jasné a husté barvy. Je to právě barva, kterou se snažím vyjádřit na obrazech svůj hluboký vztah a lásku ke krajině. Detaily úmyslně potlačuji, omezují mě v práci s barvou.

Kromě krajiny se častěji věnuji také portrétům, květinám a krajině v modernějším pojetí.

VÍTÁNÍ JARA

HUDCI

JARNÍ NÁLADA

LES

DĚVČE STOJÍCÍ

DĚVČE SEDÍCÍ

U MEGOVKY

HORNÁCKO

PETRA „TYGRÍK“ ZLÁ

V kolika letech jsi začala spontánně malovat (tedy malovat pro zábavu sobě i druhým)?

Jsem jedna z těch, kteří opravdu mohou říct, že se s tužkou v ruce skoro narodili. Kreslila jsem odmalička a dodnes mám schované kresbičky z období 2 a 3 let. A taky si pamatuji, že babička pro mě schovávala pytlíky od mouky, aby bylo na co kreslit ☺. Od tří let jsem chodila do „lidušky“, kde jsem mohla „výtvarně řídit“.

Jakou techniku jsi preferovala dříve a nyní?

Nejraději maluji akrylovými barvami, ale mám ráda i techniku pastelů a olejové barvy.

Jsem trochu netrpělivá, proto i olej používám v technice alla prima. Dlouhé čekání, než mi zaschne jedna vrstva, to pro mě není.

Jak se na Tvé malování tváří okolí (rodina apod.)

Už si zvykli, co jiného jim taky zbývá. Problém je akorát v tom, že máme malý byt a když chystám výstavu, tak jsou pak obrazy všude. Maluji v kuchyni a občas si musím dát pozor, abych si nepopletla štětec s vařečkou ☺

Už jsi někde nějaké obrazy vystavovala?

Měla jsem několik samostatných výstav a jsem moc ráda, že jsem našla odvahu své práce lidem ukázat. Člověk si zvykne nejen na chválu, ale i kritiku a většinou si každý návštěvník najde to, co se mu líbí.

Dáváš přednost vlastní fantazii, reálné předloze nebo volně kombinuješ reálné předlohy mezi sebou nebo s fantazií?

Maluješ kopie nebo parafráze jiných autorů?

Už *odmala* jsem tíhla k výtvarné zkratce, ale kreslím a maluji podle nálady a stylů zvládám více, takže mezi mými výtvary najdete realistické krajinky malované olejem nebo pastelem, portréty, které většinou maluji podle fotek, koláže, barevná plátna s náměty lidí i různá zátiší, batikované obrázky... Baví mě zkoušet nové věci, takže se nedržím jedné techniky, jednoho stylu. Občas je mi to vyčítáno, ale nechci se „omezovat“. Jsem blíženec, těm je jedna cesta málo... Namalovala jsem několik kopií Picassových obrazů na zakázku a byla jsem nadšená. Kubismus mi přirostl k srdci a je v mých obrazech hodně zastoupen alespoň v náznacích. Velkou inspirací je pro mne příroda, kterou miluji a v ní nacházím klid a pohodu a také mnoho námětů.

Jak a kdy jsi objevila AO?

Nejspíš náhodně při brouzdání na netu a byla jsem těmito stránkami hned nadšená. Byly přehledné a řekla bych, že moc milé... Když jsem se poprvé zaregistrovala, byla AO ještě v začátcích. Bylo nás tam asi 20. Pak jsem po změnách na AO měla delší pauzu, ale nedalo mi to, abych se nevrátila zpět. Jsem moc ráda, že tyhle stránky existují a ráda se k nim vracím. Říkám, že si chodím do „žlutého domečku“ pro radost. Prý jsem těžký závislák!

Maluješ soustavně nebo nárazově a v tom případě v asi jakých intervalech.

Spíš nárazově, když se blíží termín výstavy, tak nedělám skoro nic jiného, ale i jinak si ráda *zamaluji*. Musí být ta správná nálada a na povel se špatně tvoří. Když mám chuť se *vyčmárat* třeba ze smutku, tak to opravdu pomáhá.

Absolvovala jsi nějaké kurzy kresby či malby nebo nějakou uměleckou školu, nebo jsi úplný samouk?

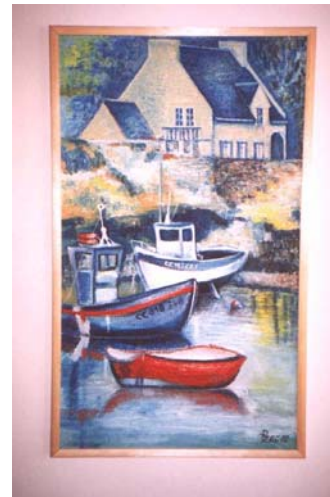
Jak už jsem se zmínila, od tří let jsem chodila na LŠU, v dospělosti jsem absolvovala výtvarný kurz pro dospělé a nedávno jsem poznala i „kouzlo“ automatické kresby, kterou se teď také zabývám, ale to už patří spíš do světa ezoteriky... Jinak mi vždy byly oporou knihy. V nich člověk vyčte mnohé, ale vyzkoušet si to musí sám, na vlastní plátno ☺. To je nejlepší škola!

Máš nějaké umělecké krédo (vyznání, heslo, zásadu,...)?

Jednou jsem na výstavě použila slova: „**Neexistuje škaredý obraz, jen se někomu nemusí líbit**“. Pokud obrazy vznikají, jak se říká, s láskou k věci, pak obraz o autorovi vypovídá hodně. A cenu má především pro tvůrce samotného.

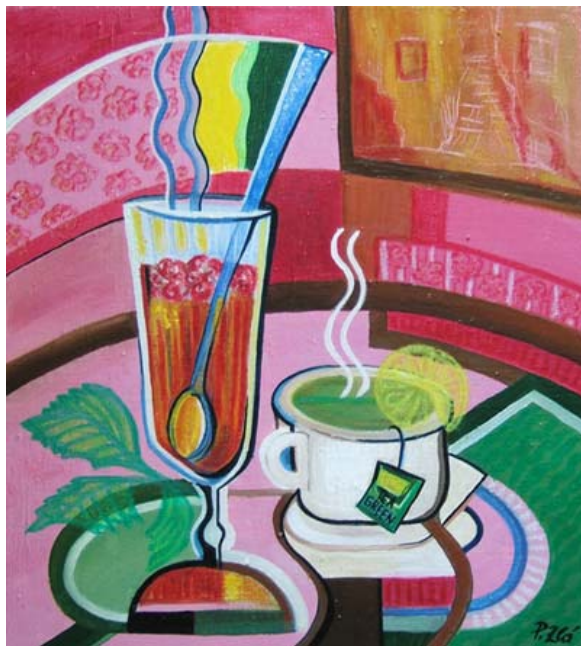
JARNÍ BOUŘKA

LOŽKY

KOSTELÍK

MALINOVÝ PUNČ

PRAMEN

JANA „HNĚDOOČKO“ SÁDRIKOVÁ

Vždy jsem měla velkou touhu kreslit, ale bohužel se mi nedostávalo při mém náročném povolání tolik času, abych se mu mohla věnovat tak, jak bych si přála. V současné době jsem na mateřské dovolené a tak jsem svojí touhu naplnila. Vlastně touhy dvě - mám krásnou a zdravou holčičku a veškerý svůj volný čas věnuji kreslení.

Nenavštěvovala jsem žádný odborný kurz, zato jsem přečetla a stále čtu mnoho poučných knih, ale hlavně kreslím, kreslím, kreslím. Cvičení je nejlepší učitel. Kreslím takřka každý den a to hlavně po večerech.

Zjistila jsem, že každým novým hotovým portrétem toho umím víc a víc. Začínala jsem tužkou a přes pastelky jsem dorazila k pastelu. Je to krásné

medium, ale složité.

Nejraději kreslím lidi a lidské tváře a to hlavně děti - pro jejich lásku k životu a volnomyšlenkářství a ženy - pro svůj půvab i skrytou vnitřní krásu. Obojí, jak děti tak ženy, jsou pro mě nikdy nekončící inspirací.

Při tvorbě dávám přednost kombinaci reálné tváře s mou fantazií s použitím různých technik a v budoucnu se chystám zkusit i kopie starých mistrů portrétu.

Webovou stránku AO jsem objevila v dubnu 2005, ale až měsíc poté jsem se do ní sama zaregistrovala. V té době jsem kreslila pouze tužkou. Od té doby se však mnohé změnilo. Musím konstatovat, že mě v mém uměleckém rozvoji obrovskou silou popohnala kupředu právě AO. Díky soustavným kladným i záporným kritikám a komentářům jsem se snažila být lepší.

V současnosti své práce prezentuji i na mém osobním webu <http://hnedoocko-art.wz.cz/>, na kterém zároveň i nabízím možnost potencionálním zájemcům o zhotovení vlastního portrétu na zakázku.

V létě 2006 se chystám vystavovat některá svá díla na výstavě amatérských umělců okresu Chomutov. Bude to moje první výstava a tak se na ní velice těším.

BABÍ LÉTO

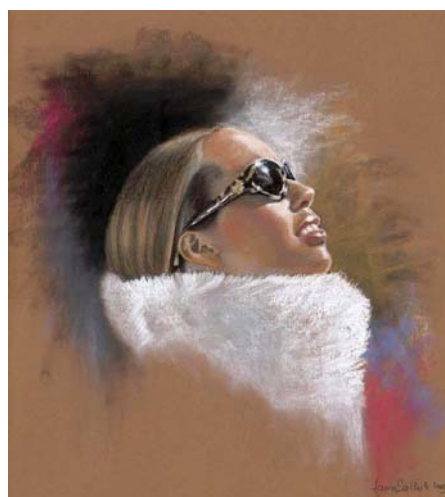
SLUNEČNICE

NEODCHÁZEJ

MARKÉTA

PETRA

SÓLO

MALÝ OBRANÁŘ

PAVEL KOVÁŘ

„Nejsem malíř, ale naučím se to“

Jsem narozen v roce 1968 v Rakovníku; znamení vodnáře a povahy toulavé. Začátkem roku 2004 jsem v Amsterdamu, kde nyní žiji, začal s malováním. Nikdy jsem nenavštěvoval žádný z malířských kurzů a pevné výstavy, kde bych vystavil své obrázky mě nijak zvlášť nalákají. Maluji levou rukou a ačkoliv jsem samouk, docela mě to chytlo. Dávám něco na ukázkou s tím, že to třeba někoho zaujme, potěší nebo dovede ke kritice. Díky Vám za chvíli se mnou... a především díky pantátům, kteří mě tu tolerují...:-

MUŽ, KTERÝ POZNAL BOLEST

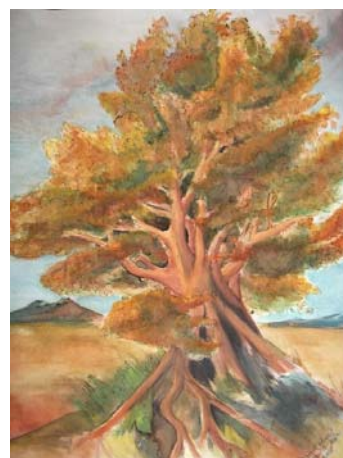
KOVÁŘŮV SEN II

BŮH VÁM TO....

ZA CHALUPOU

PAMĚŤ STROMU

PROCHÁZKY
AMATÉRSKOU
OBRAZÁRNOU

ALEGORIE

Jak zobrazit nezobrazitelné?

To není otázka nová, provází výtvarné umění od nepaměti, snad dokonce již od okamžiku vzniku. Vždyť i primitivní jeskynní kresby pravěkých lovců určitě nevznikaly jako realistická zobrazení skutečnosti, ale nesly si v sobě určitý náboj přání, touhy (například po hojnosti jídla), symbolizovaly určité jinak obtížně popsatelné jednání (například lov), ale i třeba vděčnost za jeho úspěšné zakončení.

Tak, jak se zlepšovala vyjadřovací schopnost člověka v mluvené řeči, vznikaly také různé abstraktní pojmy, popisující vlastnosti lidí věcí či přírodních jevů, nálady, víru v nadpřirozeno. Rozvíjelo se chápání zástupných symbolů (z novějších příkladů buď uveden kříž, půlměsíc, rudá hvězda nebo okřídlený šíp firmy Škoda), kdy jednoduché slovo, stylizovaný obraz nebo socha dokáže shrnout a současně nahradit či prezentovat celou množinu rozmanitých věcí či dějů, kus historie, světový názor, kvalitu výrobku, národ, druh umění nebo umění jako celek. Vždyť za hákovým křížem se skrývá celá děsivá historie nacismu, osudy lidí, válka, holocaust, fanatismus, strach i velikost konečného vítězství.

Mnoho slavných umělců a sochařů si ve své době pohlálo s alegoriemi, kdy se za použití výrazu tváře, postoje osob, s využitím různých předmětů v rukách osob, či jenom pomocí jiných abstraktních postupů pokusili zrealitnit pohled na abstraktum. V tom smyslu mezi nejpůsobivější alegorie patří dvě řady soch v Kuksu, slavné Braunovy Neřesti a Ctnosti, dodnes vyhledávané, působivé, srozumitelné.

Pojďme se tedy projít po Amatérské obrazárně a všimněme, kolik autorů se také věnuje alegoriím, jinotajům a využívání různých symbolů. A zájemce můžeme odkázat ještě na kapitolu *Biblické inspirace*, která je tomuto tématu také hodně blízká.

Jan Babka: **PŘÍRODA**

Obrázek J. Babky vlastně vydá za dlouhé výklady. Jeho personalizace přírody je půvabná vystižná a srozumitelná, možná také trochu provokující, protože vyzývá každého k zamyšlení: „Co bych namaloval já?“.

Snad každý zná Myslbekovu Hudbu, ženskou postavu objímající malou loutnu, ale téma zobrazení hudby či inspirace k ní najdeme i mezi našimi malíři:

Martin Šiška:
MUZIČKA

Snad největšímu zájmu malířů se však těší alegorická zosobnění lidských vlastností a nálad. Nápaditosti se opravdu meze nekladou. Někdo pracuje s výrazem tváře, jiný s celou postavou, ke cti přicházejí různé rekvizity. Nechme na sebe tyto alegorie působit bez komentáře:

Petr Hanisch: **SMUTEK A TRÁPENÍ**

Jana Musilová: **BEZNADĚJ**

Kateřina Mononen: **RADOST**

Jana Musilová: **ÚZKOST**

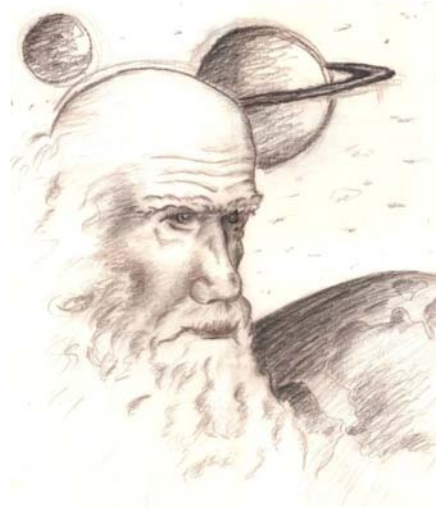
Lenka Šimonová: **ZÁVIST**

Jana Sádriková: **LÁSKA**

Katarína Švecová: **POKORA**

František Troška: **BOŽSKÉ ROZJÍMÁNÍ**

Lucie Staňková: **DEPRESE**

Eva Váchová: **SMUTEK**

Ovšem fantazie autorů přináší někdy témata zcela nečekaná:

Jan Koumar: **ALEGORIE REKLAMY**

Stanislav Šišlák: **KRUTÉ TATRY**

DOPRAVNÍ PROSTŘEDKY

Budeme-li hledat něco, co je pro naši (jak rádi říkáme: moderní) dobu typické, tak se zřejmě nevyhneme prostředkům masové komunikace a dopravy.

Člověk odedávna měl potřebu se přepravovat z místa na místo z důvodů převážně obchodních, pracovních i náboženských. Časová a fyzická náročnost přepravy „po vlastních“ vedla k využívání povozů tažených zvířaty, zvířat samotných nebo lodí, a tím je rejstřík historických dopravních prostředků víceméně uzavřen. Jenže 19. století přineslo dva převratné dopravní vynálezy – železnici a automobil. Tyto dva dopravní prostředky neprekonatelným způsobem změnily styl života miliard lidí, změnily tvářnost naší planety, způsobily vzestup a pád celých států.

Miliony lidí se zapojily do staveb železničních tratí, ražby tunelů, staveb mostů, dálniční sítě, těžby a zpracování železné rudy a ropy, průmyslové výroby statisíců součástek, miliony lidí nakupují další a další automobily, miliony lidí se vydaly na turistické cesty pro zábavu – jev, který naši dávnější předkové snad vůbec neznali. Pohyblivost armád, které přesedlaly z koní do obrněných přepravních vozidel se zmnohonásobila a stala samostatným válečným faktorem. Vozy Formule 1 živí reklamu a reklama živí je, závodí s letadly, letadla závodí se super-rychlou železnicí a všichni dohromady zběsile závodí s časem. Jestliže malíři svým způsobem zobrazují svět kolem nás, pak dopravní prostředky jejich pozornosti prostě uniknout nemohly:

Zdeňka Holmanová: **AUTO Č. 2**

Kdysi oblíbená železniční témata ustoupila již dosti do pozadí, ale na zajímavá zpracování se dosud narazit dá:

Pavel Micoláš: **VLAK**

Ale pozornost na sebe strhly motocykly a osobní automobily. Zvláštní důraz se věnuje designu těchto prostředků, ale zatímco jedni je pouze obdivují (je to koneckonců užité umění), druzí mají chuť vzhled vozidel pozměnit, transformovat či přímo nově navrhnout. Malířova fantazie se prostě spoutat nedá:

Filip Buryán: **H.D. SPORTSTER**

Věra Hejdová: **TATRA 603**

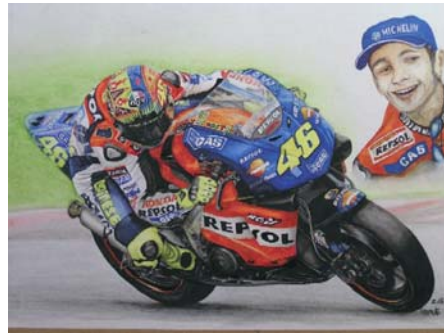
Vojtěch Válka: **BMW**

Tomáš Ovečka: **MOTORKA I**

Vojtěch Válka: **CIVIC IMPORT**

Zdeněk Willy Vrba: **V.ROSSI**

Zkusme tedy toto téma zakončit pohledem vpřed i romantickým ohlédnutím vzad:

Vojtěch Válka: **SKYLINE**

Václav Roháč: **METROPOLIS**

Milan Šurkal:
FORD ESCORT RS COSWORTH

Petr Doleček: **LOŽ VE VĚTRU**

ILUSTRACE A MALŮVKY

Tentokrát si uděláme procházku po poněkud veselejších obrázcích. Asi je těžké charakterizovat, čím se liší od těch ostatních, hlavně proto, že bychom se při pokusu o definici mohli někoho nespravedlivě dotknout. Ale intuitivně jistě víme, oč se jedná. Budeme hledat obrázky, které cosi ilustrují, knihu, děj, historii a často tak činí s nadsázkou někdy milou, někdy humornou, jindy provokativní nebo dokonce agresivní. Snad největší rozkvět zažívají obrázky, kterým říkám malůvky, pod školními lavicemi. Znuděný žáček osvěcen „duchem svatým“, příkladem kamarádů nebo kreslenými vtipy, pochopí náhle, že názor na vyučovací nudu, atraktivní vzhled tajně milované spolužačky, odstávající uši „toho blbce ze třetí řady“ lze vlastně nejrychleji a nejvystižněji komentovat obrázkem. A tak zatímco se učitel snaží do hlav svěřenců nacpat vědomosti předem zapomenuté, pod lavicí, vzduchem, z ruky do ruky putuje

třídou obrázků a rušivé pochichtávání pomalu postupuje třídou. To jsou začátky, které asi každý z nás zná a možná se na nich i aktivně podílel. Jak je obvyklým zvykem, někteří jedinci projeví pro tento druh tvorby mimořádnější vlohly, zažijí pocit úspěchu, jejich malůvky začnou býti žádány, bývají pověřováni, aby namalovali tu burcující plakát, tu blahopřání k svatbě či jmeninám, nebo aby vyzdobili nějakou kroniku či dívčí památníček. Sám si vzpomínám, jak jsem kdysi s partou kolegů seděl na jakési vysokoškolské přednášce a v posluchárně byla „psí“ zima. Mne tehdy nenapadlo nic lepšího, než na kusu papíru namalovat několika tahy oheň a nad ním si pak spokojeně mnout ruce. Hádejte, kdo upoutal více pozornosti - já nebo přednášející?

V naší AO se různých malůvek, ilustrací nebo obrázků, které by takto mohly býti označeny, zrodilo mnoho. Zkusme tedy alespoň některé soustředit na jedno místo a podívat se na ně.

Uvidíme, že amatérští malíři si i v tomto způsobu tvorby často vypěstovali zajímavý osobní rukopis. Podobně jako kulturní vzor tohoto žánru Josef Lada vytvořil si vlastní styl, tak i třeba obrázky Lady Hamerníkové jsou asi nezaměnitelné:

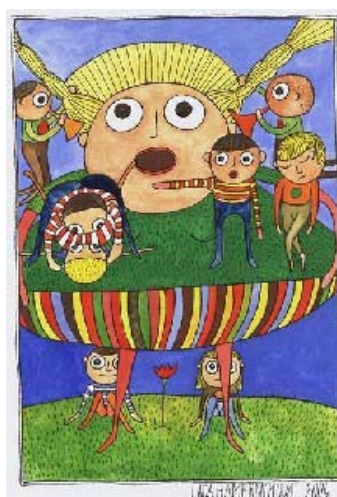

Lada Hamerníková:

OKO ZA OKO

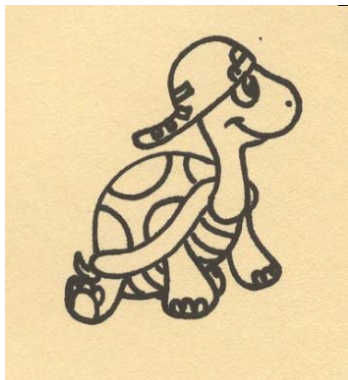

VELKÉ KOUPÁNÍ

UČITELKA

Katka Lučanová se ještě trochu hledá, ale to patří k mládí, a její obrázky jistě nikoho nezklamou, možná jenom něiákého škarohlída (a toho netřeba litovat):

Katka Lučanová: **PEJSEK**

POHODOVEJ ŽELVÁK

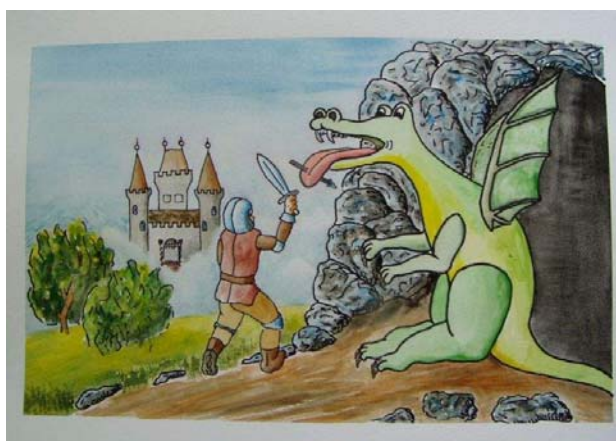
VÍLA

Celá řada malůvek a ilustrací patří do kategorie, které trochu svévolně říkám *obrázky pro nemocné děti*. Děti jsou občas (často) nemocné a je třeba je nějakým způsobem zabavit nebo obveselit. Takže když některý z rodičů či starších sourozenců vezme nějaké tvořítko a papír, má jistě o vděčného diváka postaráno. Zvláště, jsou-li námětem postavy známé z pohádek. Takové obrázky potom vyvolávají dojem příběhu či, jak se moderně či módně říká, akce:

Miloš Šedivý: **POLÁMAL SE MRAVENEČEK O PŮLNOCI ZAVOLALI MRAVENČÍHO DOKTORA**

No řekněte, neříká si to o pokračování? Takže ještě jeden, ironizující jinou pohádku:

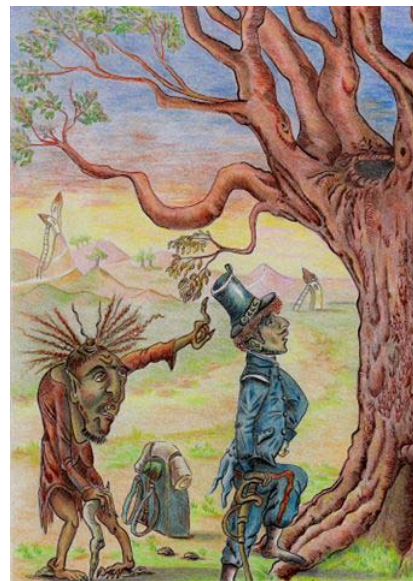

M. Šedivý: **TOHLE BY SE DRAKOVÍ STÁT NEMĚLO**

Ale Miloš Šedivý v tom není sám, podívejte:

Jiřina Tlustá: **VELKÁ KOUPEL**

Andrea Frýbortová: **KŘESADLO**

Mnohého autora, snad po dojmem nějaké emoce, kterou zažil v dětství při čtení či sledování nějakého pohádkového příběhu nebo pověsti láká, když už má malířské začátky za sebou, ztvárnit nějakou postavu nebo bytost, která na něj kdysi zapůsobila. Často si to ani sám neuvědomuje, ale jakési podvědomí zde pracuje téměř masově. Vždyť postavy Krysaře, Fausta, různých skřítků, vodníků, šašků, draků... objevují se stále znova a znova. Ať chceme či nechceme, staly se součástí našeho světa, našeho života, našich představ - nebo chcete-li, opět řečeno slovy moderními či módními, staly se naší virtuální realitou:

Zbyšek Jakubowicz: **FAUST**

Lucie Videcká: **KRYSAŘ**

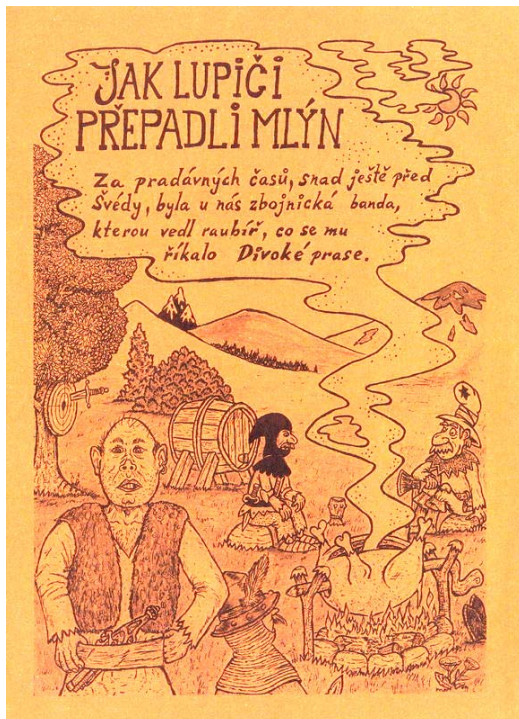

Lenka Šimonová: **ŠAŠEK**

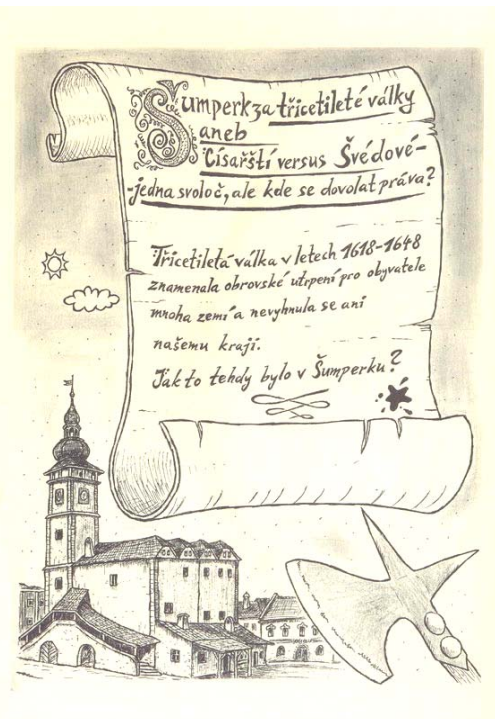

Jan Špička: **DRAK**

Václav Roháč se shlédl v regionálních pověstech a jeho ilustrace mají přímo kronikářský charakter. Přiznejme si, že nám tato malá ukázka nestačí, že máme chuť obrátit list a podívat se na pokračování nakousnutých příběhů:

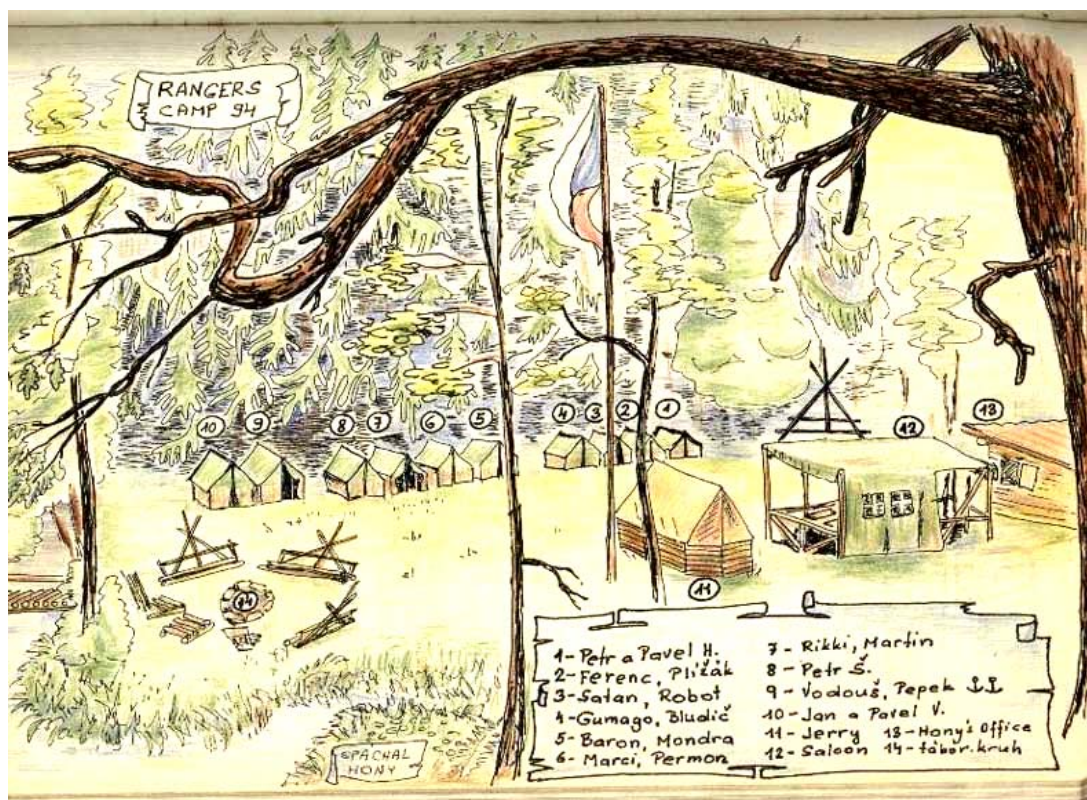

Václav Roháč: **MLÝN**

ŠUMPERK

Kroniky jsou ostatně velmi vhodným objektem pro uplatnění nejrůznějších ilustrací:

Hony Šafra: **RANGERS CAMP 94**

Vystavují však mezi námi autoři, kteří se netají ambicemi, ilustrovat knížky, a také autoři, jejichž obrázky by jako ilustrace knížek byly mimořádně vhodné:

Vlaštovky
Podívej se z okna ven,
co to krouží před domem?
Vlaštovky se před chvílí,
z teplých krajů vrátily.
Svoje hnízda hledají si,
kdo je nemá, postaví si.
A pak každá samička
ve svém snese vajíčka.

Ivka a Inka Gurovovy:

VLAŠŤOVKY

MUCHOMŮRKY

I. a I. GURKOVY: **ZIMA**

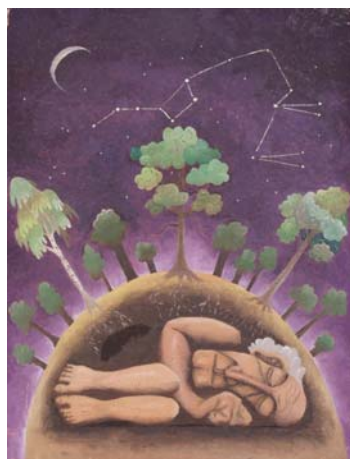

Václav TROMBIK: **BEZ NÁZVU**

Pravda, někdy člověk trochu váhá, kam vlastně některé obrázky zařadit. Ale upřímně řečeno, není to tak trochu jedno. Vždyť někdy je to opravdu hádanka:

Martin ŠIŠKA: **MUŽ, KTERÝ ZASADIL STROM I/II**

Pavel KOVÁŘ: **NA BARVY**

Pavel KOVÁŘ: **LUK A MUK**

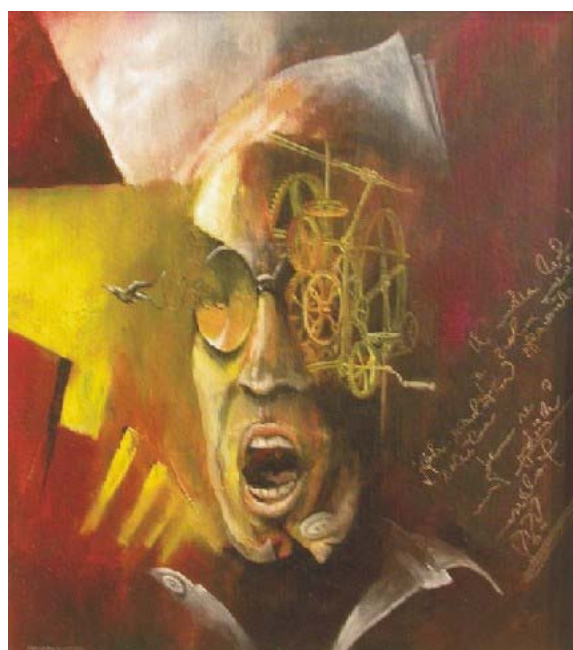

Adéla BŘÍZOVÁ: **POTKÁNĚ**

Lecjaká malůvka či obraz vzniknou často jen pod tlakem určité konkrétní situace. Pak mají svůj hrot či aktuální vtíp a nemusí být v jiných souvislostech vůbec pochopeny.

Hony Šafra: UŽVANĚNÁ KOLEGYNĚ

Jaroslav Janoch: VÍCE MĚNĚ O KOLEČKO

Jan Škorka: KARTÁRI

I zde platí to, co již bylo řečeno u jiných procházek. Nakoukli jsme jenom letmo. Mnoho dalších obrázků čeká na otevření ve virtuální galerii AO. Ale to podstatné jsme jistě pochopili. Ač název této procházky možná budí trochu nedůvěru, malůvky a ilustrace snad ani jiné emoce než radost a pohodu šířit nemohou. Či snad ano? Mohou jistě *šlápnout* v podobě karikatury někomu *na kuří oko*, a potrefená husa se nejdříve a nejhlasitěji ozve. Ale možná právě tím na sebe připoutá pozornost dalších malůvkářů, ilustrátorů a karikaturistů, protože jsou to oni, kdo různé směšnosti všedního života podávají divákům jako úsměvnou či milou nadsázku, nebo dělají z pohádek skutečnost.

BIBLICKÉ INSPIRACE

Češi jsou asi nejvíce sekularizovaným, zesvětštěným, národem Evropy. Při výběru vhodných témat pro tuto publikaci mě sice náboženská tematika napadla, ale příliš jsem nevěřil, že by se k ní daly najít vhodné obrazy, že se vůbec ještě někdo něčím takovým zabývá.

Ale jestliže něco, nějaké názory, ideologie, víra už více než dva tisíce let ovlivňuje dějiny nejen Evropy, jestliže to více než dva tisíce let představuje inspirační zdroj pro umělce všech dob a generací, tak i nevěřící člověk musí alespoň zbystřit pozornost. Vždyť z čeho vyrostlo dílo Michelangelovo v malířství, Petra Parléře ve stavitelství, Jana Jakuba Ryby v české hudbě, zvolíme-li příklady opravdu jen hodně náhodné? I nevěřící člověk přece obdivuje sochy na Karlově mostě, chrám svaté Barbory v Kutné hoře, vysoce cení ikony, o Vánocích téměř dojatě poslouchá hudbu vzniklou ze zbožnosti našich předků. Což si vůbec lze představit českou a slovenskou vesnici bez dominanty, kterou je jistě kostel či kaple nebo alespoň zvonice? Asi nelze pominout, že česká a slovenská krajina je zaplněna drobnými sakrálními stavbami a stavbičkami, kterým se z určité nepoučenosti říká „boží muka“, ať už se jedná o různé kříže a křížky a smírčí kříže, sloupky na rozcestích, na nichž nebo jejichž výklencích kdysi bývaly sošky svatých, mariánské obrázky na mohutných stromech či v blízkosti studánek.

Projdeme-li se po rozlehlých prostorách naší Amatérské obrazárny, na tyto inspirační zdroje také narazíme. Umění inspirované křesťanstvím si můžeme rozdělit na několik skupin. Ty tu existovaly od nepaměti, jen jejich váha či podíl, zastoupení se měnilo a mění. Vždyť i sám pojem „náboženství“ zahrnuje v sobě jevy velice rozličné a strukturované.

Především tu máme asi ústřední moment křesťanství, totiž biblickou dějeprodu, v níž Nový zákon, pojednávající o životě a smrti Kristově a o skutcích jeho apoštolů i prvních mučedníků za víru, navazuje na podstatně starší knihy židovského národa, kterým si křesťané zvykli říkat Starý zákon. A biblické příběhy vyžadují především trochu poučeného a nebo

dosti vnímavého diváka. Dost často se stává, že divák nepoučený nebo málo vnímavý komentuje biblické obrazy nevhodně a dává tak najevo svou neznalost, která je po desítkách let oficiálně vnucovaného ateismu sice pochopitelná, ale přesto smutná. On to však často neví, protože ho nikdo na jeho omyly neupozorní. To se ostatně často stává i u obrazů s určitou historickou nebo literární tematikou.

Dalším okruhem námětů inspirovaných křesťanstvím jsou právě stavby. Uvědomujeme si vůbec, když hledíme na známé hradčanské panoráma nad Vltavou, jak silně je ovlivněno svatovítskou katedrálou, hledíme-li z Hradčan, jak typická je pro Malou Stranu zelená kupole chrámu sv. Mikuláše, když totéž platí i pro všechna větší či menší města a vesnice?

Jistě sem patří také různé lidové zvyklosti a obyčeje, které se vztahují ke křesťanským svátkům, Vánoce a Velikonoce jsou jistě nejtypičtější, ale nezapomínejme ani na masopusty, svatby, poutě, pohřby a jistě by se našlo i leccos dalšího, typického pro určité kraje či jenom malé regiony, nebo skupiny obyvatel - vždyť vinaři se dovolávají sv. Václava, ochráncem před ohněm je sv. Florián, rybáři si často říkají Petrův cech, vyznamenání válečným křížem sv. Jiří znají vojáci snad všech armád křesťanského světa, a horníci se zdraví jak? – Zdař Bůh (dokonce i za komunismu).

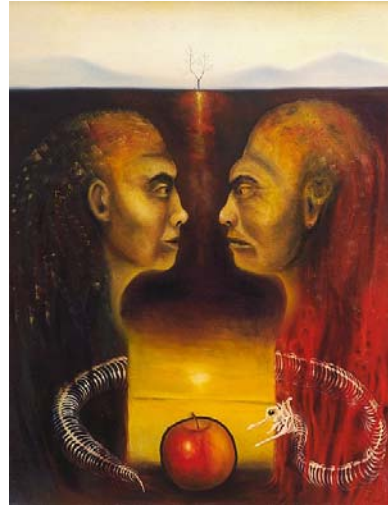
A to už ani nezmiňujeme vlastní církevní hierarchii, ale portréty významných církevních hodnostářů byly kdysi dosti hojné, obrazy ostatně byly jedinou možností, jak šířit podobu významných lidí.

Nechť tento úvod naznačí, o jak široký záběr se může jednat a teď se zkusme podívat, co z toho se nám mezi amatéry urodilo.

Je vidět, že znalost bible již ustoupila hodně do pozadí. Ze starozákonních témat však lze zahlédnout motiv jablka z stromu poznání, které bájné Evě vnutil ďábel v podobě hada a následující vyhnání prvních lidí z ráje.

Vajsová Lenka: **HAD A JABLKO**

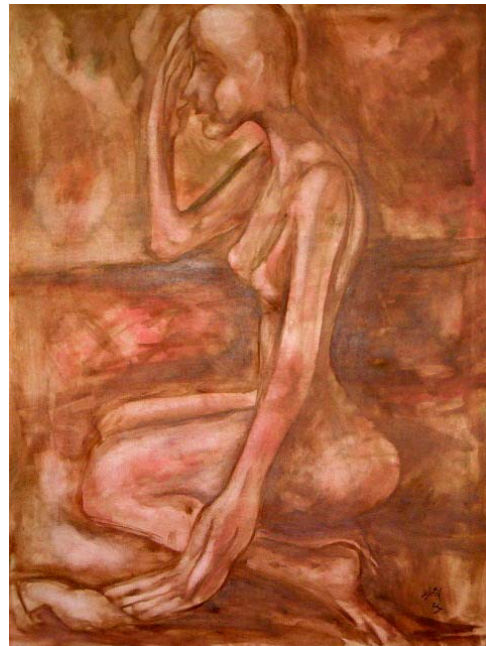

Tomáš Zítek: **ADAM A EVA**

Lada Hamerníková: **VYHNANÍ Z RÁJE**

Přestože Starý zákon je dramatickými, krvavými a napínavými příběhy doslova nabit, budeme se asi muset spokojit již jen s krásnou Betsabe, která padla do oka králi Davidovi, a ten poslal jejího muže Uriáše do války na smrt, aby mu nepřekážel v milostných choutkách

Peter Ujčík:

BETSABE S DOPISEM OD DAVIDA

U témat novozákonních je již nabídka o něco bohatší. Objevuje se nám zde tanečnice Salome, která si za odměnu za svůj krásný tanec vyžádala hlavu Jana Křtitele, jenž mimo jiné pokřtil i Ježíše Krista a označil jej veřejně za Spasitele.

Peter Ujčík: **ODCHOD**

František Wanke: **SALOME**

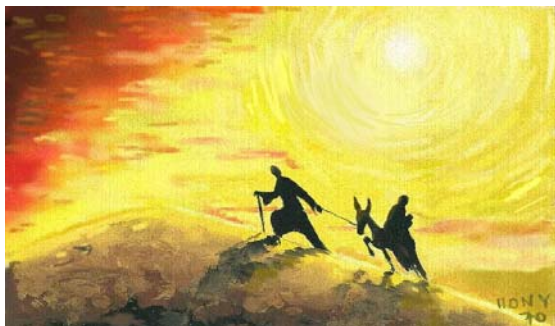
Ale již při Kristově narození se hlasy proroků proslýchalo, že se narodil nový velký král židovský, který vyvede svůj národ z útlaku a poroby. To pochopitelně vyvolalo obavy u vládnoucích židovských kruhů, kolaborujících se světovládným Římem, a Herodes Veliký nařídil vyvraždit všechna mužská nemluvňata, protože se nehodlal zdržovat s nějakým podrobným vyšetřováním. Tesař Josef, pozemský otec Ježíšův, byl však vyšší mocí včas varován a se svou **svatou rodinou** uprchl, aby zachránil pro sebe i lidstvo to nejcennější co měl.

An-Toník Pugner: **MADONA**

Petr Riedel: **MADONA 1**

Hony Šafra: **BĚŽ...ZACHRAŇ CO MÁŠ**

Madona, matka s malým dítětem, je obraz, který znovu a znovu malují malíři již dva tisíce let. Stal se symbolem a již dávno ztratil rysy jakékoliv historické věrnosti, každá doba si jej aktualizuje podle svých potřeb, pocitů i zvyklostí. Na počátku sice stála Marie

Miloš Šedivý: **FRANCOUZSKÁ MADONA**

s malým Ježíškem, ale tento biblický prázáklad se již dávno vytratil a troufám si vyslovit přesvědčení, že dnes mnohý malíř maluje matku s dítětem, obraz tradičně pojmenuje Madona a možná ani netuší všechny souvislosti. Dost často se také objevuje Madona bez dítěte, možná záměrně, možná z nepoučenosti, kdož ví.

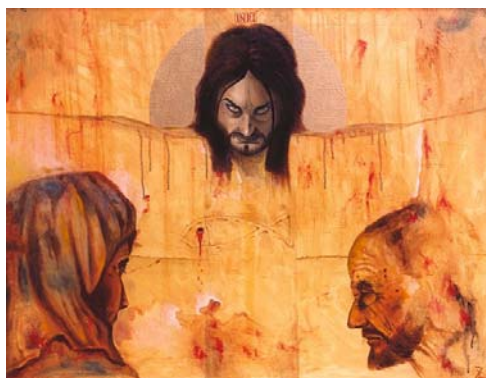
Tereza Hajná: **ČERNOŠSKÁ MADONA**

Na skutky apoštolů a prvních mučedníků křesťanství nás upomíná umučení sv. Šebestiána, rozstříleného šípy za trest, že jako římský voják pomáhal křesťanům:

František Wanke: **ŠEBESTIÁN**

V naší obrazárně nechybí ani motiv Kristova ukřižování:

Tomáš Zítek: **VESELÉ VELIKONOCE**
(střed triptychu)

a Tomáš Zítek také přichází s náměty snad nejděsivější částí Nového zákona, Zjevení sv. Jana známějšího jako Apokalypsa. Vyberme alespoň jeden:

Tomáš Zítek: **ČTVRTÝ JEZDEC**

Kaple, kostely, zvonice okouzly nejvíce našich kolegů amatérů. Možná, že nezáměrně, ale i tak složili poklonu našim předkům, kteří těmto stavbám věnovali svůj čas, práci, hmotné prostředky, řemeslnou i výtvarnou zručnost. Podívejme se tedy alespoň na některé, třeba nás budou inspirovat ne-li k podobné tvorbě, tedy alespoň k pozornějšímu rozhlížení se kolem nás.

Miloš Šedivý: **KAPLIČKA V POSÁZAVÍ**

Petra Zlá: **KOSTELÍK III**

Vladimír Tůma: **VELEHRAD**

Naši procházku uzavřeme ukázkami obrázků, které jsou jakousi směsí dnešních společenských zvyklostí a konvencí:

Návrh na Vianočný pozdrav - tempera

Livia Šišláková: **VIANOCE**

Jana Vašků: **PF 2005**

Eva Váchová: **MODLITBA**

SLUNEČNICE

(K POCTĚ VINCENTU VAN GOGHOVI)

Zde jsou asi slova zbytečná. Van Gogh namaloval více obrazů s motivem slunečnic a tyto obrazy, dá-li se to tak říci, zlidověly. V mnoha reprodukcích zdobí prostory soukromé i veřejné a také provokují. Provokují malíře k následování, ke změření sil a schopností s tímto tématem, s Vincentem a *koneckonců* i mezi sebou. Nechme tedy opět na divácích, ať posoudí, jak se to nám, neznámým amatérům, daří. Úroda slunečnic je opět bohatá (a komu nestačí, ať se podívá ještě do prvního sborníku):

Barborka Algayerová

Pavel Černošek

Ivo Fibinger

Věra Hejdová

Emil Horský

Veronika Kočová

Jana Synková

Henrieta Parkányiová

Jiří Pavelčík

Katarína Švecová

Lucie Plocová

Táňa Racková

Lenka LeRa Razáková

Olga Schwarzmaierová

Alena Stodůlková

Mária Algayerová

Lenka Vajsová

Miloš Šedivý

PRAHA

PRAGA CAPUT REGNI – *Praha hlava království* (ale poťouchlíci znali lámané němčiny překládají tato vznešená slova jako *Praha zničena deštěm*). Pravdou je, že tak jako strojená důstojnost nezmění nic k lepšímu na pověstné aroganci, sebestřednosti a bezohlednosti Pražáků (ostatně, proč by Pražáci měli být v Česku výjimkou?), tak ani různé legrácky a poťouchlosti nezmění nic na faktu, že Praha je prostě krásné město. Pojdme se tedy podívat do Prahy, lépe řečeno na Prahu, a tentokrát nikoliv očima svýma, ale očima amatérských malířů.

Urodilo se nám obrazů z Prahy i od ne-Pražanů hojně, ani si je zde nemůžeme

všechny ukázat, ale nic Vám nebrání rozšířit si obzor přímo na stránkách AO.

Některá témata Prahy lákají nepoměrně častěji, než jiná. Znamé „bankovkové“ panoráma se již vyskytuje velmi málo, za to ke cti přicházejí některá jiná místa známá a dokonce i méně známá zákoutí (a tím se stávají známými).

Začněme tedy naši prohlídku místy známými (a postupujme tak podle Komenského zásad o postupu od věci známých k věcem neznámým).

Zmíněnému panorámatu se ovšem vyhnout nemůžeme:

Josef Trejbal: **PODVEČERNÍ PRAHA** (výřez)

Karlův most a Hradčany už k sobě asi nerozlučně patří, i když jsou od sebe v realitě poměrně daleko. Ale asi těžko lze zpodobnit Karlův most ve směru na Malou Stranu, aniž by se do záběru či úhlu pohledu nevešly také Hradčany. Dokonce si myslím, že by si to malíř asi ani z důvodů jistě citové autocenzury nemohl dovolit, on i divák by měli pocit, že tam prostě něco chybí.

Zůstaňme tedy na Karlově mostě, a podívejme se na Karlův most v zimě očima kolegy Petra Hanische. Mně se na obraze nejvíce líbí, že na něm nejsou žádní lidé, žádné záplavy turistů ani pokoutních prodejců kdečeho. Jako bychom se vrátili někam do dob, kdy most byl ještě novostavbou, udeřila krutá zima a lidé se hřáli někde u krbu nebo v klášterním útulku:

Petr Hanisch: **KARLŮV MOST**

Ivo Fibiger:
LUCERNA NA KARLOVĚ MOSTĚ

Luboš Frídl: **KARLŮV MOST**

Věra Wunderlichová: **KARLŮV MOST**

A nemusíme chodit daleko, na další oblíbená místa Kampu a Čertovku se můžeme podívat buď přímo z tohoto mostu nebo z pod jeho oblouků. Mají to zde ale malíři těžké. Jak si s námětem poradit, aby to bylo „ono“ a přitom to nebylo již tisíckrát omšelé? Jestli se jim podařilo vnést do obrazu prvek originality, to už musí posoudit divák sám:

Pavel Černošek: **ČERTOVKA**

Martina Krupičková: **ČERTOVKA ...**

Ivo Fibiger: **KAMPA**

Přejdeme-li kousek dále na Malou Stranu, shlédneme opět známé motivy:

Martina Čecilová: **STŘECHY**

Ivo Fibiger: **NERUDOVKA**

Jestli se ovšem urodilo něčeho hodně a přemnoho, tak jsou to obrazy Zlaté uličky. Ta je z celých Hradčan pro malíře snad nejlákavější. Malé, téměř do podoby hraček zminiaturizované domečky, přimáčknuté

k hradební zdi, barevně poutavé a dnes i stylově obsazené nejrůznějšími uměleckými řemesly prostě lákají k malování. Přitom platí, že co malíš, to jiný pohled, byť by i na stejném místě stáli.

Takže **ZLATÁ ULÍČKA** několikrát jinak:

Pavel Černošek

Libor Knoflíček

Alena B. Nezbedová

Věra Wunderlichová

Ctirad Neuwirt

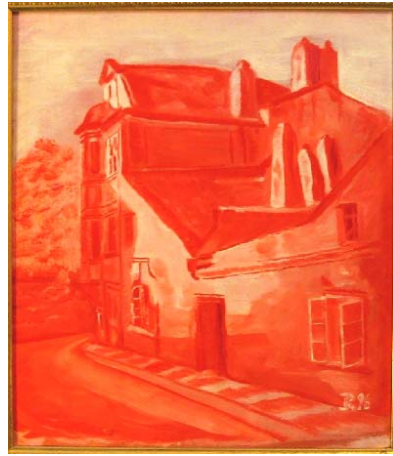
Ale oč méně se v naší obrazárně věnuje pozornost Hradčanům jako celku, o to více se objevují náměty z jejich blízkého okolí.

Může to být zasněná Vikárka, ale také Hradčanské náměstí. A v poslední době se do popředí zájmu dostává i Nový Svět, místo, které

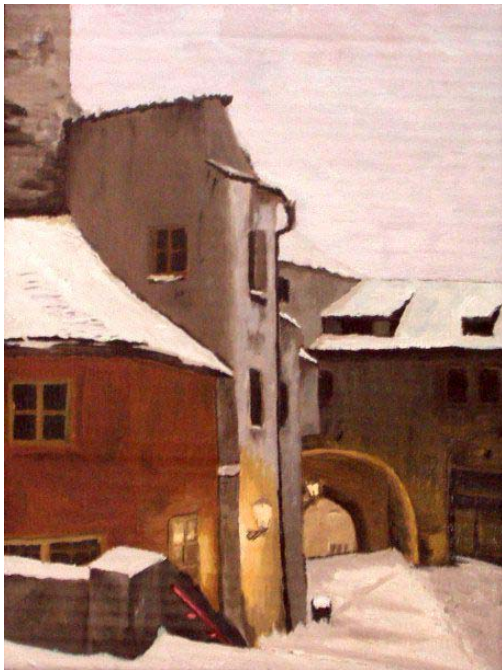
pražští návštěvníci skoro vůbec neznají, ale je pravým rájem pro romantické obrázky. A můžeme k němu připojit i prostor mezi Pohořelcem a Nerudovou ulicí, tam se totiž nacházejí radniční schody a ty se v AO objevují hned několikrát. Tak se na to pojdme podívat:

Petr Hanisch: **VIKÁRKA**

Jan Radil: **DŮM NA NOVÉM SVĚTĚ**

Petr Hanisch: **SCHODY**

Hony Šafra: **MOTIV Z POHOŘELCE**

Martina Čechilová:
SVÍTÁNÍ NAD NOVÝM SVĚTEM

Blanka Jechová:
RADNIČNÍ SCHODY

Zdeněk Vrba:

POHLED NA RADNICKÉ SCHODY POHLED Z RADNICKÝCH SCHODŮ

Ivo Fibiger:

HRADČANSKÉ NÁMĚSTÍ

NOVÉ ZÁMECKÉ SCHODY

Jak již bylo řečeno, Praha nejsou jen Hradčany a zákoutí kolem tohoto sídla českých králů.

Praha, jako ostatně každé město, nabízí i jiné pohledy a jiná místa. Některá svou malebností ani nevyžadují nějaký upřesňující název, námětem je prostě nějaké zajímavé zákoutí či místo, něčím charakteristické či zvláštní a možná lze podobný motiv najít i v jiných městech. A tak se alespoň podívejme na odlesk Týnského chrámu v obyčejné louži,

odskočme si na Vyšehrad okouknout rodundu sv. Martina a pak se můžeme toulat bezejmennými pražskými průchody.

Někdy se Prahy (i jiného města) lze zmocnit i naprosto odlišným způsobem. Motivy promíchat, nebo vytvořit nějakou jinou umělou kompozici, která se pak stává spíše alegorií Prahy, přinášející spíše určitou náladu bez vazby na konkrétní místo ve městě.

Blanka Jechová:
TÝNSKÝ CHRÁM V LOUŽI

Petr Hanisch:
PRAŽSKÝ PRŮCHOD

Ctírad Neuwirt
ROTUNDA SV. MARTINA

Martin Šiška
PRAHA

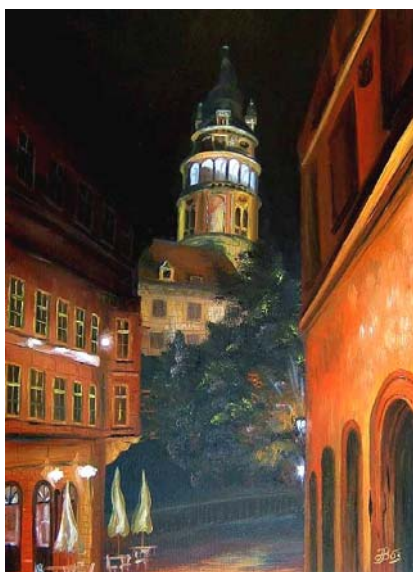
Tady bychom mohli naši procházku ukončit. Ovšem jenom, co se Prahy týká. Není na světě jenom Praha, pojďme se tedy podívat na jiná zajímavá místa. Vždyť jsou kolem nás města, vesnice, hrady a zámky, volná krajina, a to všechno láká malíře. Nechť to tedy láká i diváky.

MĚSTA

Do Prahy jsme se již podívali. Nepodléhejme však *pragocentrismu*, protože po celých Čechách, Moravě, na Slovensku, ale i jinde ve světě je na co koukat. A proč by malíři vlastně měli malovat vzdálenou Prahu (teď nemluvím o Pražácích), když jejich vlastní město nabízí jistě bezpočet podobných námětů, navíc často neotřelých, málo známých a přímo čekajících na své výtvarné objevitele. A proč by měli malovat

třeba vlastní šedivé sídliště, když mohou o dovolené nahlédnout do romanticky vyhlížejících měst třeba v zahraničí? Vždyť největší výhodou amatérských malířů je svoboda, malovat si, co uznají za vhodné, co se v první řadě líbí jim. Tak se pojdme podívat, co se našim přátelům v AO kde líbilo. Třeba se to bude líbit také nám.

Začněme třeba Českým Krumlovem. Ten má více příznivců:

Josef Balek: **ČESKÝ KRUMLOV**

K městu patří věže radnic a kostelů:

Kamila Kočová:
MOMENTKA Z KRUMLOVA

Filip Buryán:

RADNICE VE BĚLÉ

Josef Balek: **NOČNÍ VELEŠÍN**

Některá města mají své patrioty, kteří neváhají jim věnovat celé cykly obrazů. Ukažme si alespoň dva takové obrazy z Litoměřic. V galerii Vladimíra Tůmy v AO jich najdete více:

Vladimír Tůma: z cyklu **LITOMĚŘICKÁ ZÁKOUTÍ**

Petr Doleček se zase dívá, co je zajímavého kolem Vltavy. Pokud se podíváme pozorně na dům v centru obrazu, vidíme, že se jedná o stejné město, i když jeden z názvů se jeví neurčitým:

Petr Doleček: **MOST PŘES VLTAVU**

TÝN NAD VLTAVOU

Město ovšem nemusí mít jenom zcela konkrétní podobu a jméno. Město je také obecný pojem, sídlo, místo s vyšší koncentrací obyvatel. V historii plnilo celou řadu funkcí, soustřeďovala se zde řemesla, obchod, města měla funkci obrannou i územně správní. Nadána bývala různými privilegii, ať už se jednalo o města královská či poddanská. Tyto funkce měst dílem zůstaly zachovány, dílem se proměňovaly, města dostala i celou řadu nových funkcí. Zatímco jejich význam pro obranu je dnes spíše problematický, stala se města přirozeným centrem nejrůznějších průmyslových odvětví, centry kulturními i sportovními. Z hradeb se

staly jen památkově chráněné objekty, často jen zlomková torza, do měst vtrhla hromadná doprava veřejná i automobilová. Příliv obyvatel do měst si vynutil rychlé řešení bytových problémů pomocí panelové výstavby. Často tedy mluvíme o městech jako o noclehárnách pracovních sil.

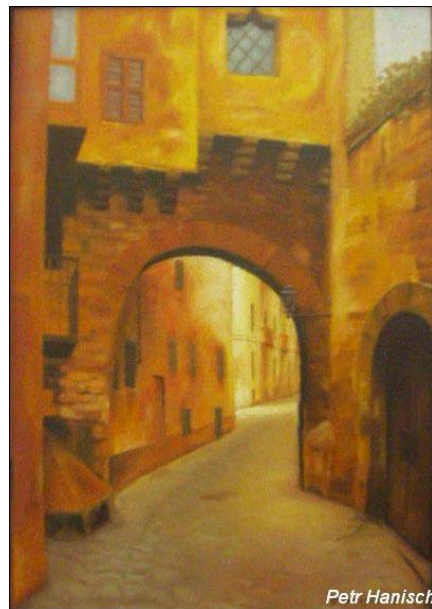
Ale přesto máme všichni někde v duši zasutou představu města malebného, romantického, s mnoha středověkými i staršími památkami. A na obrazech se pak objevují města zcela abstraktní nebo městská zákoutí, která *koneckonců* mohou být v kterémkoliv městě na světě.

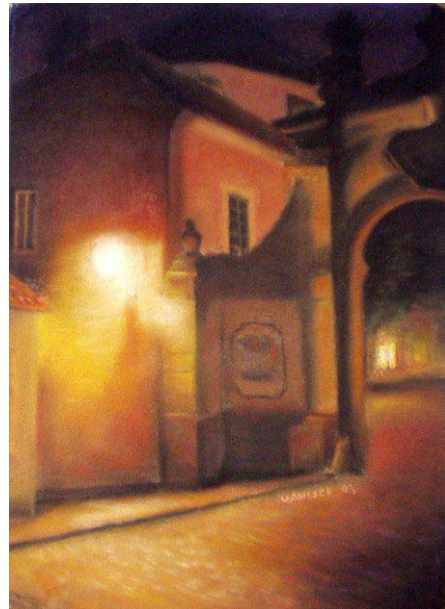
Petr Doleček: **POSEZENÍ**

Hana Danková: **NA TRŽIŠTI**

Petr Hanisch: **ŠPANĚLSKÉ ZÁKOUTÍ**

BRÁNA

Veronika Kočová: **CHEBSKÁ ULICE**

Josef Koutný: **MĚSTO**

Ondřej Kotinský:
MĚSTSKÁ METAMORFÓZA

Historickou krásu starých uliček, věží, chrámů nebo jiných městských dominant si často neuvědomujeme doma, ale až na návštěvě cizích měst:

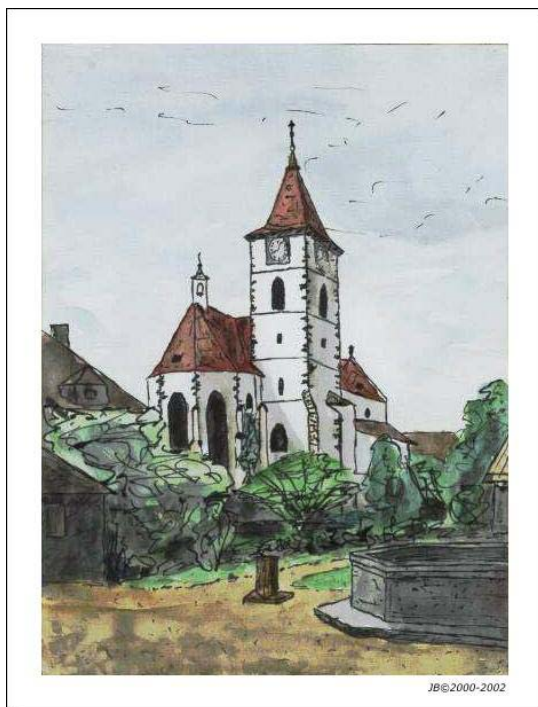

Věra Hejdová: **ULIČKA V POREČI**

Kamila Kočová: **JERUZALÉM**

Na závěr naší procházky se podívejme ještě na několik městských pohledů, ze kterých dýchá romantika :

Jan Bárta: **HORAŽĎOVICE**

Libor Knoflíček: **BRNO**

Věra Wunderlichová:**TO UŽ DÁVNO NENÍ**

STOPY ČASU: PAMÁTKY

(Lenka *Le-Ra* Razáková)

Jeden lidský život je ve srovnání s dějinami lidstva krátký. O to jsou cennější odkazy předků ať již v podobě literárního díla, výtvarného umění nebo všudypřítomných památek. Hrady, zámky, kláštery, tvrze a zříceniny - ať už je to zásobárna námětů pro víkendové procházky, či neodmyslitelná a často dominantní součást naší krajiny, mnoha měst a vesnic, vznikaly jako sídla příslušníků vládnoucích tříd. Je v nich zapsána tisíciletá historie země, v níž žijeme.

I takový „obyčejný“ nedělní výlet na hrad, který třeba můžeme mít takřka na dosah ruky od našeho teplého panelového bytu, je vyloženě balzám na duši, odtržením od všední reality nyní již 21. století. Po stisknutí železné kliky s ornamentem lva a průchodu hlavní branou z těžkého dubového dřeva a s uměleckým kovářím nás ovane zvláštní skryté *tajemno*, náznaky doby šlechtických mušketýrů a zachráněných dam, romantika nocí, plných honosných balů se stoly překypujícími jídlem bez vykoupení dřiny a krve poddaných na tisících hektarech půdy kolem panství, rytířů na temných bojištích s korouhví krále vznešeně se tyčící v levé ruce vysoko nad unaveným koněm, lesů, plných zbojníků a vyvrhelů a vše ostatní, co se odehrálo či mohlo odehrát mezi tlustými a vysokými zdmi hradu či v závislosti na jeho historii.

Při každém pohledu pocítíte tu zvláštní úctu k našim předkům a alespoň na chvíli zapomenete na to, že jste součástí přetechizované a uspěchané doby. Ať už jsou to architektonické prvky v podobách osobních znaků, jako ověnčený ledňáček po Václavu IV, pětিলístá růže Rožmberků, templářská dvojice jezdců na jednom koni, kříž maltézských rytířů, Žižkův kalich, šlechtické erby či cechovní znaky apod. Nebo naopak pověsti o bílé paní z Pernštejna, o vlastní kruté záhubě jedem

rodu Gryspeků z Kaceřova, o soucitném mnichu svatém Vintířovi ze šumavských lesů, o třešňových slavnostech z Kunětické hory, o zazděném oknu Krumlovského zámku po šíleném levobočku Rudolfa II donu Juliovi, a spousta dalších. Upřený zrak s mírně pootevřenými ústy a otevřenou myslí prozrazuje, že nás upoutá často i maličkost jako černé čárky vypitého vína na zdi v rytířském sálu hradu Švihov nebo důlky v každém kvádru hradních zdí Kostí, známky po systému stavění v tehdejších dobách.

Protože lidé vždy toužili spatřit hluboké stopy historie, můžete se s námi poohlédnout po cílech našich amatérských malířů, kteří nám některé krásy památek zvětčili na plátnech.

Ať je to potěšením v oku i na duši každého z Vás.

Věra Hejdová: **STARÝ DŮM V POREČI**

„Pršelo, když jsem listoval ve staré knize,
a žlutý soumrak zbarvil dlouhé oštěpy deště,
Takový prastarý déšť, který se snášel
Už na hlavy předků
A staletí putoval k nám. Jednou měl
barvu medu a jednou krve.....

Eduard Petiška

Veronika Kočová: **VYŠEHRADSKÁ ROTUNDA**

Věra Wunderlichová: **KARLŠTEJN**

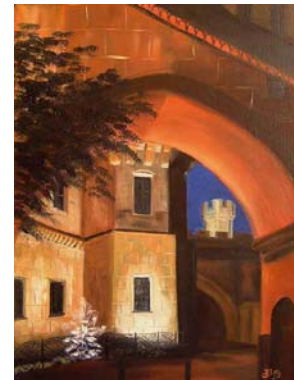
Zdeněk Vrba: **BEZDĚZ MEZI STROMY**

Jiří Mareček: **V LOKETSKÉM
PODHRADÍ**

HRAD LIPNICE N. SÁZ.

Josef Balek: **HLUBOKÁ**

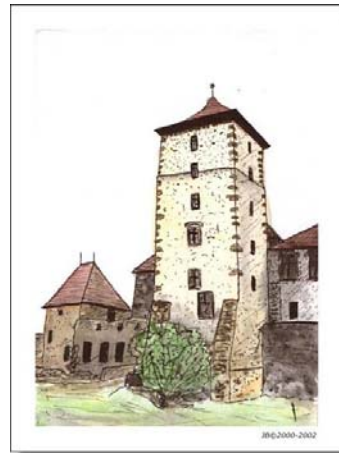
Alena Stodůlková: **HRAD BUCHLOV**

Soňa Machová: **BEZEJOV**

Jan Bárta: **KARLŠTEJN**

ŠVIHOV

Filip Buryán:

KUNĚTICKÁHORA

Hony Šafra:

Petr Riedel: **TROSKY 1**

Miloš Šedivý: **POSÁZAVSKÝ KOSTELÍK**

Jar. Pavelčík: **ZÁMEK JAROSLAVICE**

Jiřina Bludovská: **KAMENNÝ MOST**

VESNICE

Nemůžeme být nespravedliví. Byli jsme se podívat v Praze, nakoukli jsme do různých měst a nemůžeme pominout ani české a slovenské vesnice. Všude žijí lidé a i na vsi je co malovat. Pokud malíř na vsi přímo nežije, jistě ho k vesnici něco poutá. Vzpomínky na dětství, chata nebo chalupa, zajímavý pohled při pohledu z auta nebo na turistickém výletě. I zde si však všichni naši malíři vybírají to, co považují na vsi za zajímavé, historicky prověřené, romantické. Určitě tedy ne nevhledné bytovky a družstevní dvory.

Neřekli jsme to u měst ani u Prahy, ale řekneme to zde. Kdo hledá obrazy vesnic (Prahy, měst,...) musí se také podívat na prezentace našich malířů a jejich výstavy v AO, protože ne všechno, co se týká tématu se dostane právě sem.

Tak začneme třeba „klasikem“ AO, Petrem Hanischem. Ten se ostatně ve stavbách všeho druhu přímo vyžívá:

Petr Hanisch: **CHALUPA V TUCHONICÍCH**

Petr Hanisch: **ZÁPAD SLUNCE NAD VESNICÍ**

Ovšem není chalupa jako chalupa. Každý vidí jinou (a „tu svou

Lucie Plocová: **CHALUPA**

Snad jen Petr Doleček však pochopil, že správná vesnice má také své srdeční centrum, kulturní středisko, materiálovou burzu, zdroj a doupe legitimních drog (tabáku a alkoholu), místní parlament neboli zvanírnu, ministerstvo informací a/o sportu, tedy jedním slovem – hospodu. Ale uznejte, může být správná vesnice bez hospody.

Vzpomínám, jak jsme kdysi jeli na Vysočině přes několik vesnic a nemohli jsme najít hospodu. A jeden místní občan nám pak vysvětlil: „To víte, kde není kostel, není ani hospoda“.

Petr Doleček: **HOSTINEC**

má za jedinou“). A mezi chalupami jsou různé uličky a zákoutí. Jen ty husy nám zde nějak chybějí:

Roman Šinágl: **ULIČKA**

Pavel Černošek pojímá vesnici jako celek, což je asi správné, protože chalupa nakonec může stát i ve městě. Teprve určitým způsobem omezená velikost zastavěného prostoru nám dává představu o tom, zda hledíme na vesnici či megapoli.

Pavel Černošek: **VES PO DEŽI**

Téma vesnice je ovšem stejně tak rozmanité a nevyčerpatelné, jako témata jiná. A také se můžeme podívat na vesnice v jiných krajích nebo dokonce v jiných zemích.

Podhorská vesnice je přece něco jiného než vesnice někde na jižní Moravě a holandská vesnice určitě vypadá zase docela jinak:

Roman Černý: **BÝKOV**

Pavel Černošek: **VĚTRNÉ MLÝNY**

Dušan Zeman: **NA HORNÁCKU**

Petr Doleček – **ODILON REDON**

Jiří Pavelčík – **CHALUPY NA VYSOČINĚ**

Nakonec nezbyvá, než se zmínit o různých samotách, které už vlastně představují přechod k jinému tématu, ke krajině. Jistě, leckdo řadí i obrazy měst a vesnic, ba i moří ke krajinářství, ale co

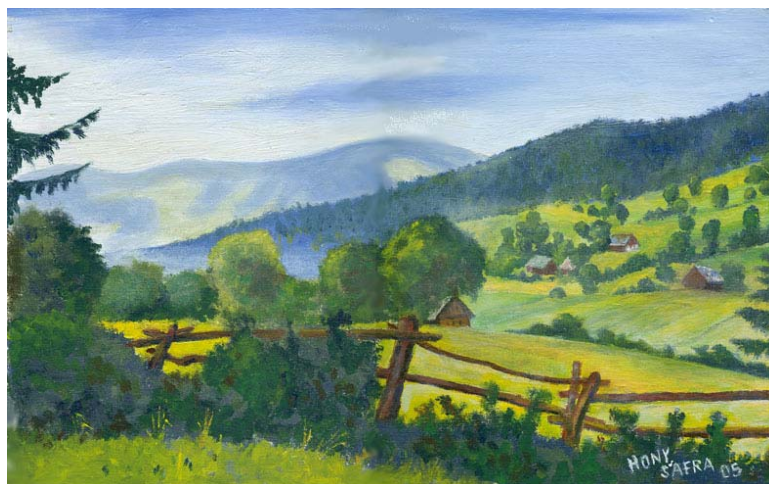
nám může bránit, abychom si to rozdělili trochu jinak? Jistěže nic a jen nám to umožní spojit do skupin obrazy podle stejných či podobných znaků. A také vynikne skutečnost, že různí malíři si všimají podobných znaků v krajině, ať už ji vymežíme jakkoliv.

Věra Wunderlichová: **DŘEVĚNICE**

Alena Stodůlková: **OPUŠTĚNÁ USEDLOST**

Hony Šafra: **BESKYDY – DIBALKA**

Jiří Pavelčík: **JESENÍKY**

KRAJINA

Již několikrát jsem v diskusi na AO četl slova: „Krajinu nemusím...“

Já si dovolím hned z kraje našeho dnešního putování napsat slova: „Já krajinu musím...“ a to na každý způsob – obrazem svým i těch druhých, fotografií, na kole, pěšky, vlakem, autobusem, jen autem snad ne, protože v něm to moc rychle utíká kolem a já krajinu nestačím sledovat, obdivovat a chválit. Tolik tedy úvodem, aby bylo jasné, že jsem zaujatý a následující řádky není tedy třeba brát jako objektivní. Ale, i když pomenu ty, kteří *krajinu nemusí* (a mohou tedy následující řádky, stránky a obrázky přeskočit), myslím, že se nás na společnou procházku sejde dost, především těch, co *krajinu musí*, a také těch, co mají prostě rádi pěkné věci, třeba i obrazy krajin.

Trochu záměrně jsme již předem prošli městy a vesnicemi, aby nám zbyla krajina taková, jakou ji především zformovala příroda sama a pochopitelně i generace lidí s přírodou spjatých, tedy nepřehledné zástupy zemědělců a lesáků.

Jedním slovem, slovem *krajina*, ovšem poněkud zastíráme, že není jedna krajina. Ten pojem je v malířství velice mnohoznačný a velmi strukturovaný. Především máme krajinu reálnou, skutečnou a aktuálně vyhlížející. Leč stačí otočit hlavou nebo udělat pár kroků stranou a máme před sebou krajinu jinou. Je to sice jenom jiný pohled na tutéž krajinu, ale divák už na obraze vidí krajinu jinou. Tyto pohledy na tutéž krajinu lze obměňovat ne-li do nekonečna, tedy rozhodně nesčíslněkrát. A můžeme ujet pár kilometrů a máme před sebou krajinu jinou a další a můžeme se tak trochu vrátit do dobrodružného dětství, kdy jsme zjistili, že obzorem svět nekončí. A svět nekončí u hranic států a tak můžeme nahlížet i k sousedům nebo dokonce k protinožcům.

Ale všichni si v sobě neseme i vzpomínky na krajinu, krajinu našeho mládí.

Někdy se ji bláhově snažíme znovu najít, navštívit a zjišťujeme, že už není, že se změnila. Místy, kde jsme si hráli na indiány, teď vede teplovod, místo lesíka, kam jsme vodili svou první (druhou, třetí,...) lásku na procházku, teď stojí sídliště, a pastviny, kde jsme v mládí na koni honili krávy, jsou zpustlé, zaplevelené a bez krav. Malíř však má jednu výhodu. Může tuto krajinu svého mládí znovu vytvořit podle svého vnitřního zraku a jako vzpomínku ji znovu zobrazit a přiblížit sobě i současníkům.

Malíř je tak trochu i (nábožensky založení lidé prominou) stvořitelem. On si může krajinu nejen přizpůsobit, pozměnit, vrátit zpátky v čase, ale on ji může úplně nově vytvořit. A divák ani nepozná, že se jedná o krajinu smyšlenou, fantazijní. Pokud to divák pozná, pak to ovšem není obraz, patřící do této skupiny, ale podíváme se na něj, až půjdeme do *Jiných světů*.

Mnohoznačnost pojmu krajina jsme ale ještě zdaleka nevyčerpali. Po někoho je krajina v první řadě linií obzoru. Pro jiného je krajina souhrnem detailů a on některý z nich zdůrazní a opticky vypíchne. Dalšího na krajině upoutají oblaka, slunce či počasí, proměnlivé faktory, které snad ani krajinou nejsou a přesto ji definují do určité nálady.

Je také krajina jara a krajina žní a krajina podzimního lesa i krajina zimních závějí. Je krajina hor, krajina lesů, krajina vod a krajina strání (abychom přikývli známému básníkovi). Je krajina světla, mlhy i vůní. Tak kde vlastně začít?

Takže víte co? *Půjdeme na to od lesa*. Je to sice okřídlené rčení, ale nám se bude hodit vzít ho doslovně. Lesů nám v AO vyrostlo požehnaně. Proč také ne? - les jsou různé stromy, mezi nimi vedou nejrůznější (nebo také žádné) cesty a proniká do nich nejrůznějšími skulinami v korunách proměnlivé světlo. Takže si v duchu zopakujme pravidla návštěvníků lesa, ztišme hlas i krok a pojďme.

Petr Hanisch: **SVĚTLO V LESE**

Pavel Černošek: **LESNÍ CESTA**

Jiří Pavelčík: **LESNÍ CESTA**

Irena Ščepaková: **LES 2**

Irena Ščepaková: **LES**

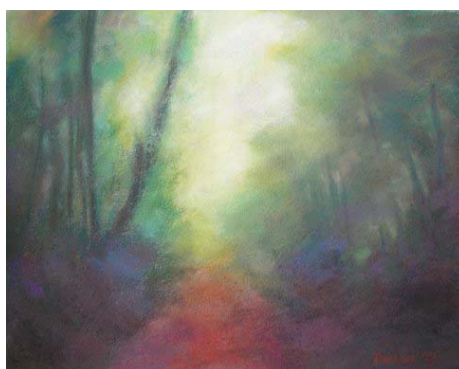
Irena Ščepaková: **LES 1**

Vítin Mikuš: **MŮJ KRAJ – VŮŇ BOROVIC**

Jiří Bugy Bučánek: **SATINSKÉ VODOPÁDY**

Hana Danková: **LESNÍ CESTA**

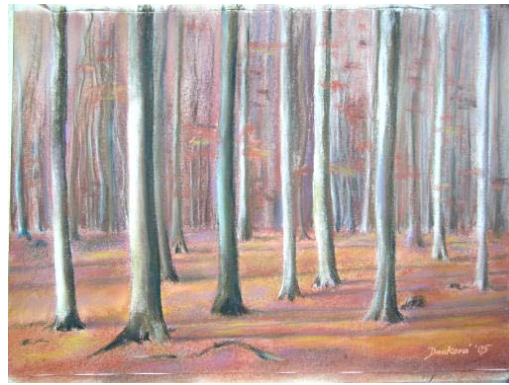
A. Kulhánková: **VODOPÁD**

Vítin Mikuš: **ZÁTÍŠÍ PŘÍZRAKŮ**

Pavel Černošek: **PODZIM V LESE**

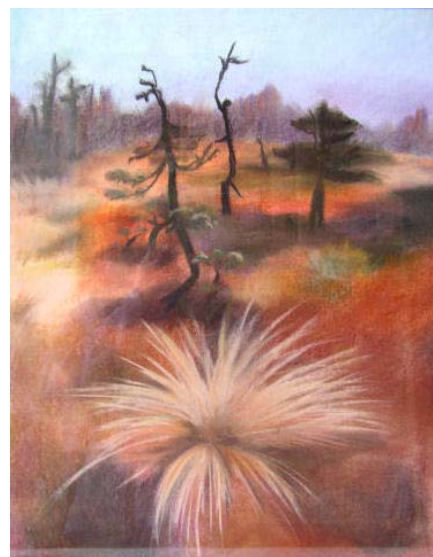

Hana Danková: **PODZIMNÍ LES**

A teď pomalu vyjdeme z lesa.

Veronika Kočová: **RAŠELINIŠTĚ**

Hana Danková: **VŘESOVISHTĚ**

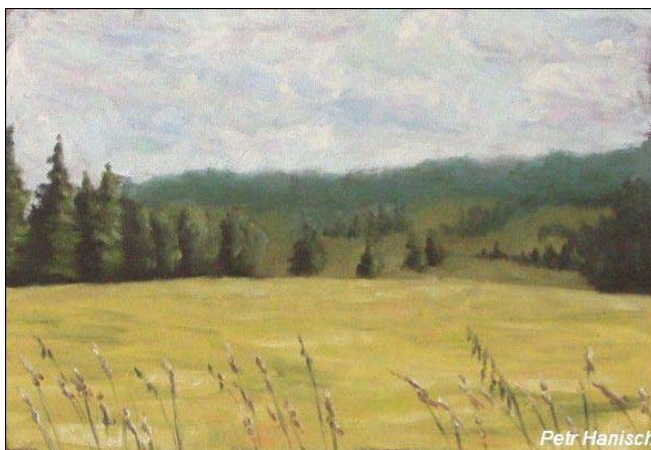

Radislav Dubový: **MOKŘISKA**

Všiměme si toho krásného panoramatického formátu. Přiznám se, že ten mám nejraději.

Petr Hanisch: **KLÁDY**

VĚTRNÁ KRAJINA

Josef Balek: **U TŘEBONĚ**

Henrieta Parkányiová: **KRAJINA**

Pojďme do luk a polí::

Dušan Zeman: **POD BUCHLOVEM**

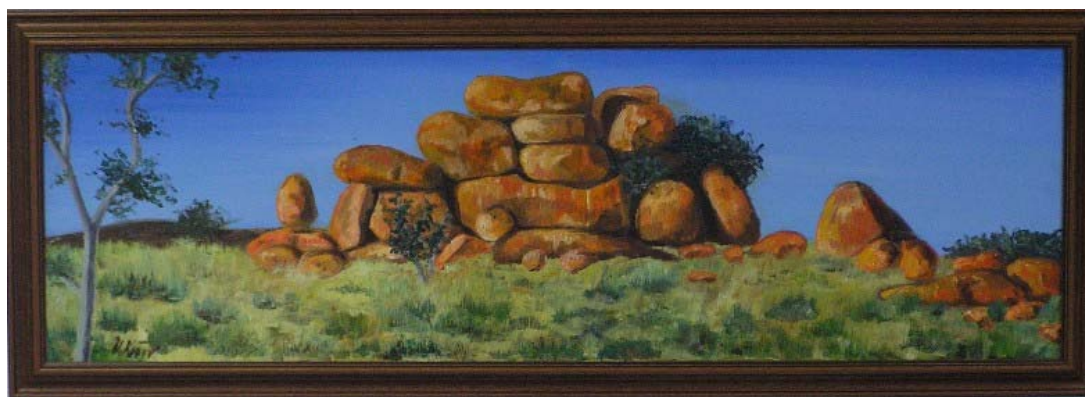

Petr Doleček. **NA LOUCE**

Snad v žádném jiném žánru nemá takový význam formát, jako v krajině. Hodně to souvisí se známou chybou začátečníků fotografů, kteří bývají zklamáni, když si nafotí nádhernou krajinu a pak když se podívají doma na foto, jsou rozčarováni. Oni totiž v krajině viděli celou její šířku i hloubku,

často je to pohled fascinující a ohromující. Jenže na fotografii se jim z toho dostal jenom malý výsek. Nálada daná přítomností v krajině pominula a fotografie už ji nevrátí, protože je ochuzena právě o tu šířku a u nezkušených i o hloubku. Malíř je v určité výhodě. Zvolí si prostě vhodný formát,

panoramatický či „širokoúhlý“ a umí-li si navíc poradit s hloubkou, tím zákeřně chybějícím třetím rozměrem, pak obraz může skutečně vyjadřovat to, co je v krajině ve skutečnosti vidět. Jeden takový obraz jsme na předchozích stranách viděli, podívejme se na další:

Veronika Kočová: **ĎÁBLOVY KULIČKY**

Roman Hnědkovský: **PODHŮŘÍ**

Věra Hejdová: **VODOPÁD VE SKALÁCH**

I když jsme opustili les, všimněme si, třeba již na předchozí straně, že významným obrazotvorným prvkem je strom nebo keř. Ve skutečné krajině to tak nepůsobí, ale na obraze může strom jednak dominovat, je-li to autorovým záměrem, jednak, což bývá důležitější, pomáhá vytvářet iluzi prostoru. Podívejme se na další příklady:

P. Hanisch: **STROM V ZIMĚ**

Roman Šinágl: **ŘÍČKA**

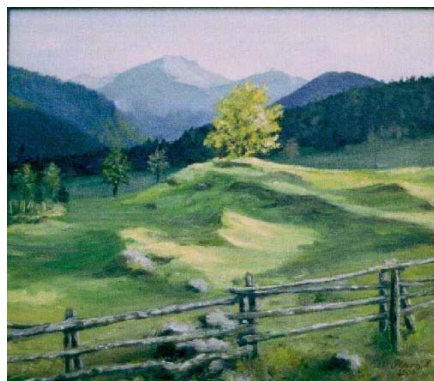

Petr Doleček: **POLE S HORAMI**

A teď se podívejme, kdo má rád hory a jaké:

Roman Černý: **PRADĚD**

Lucie Plocová: **RÁNO NA HORÁCH**

Hony Šafra: **BESKYDY – SLEZÁKOV**

Jaroslav Janoch: **RAPOTÍN**

Olga Ořašová: **SPLN**

Alena B. Nezbedová: **ŠUMAVA**

Závěrem zkusme ještě přihodit pár vzpomínek, třeba na žně. Zajímavé, obilí a žně jsou lákavá témata, ale jenom ve spojení s určitou nostalgií. Kombajn na obrazech neuvidíme. Kdož ví, třeba budou kombajny na obrazech, které budou malovat naše děti:

Hana Danková: **CESTA...**

Hony Šafra: **VZPOMÍNKA NA BABIČČIN KŘÍŽEK**

Každý správný výlet končí u vody. Takže u vody, byť jenom na obrazech, skončíme tuto procházku i my. Třeba nás tato exkurze vyprovokuje k tomu, abychom si sbalili zavazadýlko a vyrazili do skutečné krajiny.

Petr Doleček: **V ZÁLIVU**

Lucie Plocová: **POBŘEŽÍ**

BENÁTKY

Praha jako námět obrazů má v Benátkách velmi vážného konkurenta. Obrazů Benátek se v naší Amatérské obrazárně nachází mnoho. Zkusme si ukázat jak ty, které nejsou kopiemi a mají tedy závan originality svých autorů, i některé z těch, které mají své slavnější vzory.

Čím to je, že Benátky tolik lákají, dokonce i nás, středoevropany? Město, které z části stojí v moři, které místo ulic má vodní kanály, město asi 400 mostů, které nejen spojují domy, ostrůvky a ostrovy tohoto lagunového města, ale působí přímo jako jeho svorníky. Po 177 kanálech zajišťují dopravu jen zde se vyskytující gondoly, lodě vyráběné stále ještě ručně ze 400 i více kilogramů dřeva, podle starých

receptů, lodě mírně asymetrické, aby je jeden veslař udržel v přímém směru.

Benátky – kdysi mocná městská obchodní říše, s legendárním bohatstvím, které je v jeho zdech stále patrné.

Benátky – město možná odsouzené k zániku, neboť se pomalu, po milimetrech, ale zatím nezadržitelně potápí do moře. A experti z celého světa si lámou hlavou, jak tomu zabránit. Naši malíři však v tom ohledu mají jasno. Prostě to město namalují a svými obrazy je vytrhnou z věčného koloběhu vzniku a zániku, a teprve na obrazech bude toto nádherné město věčné a také všeobecně známé. Neboť všichni znají *jméno* Benátky, ale ne všichni viděli *město* Benátky.

Prosím tedy, použijme oči našich malířů a vstupme do tohoto zvláštního města.

Pavel Černošek: **BENÁTKY I / II**

Libor Knoflíček: **BENÁTKY I/II**

Josef Balek: **BENÁTKY**

Pavla Dřevojánková –
VÝCHOD SLUNCE

Miloš Šedivý: **BENÁTKY**

Dušan Zeman: **BENÁTKY I/II**

P. Doleček: **BENÁTKY**

Věra Hejdrová: **GRAND CANAL**

Z JINÝCH SVĚTŮ

Už od dob dávných mýtů si lidé kladli otázku, jestli neexistují i jiné světy než jen ten náš. Když si člověk uvědomil povahu vesmíru jako prostoru, v němž probíhá úžasné divadlo pohybu planet, hvězd i celých galaxií, jeho představivost se rozhořela naplno. Vesmír blízký i vzdálený se v lidské fantazii zabydlel nejrůznějšími bytostmi a také nejrůznějšími fantaskními krajinami, které toho s krajinou pozemskou mají jen velmi málo společného - snad jen chování světla a reflexy na odrazových plochách. Cizí planety mají slunce nejrůznějších barev, pouště jsou malebně dramatické a rozhodně nepřipomínají Saharu, celé kraje budí dojem, že se nacházejí ve velkých jeskyních.

Jistě, ne každý má pro takové fantazie a takové obrazy pochopení. Nejčastěji

vyhovují mladým lidem, čtenářům fantasy a sci-fi literatury, a také lidem, jejichž mysl i fantazie se snadno nechá unášet i do jiných světů či alespoň do vesmírného prostoru.

A ostatně, proč ne? Vždyť i krásu našeho světa si lépe ujasníme pohledem na chladnou estetiku světů cizích. To ostatně zná každý, kdo na nějaký, třeba krátký čas zavítal do cizí země. Chvilí obdivoval tamější památky, přírodní zvláštnosti, odlišné kroje i způsoby jednání, odlišné mravy i zvláštní stavby, a najednou mu došlo, že to v jiné podobě má doma, jen se dosud nenaučil na svůj domov dívat těmi správně okouzlenými očima.

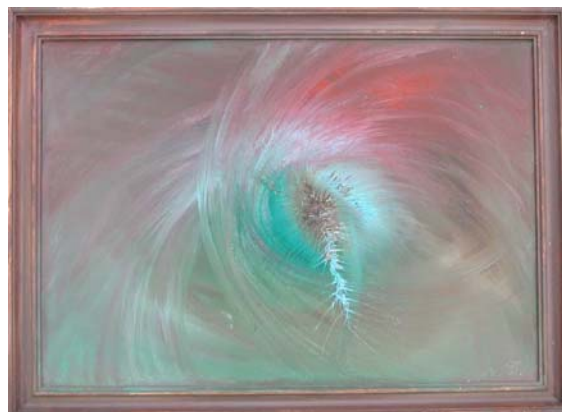
A proto se pojďme podívat do jiných světů, abychom lépe viděli na ten náš.

Monika Kvasničková: **ŽLUTÁ PLANETA**

NA ŽLUTÉ PLANETĚ

Miroslava Borová. **NEKONEČNO**

Lada Hamerníková: **Z JINÝCH SVĚTŮ**

J. Balek: **PŘED BRANOU CHRÁMU
NEKONEČNÉ CESTY**

Josef Balek: **VESMÍRNO**

Radim Chládek: **BEZ NÁZVU**

Lubosh Valenta: **LEV A ŠTÍR**

NA PLANETĚ

Lubosh Valenta: **V POKOJI**

Soňa Machová: **KOŇSKÁ HLAVA**

Josef Koutný: **OKRUŽNÍ JÍZDA**

Josef Koutný: **PRŮLET**

Táňa Racková: **DALEKO V TICHU**

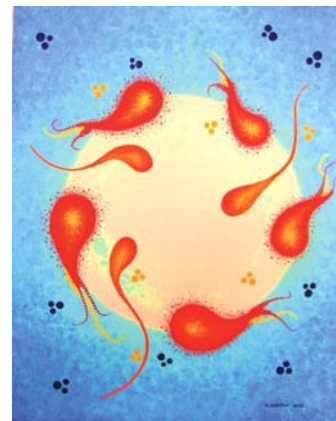
Josef Balek: **BÁJNÁ ZEMĚ**

POHOŘÍ VĚČNÉHO LEDU

Mária Algayerová: **VESMÍRNE SNENIE**

Martina Jiříková: **ZROZENÍ VESMÍRU**

Luboš Valenta: **ŠTÍR**

ČLOVĚK

Inu, člověk maluje ledacos. Ale středobodem nakonec zůstává člověk sám. Je prokázáno, že hledí-li člověk na obraz, podvědomě nejdříve hledá postavu člověka. V tomto případě nejde ani tak o projev láskyplnosti k jiné lidské bytosti, zdá se, že je to spíše určitý komplex dávných atavismů. Postava člověka dává věcem měřítko (a tedy i velikost nebezpečí) a člověk cizí může (mohl) být nepřítelem sám o sobě. A opatrnosti nebylo a není nikdy nazbyt, že? Lidská postava se objevuje už na nejstarších kresbách a malbách jeskynních lidí, ale portrét, obličej člověka s rysy natolik charakteristickými, že je bylo možno ztotožnit s určitou osobou, se objevily daleko později a snad ještě dříve v sochařství než v malířství. Obrazy krajin s lidskou

stafáží jsou ostatně charakteristické pro celé dlouhé období od renesance až skoro k modernímu umění. Krajina se totiž nejdříve objevovala jako pozadí u portrétů či náboženských námětů (Leonardo da Vinci ostatně poslouží jako univerzální příklad), teprve později se člověk stal okrajovou stafáží a nakonec vyklidil pole krajině úplně. Lze tedy říci, že obraz člověka prorazil krajině cestu do umění. Ale člověk z obrazů nezmizel, ale už nechce být jen okrajovou stafáží a opět se stává dominantním prvkem.

Pod tématem člověk si dnes tedy můžeme představit lidskou postavu jako hlavní námět, člověka vykonávajícího určitou činnost (i nečinnost), ale také abstraktní obličej, vyjadřující třeba určitou náladu, a samozřejmě také portrét-podobiznu. Lidská postava často sloužila i dodnes slouží i jako personifikovaná alegorie pro různé abstraktní pojmy, ostatně máme zde pro to zvláštní kapitulu.

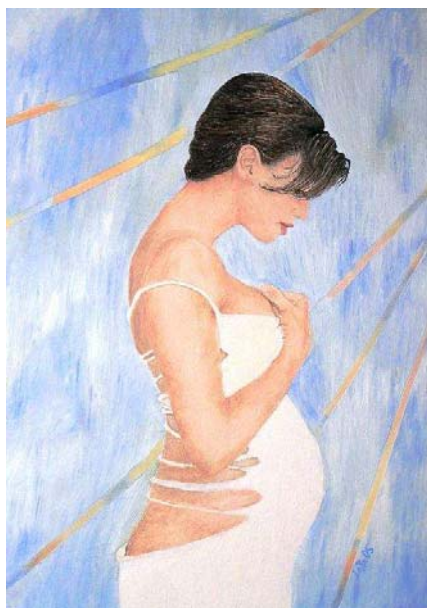

Pavel Kovář: **BEJVAL JSEM DOBŘEJ ...**

Liliana Keilwerth: **GLOCHARD**

Začali jsme určitými typy lidských trosek, ale můžeme se přeladit i na něco optimističtějšího:

Lenka Razáková: **OČEKÁVÁNÍ**

Adéla Břízová: **SKLENĚNÉ ŠPERKY**

Asi nejlákavějším tématem jsou ovšem portréty. Často se objevují autoportréty, některé jsme viděli už u prezentací jednotlivých autorů, zde si tedy uvedme další z těch, které jsou na Amatérské obrazárně k vidění:

Petr Doleček: **AUTOPORTRÉT**

Lada Hamerníková: **AUTOPORTRÉT**

Henrieta Parkányiová: **AUTOPORTRÉT**

Jana Sádriková: **AUTOPORTRÉT**

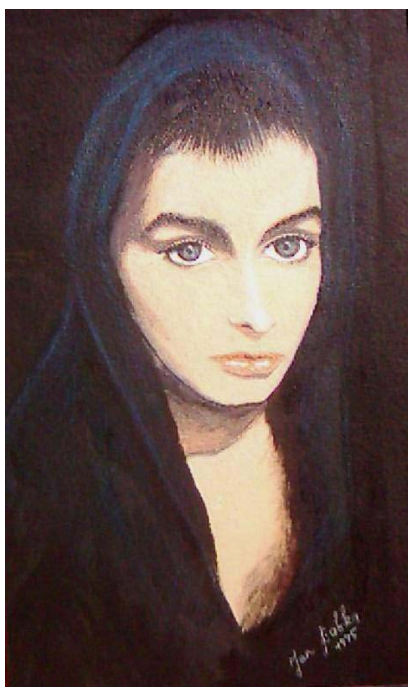
Petr Vyoral: **AUTOPORTRÉT**

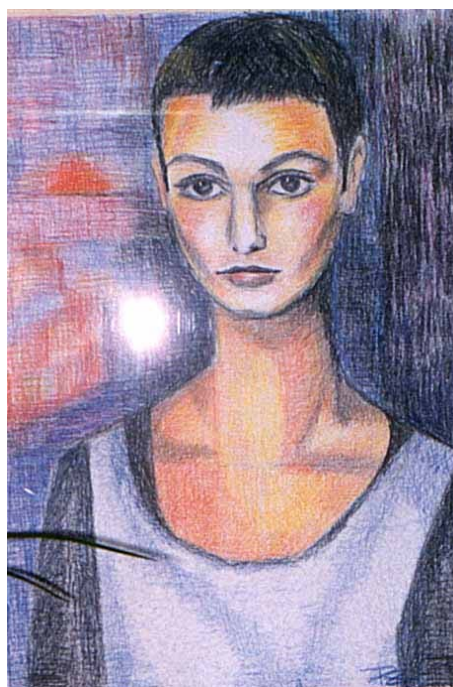
Katarína Švecová: **AUTOPORTRÉT**

Dalším objektem zájmu malířů jsou rodinní příslušníci a potom osoby veřejně známé. Tady už malíř nese kůži na trh, protože portrétované osoby i diváci mají možnost konfrontovat obraz s předlohou. O úspěchu obrazu pak rozhoduje, jak dalece evokuje skutečnou podobu člověka.

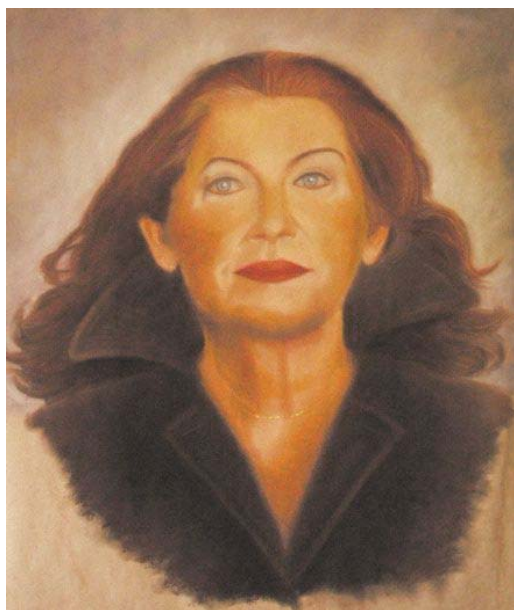
Kupodivu, někdy se to daří velkou (například karikaturní) zkratkou, jindy ani pečlivá práce nedokáže do detailu vystihnout charakteristické rysy. Jak dalece se podařilo zobrazit známé lidi amatérským malířům, o tom se teď můžeme přesvědčit sami a sami si také udělat úsudek:

Jan Babka: **SINEAD O'CONNOR**

Petra Zlá: **PORTRÉT**

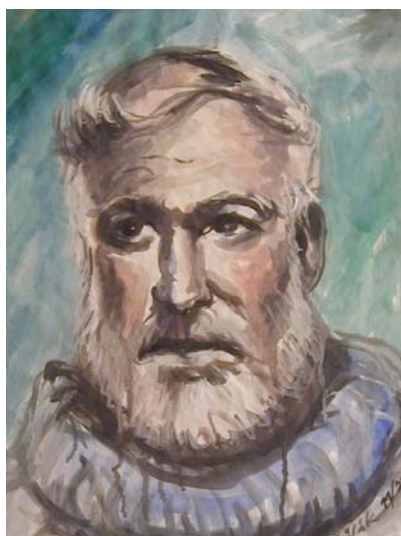
Petr Hanisch: **MILENA**

MLADÁ MARTA

Vítin Mikuš: **ZAŠLÁ DOBA** Rad. Dubový: **PORTRÉT BB** O. Schwarzmeierová: **HEREČKA**

StanLee Šišlák: **STAŘEC A MOŘE**

Lenka Šimonová: **KLEOPATRA**

Teď se podívejme na tváře příbuzných a známých, jsou to ostatně nejčastěji oni, kdo *odnesou* požadavek amatérského malíře, aby mu poseděli modelem.

Pavel Černošek: **MŮJ SYN**

Jiří Černý: **DOMINIKA**

Katka Lučanová: **ANDREA**

Věra Hejdová: **JIŘÍ**

Liliana Keilwerth: **JOEY**

Jana Rojíková: **RICHARD**

Roman Schroll: **ANETKA**

Ren. Svobodová: **VIKTOR**

Začali jsme naše ukázky lidmi anonymními, podívejme se tedy na zajímavé portréty, které jistě mají reálnou předlohu, ale jsou zajímavé i pro ty, kteří dotyčné osoby neznají, nemají k nim žádný vztah. Některé portréty totiž mají platnost zobecňujícího pojmu a vypovídají pak cosi o celých skupinách lidí:

DIEVČA DO DAŽĎA

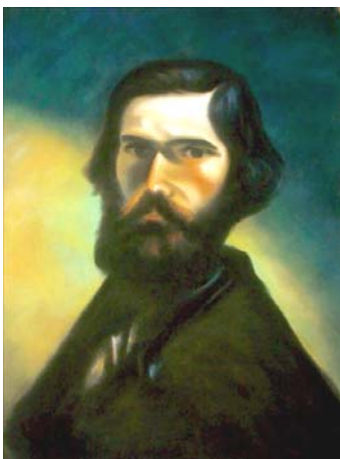
StanLee Šišlák:
NEVEN

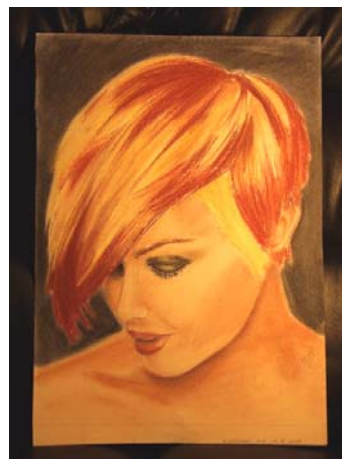
BOB 2

Petr Hanisch: **PORTRÉT DÍVKY**

PORTRÉT MUŽE

Katka Lučanová: **PORTRÉT**

Jana Bauerová: **KUŘÁK**

Ivo Fibiger: **SMUTNÝ KLAUN**

Katka Lučanová:
PORTRÉT SPOLUŽAČKY...

PŘÁTELÉ ČLOVĚKA

My, lidé, si často namlouváme, že chováme domácí zvířata. Je to však omyl, který nepochopili ti, kteří žádné zvíře doma nechovají. Hledí na chovatele v lepším případě jako na „páníčky“, bláznů dílem neškodné a občas škodné, směšné či pošetilé podivíny, v horším případě jako na veřejné nepřátele č. 1.

Skutečnost je ovšem diametrálně odlišná. Zvířata si chovají člověka. Člověk je krmí, dává jim útulek

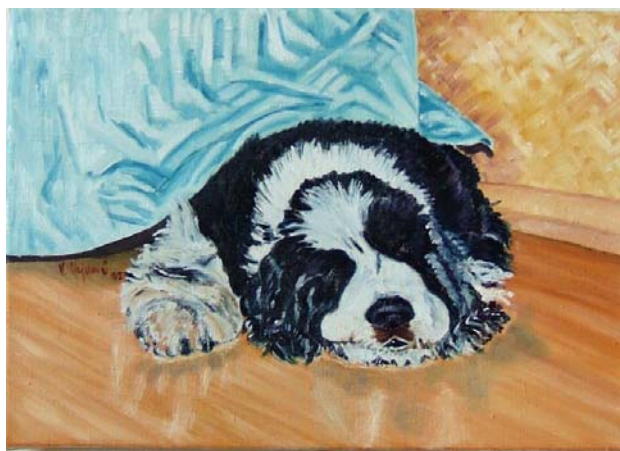
i s teplem. Stará se jim o pití, o zdraví, o sport i zábavu. Zajišťuje jim čistotu a také bezpečí, i když v případě psů se jedná o službu vzájemnou. Přísně vzato, člověk je zvířaty ochočen či ovládnut tak, aby jim zajišťoval základní a nejnnutnější životní podmínky, a to bez jakýchkoliv nároků. Jeho odměnou pak bývá láska *němé tváře*. Je to také asi jediný případ, kdy si lásku lze za peníze koupit. Nejvíce si člověka oblíbili psi, kočky a koně. Po nich to zkoušejí i želvy a aligátoři, lišky či fretky, protože život s lidmi je o poznání klidnější, než neustálý boj o život a potravu ve volné přírodě.

Věra Hejdová: **JEZEVČICE ZUZANKA** Dagmar Myšková: **ŠTĚNÁTKO**

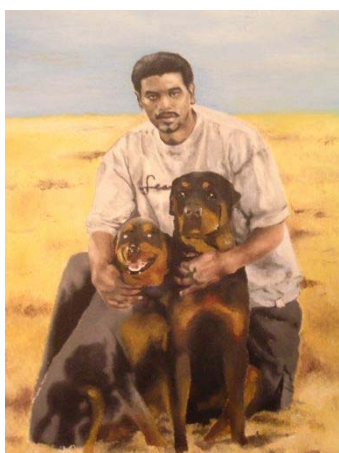

Zdeněk Vrba: **DON 2**

Věra Hejdová: **ODPOLEDNÍ SIESTA**

Psi se rádi nechávají portrétovat i se svým člověkem:

Martina Vodrážková :
DAVID

Jan Škorka:
JÁ A PES

Domácích koček se *urodilo* dost málo. Obliby však stále více docházejí jiné šelmy kočkovité. A to poměrně málo lidí zná kdysi populární knížku o kapitánovi Korkoránovi a jeho tygřici Jiskře, který to s její pomocí dotáhl až na maháradžu.

Kamila Kočová:
MOUREK

Pavel Kovář: **66**

Katka Lučanová:
OCELOT – MŮJ MILOVANÝ

Minulý režim příliš nepřál žádnému zvířeti, ale snad nejhůře se vedlo koním. Jejich stavy byly drasticky zdecimovány. Kůň byl totiž pýchou i symbolem středostavovských sedláků (jimž po ruském vzoru začali komunisté říkat kulaci, zavírat je do vězení a vyhánět ze staletých gruntů, když se nechtěli vzdát svého majetku a „dobrovolně“ vstoupit do zemědělských družstev). Symbolem družstevní vesnice se měl stát, a nakonec také stal, traktor. Jistě účinná, ale přesto jen hrouda oceli. A tak není divu, že po změně režimu

Zdeněk Vrba:
MAGIE TYGRÍHO POHLEDU

náhle zažívá kůň svoji renesanci. Soukromí zemědělci opět chovají koně - k práci, pro děti, pro radost i jako symbol. Ožila tradice slavné Selské jízdy. Ožily sportovní jezdecké oddíly. Konají se nejen dostihy, ale i závody koňských spřežení s formanskými vozy. V Hradci Králové již poněkolkáté proběhla svatováclavská přehlídka koní a koně nechybí snad při žádné veselici, kterou v historických kostýmech pořádají města známá i méně známá. Není tedy divu, že si kůň našel své obdivovatele i mezi amatérskými malíři. Kůň - dobrák, kůň - závodník, kůň - pracant i kůň - nespoutaný živel. Ostatně, podívejte se sami:

Zbyšek Jakubowicz: **AQUA**

František Troška: **HLAVA KONĚ**

Dušan Zeman: **KŮŇ**

Lenka Razáková: **VÍTR**

Drahomíra Tattermuschová: **STÁDO**

Luboš Frídl: **KONĚ V BOUŘI**

Ivo Fibiger: **VŮDCE**

Dagmar Myšková: **KONÍK**

ROČNÍ OBDOBÍ

Čas plyne - než se nadějeme, jsou tu vánoce, pak náhle prázdniny, voskujeme běžky, něco kvete, padá listí nebo se zase jdeme do rybníka koupat. Příroda nám nastavuje různé obrazy, i kdybychom stáli celý rok na místě. Střídají se roční období a každé je něčím charakteristické. Některé probouzí

aktivitu, při druhém padá do duše smutek, jiné vyzývá k lenošení, rádi bychom bílé vánoce, ale *je veselejší zjara každá babička stará*. Největší nepřátelé zemědělců a zedníků v Česku (a možná i na Slovensku) jsou čtyři: jaro, léto, podzim a zima. A my se nyní podívejme, jak si s ročními obdobími tykají amatérští malíři. Začněme těmi, kteří se věnují všem čtyřem:

JARO
PODZIM

Jan Babka:

LÉTO
ZIMA

Jan Koumar: **JARO**

Jan Koumar: **LÉTO**

Jan Koumar: **PODZIM**

Jan Koumar: **ZIMA**

Tak tito dva Janové, Babka i Koumar, pojali roční období jako cyklus v jednotném stylu a v pohledu z jednoho stanoviště. Na jejich obrazech se skutečně mění jen (či hlavně) charakteristické znaky jednotlivých částí roku.

Naděžda Kubartová pojala roční období poněkud alegoricky, skoro by se chtělo říci *arcimboldovsky*. Ale výsledek jejího pojetí jistě stojí za podívání:

**JARO
PODZIM**

Naděžda Kubartová

**LÉTO
ZIMA**

Ne všichni se však věnují takto sériově pojatému pohledu na čtyři roční období, i když by se v Amatérské obrazárně ještě další podobné příklady našly. Některým malířům však učarovala jen některá roční období:

StanLee Šišlák: **JESEŇ**

ZIMA

Irena Ščepaková: **JARO**

Petr Riedel: **ZIMA V LESE**

On málokdo zvládne jaro tak poeticky jako Irena Ščepaková. Jaro má totiž tu nevýhodu, že svádí ke kýčovitosti. Většina malířů si je tohoto nebezpečí vědoma a snad právě proto k jejich favoritům patří hlavně podzim:

Pavel Černošek: **PODZIMNÍ STROMOŘADÍ**

Aleš Novák: **PODZIM**

Radim Kacerr: **PODZIM**

Darina Kouřilová: **PODZIM**

Ivica Fabóková: **JESEŇ**

Vy si ale užijte ve zdraví celý rok!

ZÁTIŠÍ

Komentovat zátiší mi připadá tak trochu jako komentovat básně nebo vysvětlovat vtíp, tedy jako zbytečné, ne-li přímo hloupé. Protože zátiší má ticho už ve svém názvu. Je svým způsobem obrazovou básní, a kdo se podívá povrchně, uvidí jen všední věci, kdo má pohled pozorný, uvidí kompozici a kdo se podívá opravdu pozorně, možná uvidí dětství, domov, vzpomínku na dávno zapomenuté okouzlení. Navrhují tedy: dívejme se opravdu pozorně:

Pavel Černošek:
OVOCE A ZELENINA

R. Černý:
ROMANTICKÝ DOPIS

P. Doleček:
KYTKA S KYTAROU

MODRÉ RUŽE

Táňa Racková:
LETNÉ KVETY

PRE BABIČKU

Petr Hanisch: **ZELENÉ ZÁTIŠÍ**

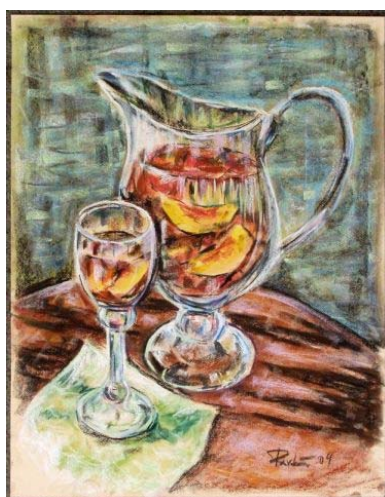
Petr Doleček: **ZÁTIŠÍ LÁHEV A KYTKA**

Petr Hanisch:
ZÁTIŠÍ S KONVICÍ A CIBULÍ

Michal Kratochvíl
ZÁTIŠÍ NA BEDNĚ

Henrieta Parkányiová:
SANGRÍJA

Lenka Vajsová:
ZÁTIŠÍ

Šárka Linhartová:
ORIENTÁLNÍ ZÁTIŠÍ

ZÁTIŠÍ

PETR DOLEČEK: **POHLED VEN**

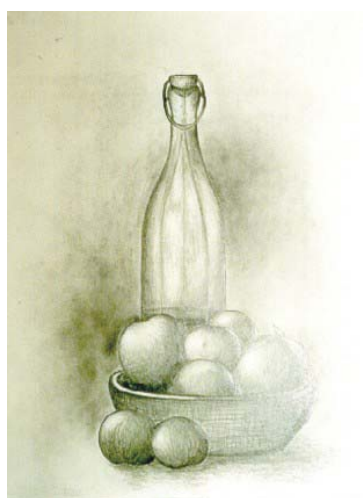
Petr Hanisch: **PRŮHLED OKNEM
NA SKLENICI MEDU**

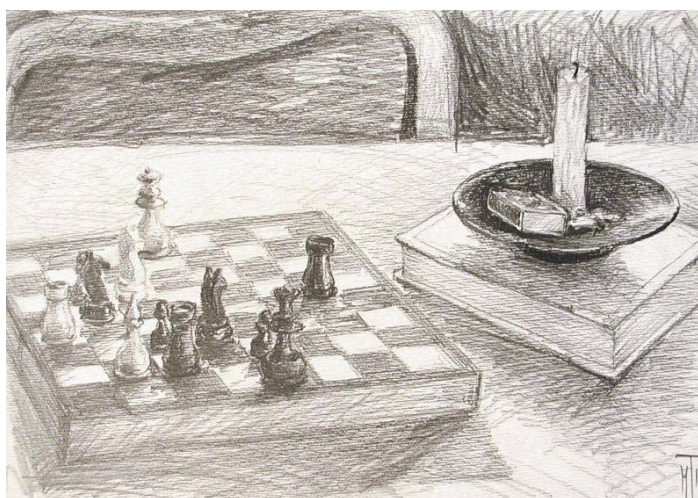
Adéla Kalkusová: **ZÁTIŠÍ**

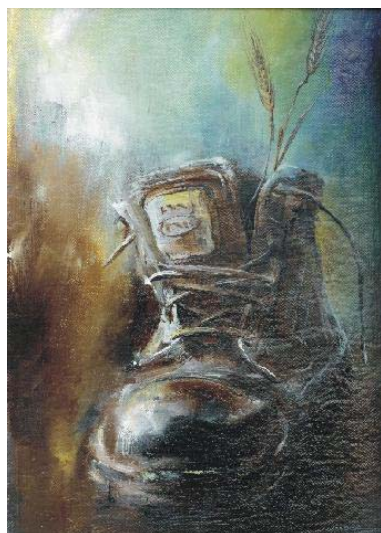
Jaroslav Janoch: **ZÁTIŠÍ**

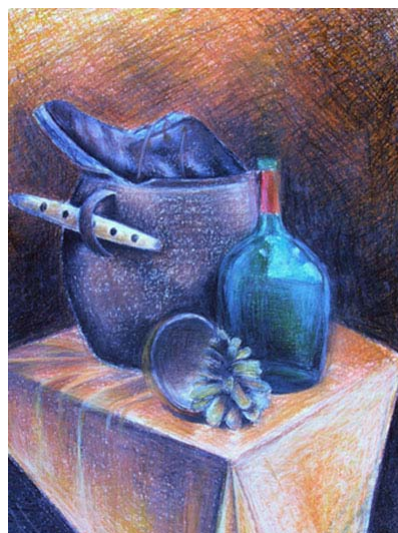
Martina Jiříková: **ZÁTIŠÍ**

Michal Tuček: **ZÁTIŠÍ**

Jaroslav Janoch:
SLÁMU V BOTÁCH MÁM

Veronika Ponczová:
ZÁTIŠÍ SE ŠIŠKOU

Lubosh Valenta: **KNIHA A PERO**

Roman Šinágl: **ZÁTIŠÍ**

Daniel Janda: **PROSTŘENÝ STŮL**

Darina Kouřilová: **ZÁTIŠÍ S CITRONY**

ŘECKÝ DOMEK

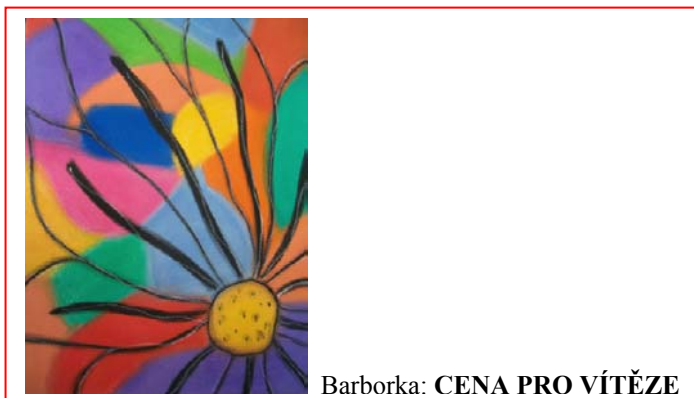
LILIANA LILIT KEILWERTH – ŘECKÝ DOMEK

Naše populární kolegyně a kamarádka Liliana *Lilit* Keilwerth, ovládající různé nadpřirozené úkony, cítila se jednou býti zklamána svým uměním (čarodějnickým) a zdálo se jí, že vybrané téma pro svůj obraz nezvládá ke své naprosté spokojenosti. I *předhodila* foto jistého domku v Řecku vrchnosti AO a ta vyhlásila anonymní soutěž, v níž účastníci měli domek nakreslit či namalovat libovolnou technikou. Po shromáždění všech artefaktů pak byla veřejnost vyzvána k hlasování, přičemž každý hlasující měl 3 hlasy. Soutěž byla sledována s velkým zaujetím, napínavé bylo, že nikdo nevěděl, kdo je autorem toho kterého díla, byť v některých případech se to dalo podle stylu trochu odhadnout. Díla, která dostala více než dvacet hlasů jsou na následujících stranách:

IVICA FABÓKOVÁ - 91 HLAS

a zvítězila tedy s přesvědčivým náskokem před všemi ostatními.

Barborka: **CENA PRO VÍTĚZE**

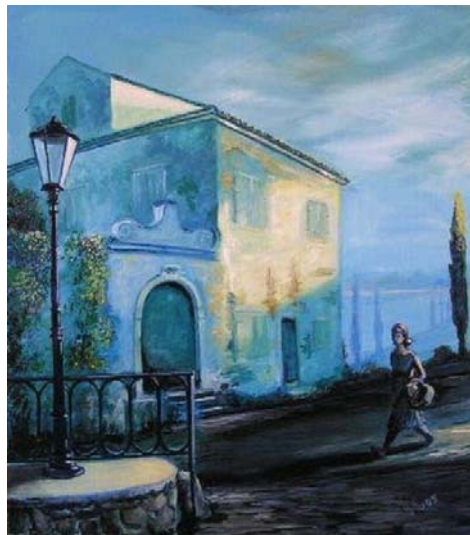
JAROSLAV JANOCH - 59

FILIP BURYÁN - 54

MONIKA KVASNIČKOVÁ - 48

IRENA ŠČEPAKOVÁ - 44

ZDENĚK WILLY VRBA - 38

LENKA KUBARTOVÁ - 32

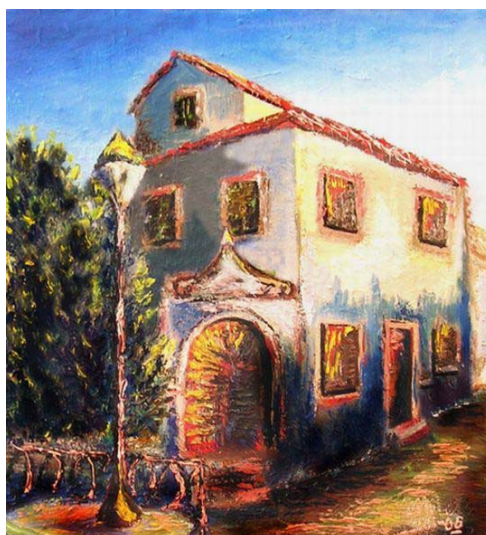
DANIEL VANYA – 31

JOSEF JOKO KOUTNÝ – 25

JANA ROJÍKOVÁ – 24

JAN KOUMAR - 22

PETR DOLEČEK – 21

**LUBOSCH VALENTA
(NESOUTĚŽNÍ)**

BARBORCE

Na Amatérské obrazárně máme i naši malou vilu s veselými dětskými očky a tou je Barborka Algayerová. Je velmi talentovaná a její obrázky plynou přímo ze srdíčka všemi barvičkami. Je z nich cítit radost ze života a všeho kolem, co ho doprovází. Pod jejím štětcem ožívají zvířátka i kytičky. Všichni jí držíme palečky a máme jí moc rádi.

(Za všechny z AO – LeRa)

BÁSNIČKA PRO BARBORKU:

Jitka Kalkusová (Jaci)

Podívala jsi se na mě,
kukadlama v modrém,
ruku podala jsi mně
a vedla až do země
kam nedosáhne žal.

Barborko!

Počkej, nespěchej,

chci se podívat.

Koukni zajíček, vždyť ho znáš,

dala jsi mu tvář.

A mák,co se červená jako obloha
než jde spát.

A duha, vzpomínáš?

Jak si štětec roztančila

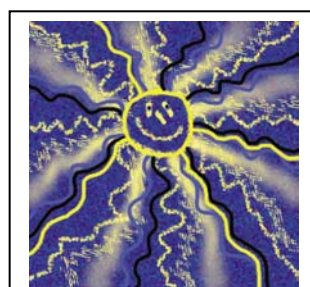
a tvůj král co "Radost" mu říkáš.

Máte svůj tajný plán,

cestu k lidským srdcím znáš.

Podívala jsi se na mě a mé srdce ztvrdlé
si rozežřála

a dovedla až tam,odkud nikdo nespěchá.

Petra Tygřík:
**SLUNÍČKO PRO
BARBORKU**

Zdeněk Willy Vrba:

KOLIBŘÍK – PRO BARBORKU

Pavel Kovář: **POHÁDKA PRO BARBORKU**

Štěpánka Vestfálová:

PRO BARBORKU

ZVLÁŠTNÍ
AUTORSKÁ
PŘÍLOHA

OHLASY NA VYDÁNÍ SBORNÍKU

Vážení a milí, recenze na almanach 2!

<>

protože jsem byl několik dní mimo, vyjadřuji se tady k vydání almanachu dvojky trochu opožděně. Už v pátek jsem dostal poštu s podivně větším balíčkem, nedočkavě jsem se podíval co v něm je a s otevřenou pusou jsem koukal na čerstvé vydání almanachu 2. Nedočkavě jsem jej začal prohlížet a byl jsem jako malé dítě, když dostane o vánocích dárek pod stromeček, zápasí s papírem, a už už aby ty provázky povolily... Když se mi to podařilo, byl jsem nesmírně překvapen prvním dojmem, ale bohužel jsem musel odjet, tak jsem ho musel zanechat až přijedu. Ale musím říct, že ty dny se neskutečně vlekly, těšil jsem se, až přijedu, udělám kafe, sednu a v klidu se dám do prohlížení.

Po návratu už jsem zjistil, že almanach zase proběhl několika rukama, ozývaly se velké pochvaly na jeho zpracování a tím víc jsem se nemohl dočkat, až k němu zasednu já. Když jsem zalil vodu na kafe, sedl jsem v obýváku a konečně nastala jedna z nejpříjemnějších chvilí posledních let. Musím říct, že se mi jeho obsah a zpracování také líbí víc, než prvního, je vidět, že Hony spěje k dokonalosti.

Po otevření se nám Pantáta Lubosh svěří, jak založil AO, pak následuje článek Jiřího Kloboučnicka, jak objevil AO, Nemrava se vyjádří ke kritice našich obrazů se svou bravurností, a pak následují články o našich tématech týdne, které jsme zde psali na diskusi. Některé příběhy si člověk může číst několikrát a pořád se u nich pobaví. Pak následuje několik článků s různými úvahami, které se objevily také na diskusi, bohužel se tam objevila i moje úvaha o realismu, ale tu můžete přeskocit. -)))

No a potom následují jednotliví amatérští umělci téměř abecedně za sebou, kde se představí v krátkých textech, svými fotografiemi a hlavně svými pracemi. Když jsem výstavy prohlížel, zase jsem se utvrdil v názoru, že knižní vydání je daleko působivější, přehlednější a především nějak opravdovější, než prohlížení jednotlivých výstav na obrazárně přes monitor. A co mne hodně překvapilo a hodně se mi líbilo, je zařazení prací z AO podle různých témat. Můžete zde vidět práce zaměřené k různým tématům jako figura, vesnice, města, krajina, tam člověk může přímo vedle sebe porovnávat různé umělce kteří se vyjadřují ke stejnému tématu, můžete vidět rozdílný přístup, různé techniky a pojetí, toto je snad nejzajímavější část almanachu. Ke každému tématu Hony napsal textový úvod, kterým čtenáře seznamuje s touto problematikou, nestačil jsem koukat, kolik námětů může existovat v umění, teprve seřazené za sebou přehledně v této knize mi to ukázalo tu šířku. Skutečně moc výborný nápad a určitě to bude v každém výtisku ta nejprohlíženější část. Dokážete si představit nějaké téma a k němu několik obrazů od různých autorů, různými technikami a pohledem na věc? Neskutečný zážitek. To je galerie velkého množství děl, přímo v obýváku! To se opravdu Honymu moc povedlo, celkově se před ním klaním až k zemi, patří mu můj veliký dík a do smrti mám památku na tuto obrazárnu, kamkoli mě osud odvane, budete neustále se mnou, kdykoli budu chtít, otevřu almanach a znovu a znovu budu listovat výstavami, budu s vámi v duchu rozmlouvat, připomenu si zážitky spojené s tímto webem a lidičkami, kteří tady na něm existují a doufám, že dlouho existovat budou. Kde jsou různí kritici a odsuzovatelé těchto stránek, který web se může pochlubit někým takovým, jako je náš Hony Nemrava Šafra, jeho Veličenstvo král, takovým kritikům a škarohlídům by taková kniha zavřela huby, bohužel se k nim pravděpodobně nikdy nedostane. A možná je to dobře, až tady bude zase někdo hanět a plivat na tyto stránky, my šťastlivci, kteří vlastníme toto dílko můžeme zmáčknout vypínač počítače, vzít do rukou almanach, usmívat se pod vousy nad hloupostí některých tvorů a být jen z lidičkami, kteří jsou nám blízcí. A až kritikům dojde dech, přestane je bavit pomlouvat

prázdnou diskusi, tak se zase vrátíme a budeme spolu zase probírat životní problémy, naše práce, potíže kolem ní a taky si sdělovat zase naše příběhy, třeba to Honyho neomrzí a po čase naše příběhy, názory a díla zase sepiše.

Tímto mu vzdávám hold a mockrát díky Hony, díky za takové lidi, jako jsi ty, kteří nejen že dokáží kritizovat, smát se, ale také, a to je nejdůležitější, udělat něco pro druhé. Takových je čím dál méně.

- Vítin -
31.10.05 13:11

Pošťák zazvonil jednou a to už v 8 hodin ráno. Že mám do knížky jenom kouknout, to byl ale nápad. K obědu jsme měli jenom brambory se salátem protože sedím u ní a prohlížím a čtu a prohlížím a čtu. Máš se čím chlubit, je to opravdu nádherné. Má to nápad, je to skvěle vymyšlený, texty, výběr obrázků, všechno sedí. S počtem obrázků se cítím jako Tvoje protézé, je mi lahodno. Udělala jsem si test : ještě než jsem knížku prohlédla, zaškrtila jsem si na seznamu mých obrázků, které bych tam dala já. Pak jsem se podívala, které jsi tam dal Ty. O dva jsem se spletla, ty jsi dal navíc. Jinak se všechny shodovaly. Jistě, měla jsem to usnadněné tím, že jsem věděla, že ty kopie tam nedáš a pak už to bylo lehčí. Ruda projevil o knížku nevidaný a nečekaný zájem a tak jsme se o ni chvíli tahali, nakonec jsem vyhrála protože musel jít do práce. Jsem šťastná, že jsi mi ji poslal tak brzo, v sobotu totiž přijede bratr z Prahy, můj věčný kritik a tak mu ji předvedu !!! Teď se mi na SKYPU ozval syn a když slyšel, že knížka už přišla, tak sem žene.

Tak Ti k Tvému dílu blahopřeji. Správný chlap má postavit dům, zplodit syna a zasadit strom. Syny máš dva, stromky jsi určitě sázel a místo domu máš už několik knih. Ty jsi tady svůj úkol splnil vrchovatě. Ta radost z Tvé knížky bude trvalá, to je na ní to nejlepší. Že se k ní člověk bude vracet, že ji bude mít pořád moc rád. Má jenom strašnou, strašnou vadu. Zapomněla jsem Tě poprosit, aby jsi mi tam napsal věnování. Ale když budeš tak hodný, tak bych ji někdy vzala do Hradce a Ty mi tam něco napíšeš, vid' ? Tak se po té tolika měsíční dřině koupej ve slávě, byla by zasloužená a NEVĚŘÍM, že bude jeden, jediný špatný ohlas. To by ten člověk spáchal smrtelný hřích.

Ještě jednou děkuji a zdravím do Hradce.

Věra W.

Z celého srdce děkuji Honymu za Almanach. Jeho obrovským přičiněním se dostala celoživotní knihovnici do rukou kniha , která bude asi nejmilovanější. Mám tě, Hony, moc ráda.

- Věra W. -
31.10.05 11:31

Almanach!

Moje krásná rodinko, právě před malou chvílí se dostal na hrad (tedy do mých rukou :-))) nový Almanach od Honyho. Nevím co říci, protože všechno se mi zdá málo. Odvedl neskutečnou práci a přiznám se, ač jsem chlap, že jsem měl v očích slzy, když jsem si to prohlížel. Až k zemi se před ním skláním ...

Hezký den, rodinko, já se těším na večer až si v klidu sednu nad mou novou knížkou o životě a amatérských umělcích a prohlédnu si stránku po stránce, prohlédnu si jak AO dokáže mít krásnou duši...

- Pantáta Lubosh -
luboshv@centrum.cz
31.10.05 11:28

Milý náš kamarát. len ťažko sa nachádzajú slová, ktoré by vyjadrili vďaku a úctu za Almanášik a navyše . vianočný darček. Z celého srdca ti ďakujeme a ako darček pre Barborkiných kamarátov nakúpime farby pre detičky a bude to darček pre nich od Teba. Viem si predstaviť tú radosť. Si naozaj veľmi vzácny človek.

Barborka si ho prezrela už niekoľkokrát a hneď zhlásila, "To musíme ukázať všetkým" a to ver, ona ho zoberie aj ku každému lekárovi aby videli akých má kamarátov. Každá návšteva si ho bude musieť poprezerat' a ona bude komentovat'. Je pri tom taká zlatá.

Hony, naozaj ešte raz tá najúprimnejšia vďaka.

S veľkou horou pozdravov a objatí ostavajú

Mária a Barborka

Diky Hony

za SUPER almanach vsetci sme z neho nadseni...nemam slov

Dokonca ho uz videli aj dvaja znami profesionalni vytvarnici a ti nam amaterom zavidia.. Profici len tazko nieco take spolocene su schopni dat dokopy

Tesim sa na ... stretnutie

StanLee

Fakt jsi zapracoval. Ani nevím, jak nejlíp ocenit tvou práci na A2. Je to fakt moc krásně udělaný. Taťka mi to teď v práci zabavil, prochází si to a pročítá a komentuje různá dílka jako kritik:o)))) Že je prý úžasný, že se do tohoto někdo dokáže pustit a udělat to pro ostatní lidičky.

Blahopřeju k veledílu.

Lenka Razáková

Zdravím! Almanášek došel v pořádku, jsem z něj úplně mimo a je mi příjemně, je to bombastický, díky moc, všude ho nosím sebou a chlubím se...papa

Erika

Tak, už to mám v ruce a nemám slov. Opravdu, je to úžasné!!! Poznávám stejné nadšení!!! Stihla jsem přečíst "Vyznání realismu", vystihuje přesně to, jak to vnímám já. Mám z A2 silné dojmy a v tuto chvíli nemám slova, moc děkuji.

Věra Hejdová

Penízky jsem už poslala raději včera. Je to malá cena za tak velké dílo.

Díky za A2. Je to hezky zpracované, velmi dobře se to čte, už mam celou knihu přečtenou a nejraději bych už četla další díl.... :-)

Ahojky.

Martina – Rezatka

Hony, já vím, bylo toho teď na tebe moc a už si zase vymýšlíš Občasník.. .Přeju ti, aby sis někdy udělal čas i na sebe a něco hodil třeba i za hlavu. Jinak se zničíš. Z té knížky NEZNÁMÍ SE PŘEDSTAVUJÍ jsou mi známí v dřevákách nadšení. Musel jsem jim i ukázat stránky AO. Odvedl jsi dobrou práci, díky.

- Pavel z Tulipánova – (Nizozemí)

21.11.05 1:11

Ahoj Hony, ještě jednou moc děkuji za nádherný almanach, ve vlaku jsme ho se sestříčkou prohlížely a doma si ho opět zabalím a dám pod vánoční stromek, jako jeden z nejkrásnějších dárků...

Moc děkuji a držím palečky při tvorbě dalších tvých počinů. Ráda jsem tě poznala a těším se na další sraz.

Tygrík

RADIM KACERR

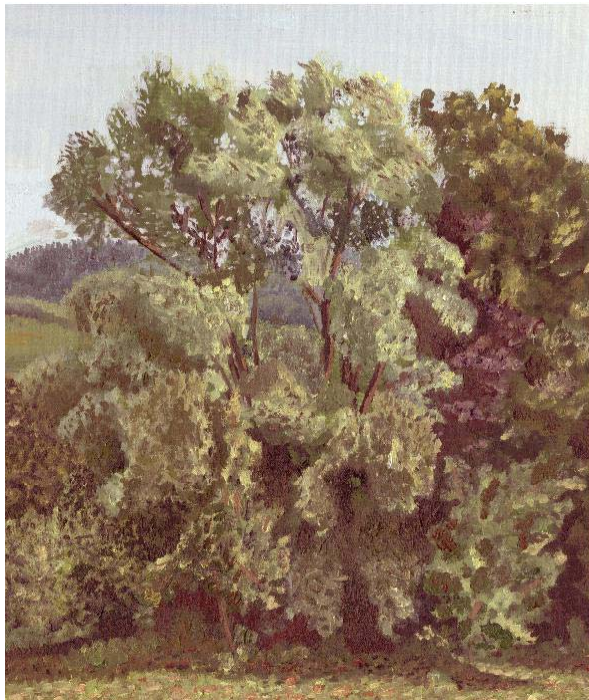
NEBEŠTÍ JEZDCI

ZIMA

ANDREA KULHÁNKOVÁ

Nevím, co tady napsat ☺

STROMY

...PAVEL

MILA SKLENÁŘOVÁ

Mám ráda květiny a přírodu. Zatím maluji jen květiny a zátíší. Malovat jsem začala až v důchodu. Je to již skoro 8 let a stalo se to mým největším koníčkem.

KOPRETINY V MODRÉM

MELOUN

GAZÍNIE

SLUNEČNICE

MAGDALÉNA LUČANOVÁ

Ahoj, od dětství ráda kreslím. Mým nejmilejším nástrojem je tužka. Tady jsou ukázky mé tvorby, snad se vám bude líbit alespoň něco:)

Svůj věk vám neprozradím, napíšu pouze tolik, že mám dva dospělé syny a téměř dospělé dceru. Vnučata zatím ne:)

KATKA

SILVIA

SLON (SNÍDANĚ)

MOTÝL

OBSAH

Jak jsem vynalezl AO	Lubosh Valenta	3
Jak jsem potkal lidi	Jiří George Kloboučník	5
Kritika amatérů a amatérská kritika	Hony Šafra	7
Moje první olejové barvy		10
Moje prve olejove farby	Táňa Racková	10
Jak jsem si pořídil...olejové barvy	Malý (mini)Pavlík	11
Moje první olejové barvy	Jaci	11
Moje první olejové barvy	Hony Šafra	11
Stalo se při malování		12
Stalo se při malování	Anna Svatušková	12
A ještě jedna ...	Anna Svatušková	13
Na lovu námětů	Dušan Zeman	14
Obraz hospody	Josef Koutný - JOKO	15
Na strom	Vítin Mikuš	16
První prodané obrazy	Mária Algayerová	18
Je grafitti umění	Zdeněk Willy Vrba	19
Výtvarné umenie a deti	Mária Algayerová	21
Vyznání realismu	Vítin Mikuš	22
TO JSME MY		23
Mária Algayerová		24
Barborka Algayerová		26
Pavel Černošek		28
Petr Hanisch		30
Věra Hejdová		32
Martina "Rezatka" Jiříková		34
Erika Jonicová		36
Jitka "Jaci" Kalkusová		38
Adéla Kalkusová		40
Liliana "Lilit" Keilwerth		42
Veronika Kočová		44
Kamila Kočová		46
<i>bla-bla-kritika</i>	(Zdeněk "Willy" Vrba)	47
Zdeněk "Willy" Vrba		48
Josef "JOKO" Koutný		50
Lenka "Kubrtěnka" Kubartová		52
Naděžda Kubartová		54
<i>bla-bla-kritika</i>	(Jan Škorka)	55
Jan Škorka		56
Jiří Mareček		58
Vítězslav "Vitin" Mikuš		60
Olga Oíašová		62
Henrieta Parkányiová		64
Táňa Racková		66
Jan Radil		68

Lenka "LeRa" Razáková	70
Hony Šafra	72
Irena Ščepaková	74
Miloš Šedivý	76
Livia Šišlákova	78
Stanislav "StanLee" Šišlák	80
Lubosh Valenta	82
Monika Kvasničková	84
Věra Wunderlichová	86
Dušan Zeman	88
Petra "Tygřík" Zlá	90
Jana "Hnědoočko" Sádriková vloženo	
Pavel Kovář	92
PROCHÁZKY AMATÉRSKOU OBRAZÁRNOU	93
Alegorie	94
Dopravní prostředky	97
Ilustrace a malůvky	99
Biblické inspirace	106
Slunečnice	111
Praha	114
Města	121
Stopy času: Památky	126
Vesnice	129
Krajina	133
Benátky	141
Z jiných světů	144
Člověk	148
Přátelé člověka	154
Roční období	158
Zátiší	162
Řecký domek	166
Barborce	170
SPECIÁLNÍ AUTORSKÁ PŘÍLOHA	171
Ohlasy	173
Radim Kacerr	177
Andrea Kulhánková	178
Mila Sklenářová	179
Magdaléna Lučanová	180